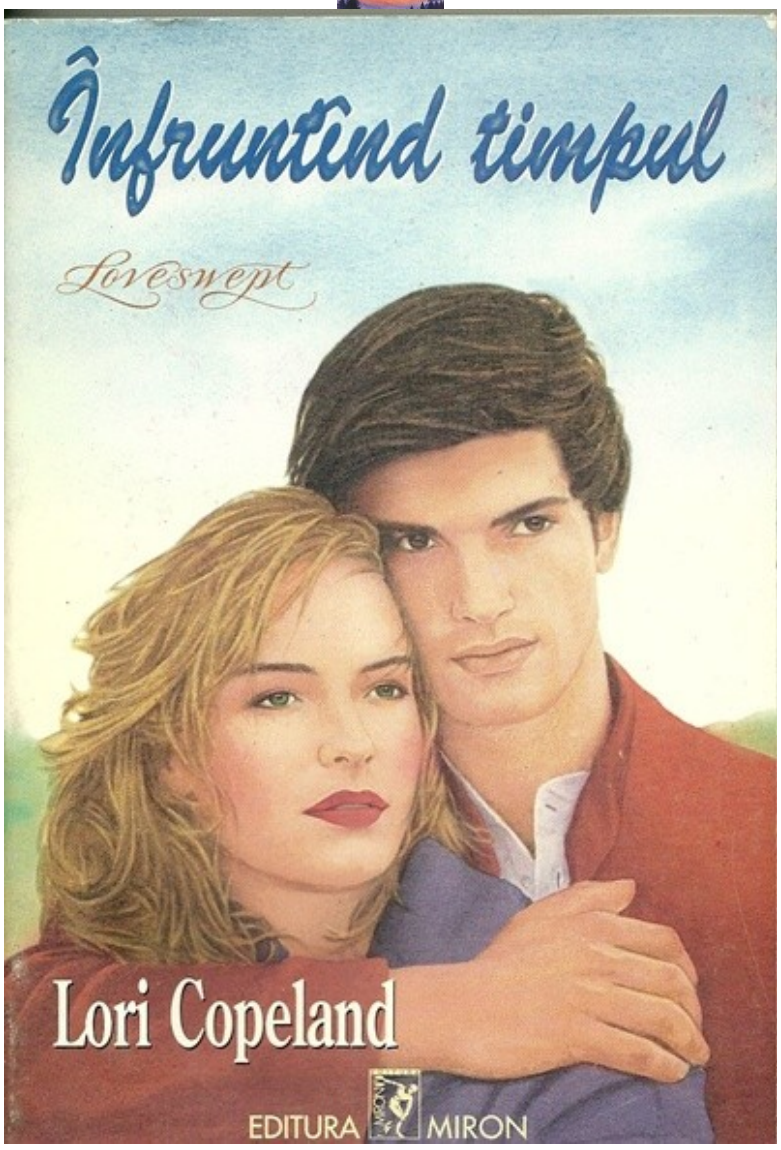

ÎNFRUNTÂND TIMPUL
LORI COPELAND

CAPITOLUL 1

-Oh,Doamne,murmură Christine,în vreme ce intra pe aleea acoperită cu pietriş. În ce m-am băgat de data asta?

Oprind motorul,ea aruncă o privire spre acoperişul dărăpănat,spre ferestrele sparte ale clădirii aceleia vechi,cu două etaje,pentru restaurarea căreia se oferise să lucreze,gratis,în sâmbăta ei liberă.„*Oh,o să fie distractiv*”,îşi zise,repetând fraza pe care o spusese de atâtea ori,când încercase să recruteze alți tineri specialişti,străduindu-se să-i convingă să-şi dedice timpul liber,pentru un proiect în care credea: transformarea caselor abandonate în case ieftine,pentru familiile cu venituri mici.

Încercând să-şi alunge tristeţea de moment,ea îşi îndesă cheile în poşetă şi se îndreptă hotărâtă spre veranda de lemn plină de spărturi.Îşi simţi inima bătându-i,aşa cum se întâmpla de fiecare dată,când se apuca de un nou proiect.Fie că lustruia un obiect de alamă,fie că îşi vopsea maşina,îi plăcea să transforme luciul în strălucire,ştiind că doar prin efortul ei reuşise să schimbe lucrurile.Munca fizică era întotdeauna o binemeritată pauză,după o săptămână de muncă,petrecută zi de zi,de dimineaţă până seara în spatele unui birou,alături de un telefon ce părea că devenise un adevărat apendice al trupului ei.

Ca administrator în cadrul unei firme de aparatură electronică,ea se ocupa de sosirea la timp a pieselor pentru asamblare.Şi,de vreme ce contribuţia ei reprezenta doar primul pas în procesul de producţie,îi lipsea senzaţia de împlinire,pe care ţi-o dă un proiect pe care-l realizezi,de la început până la sfârşit.

-Hei,e cineva acasă?strigă ea în pragul uşii deschise,simţindu-se cam caraghioasă.Casa dărăpănată,aflată la periferia oraşului Santa Cruz,fusese abandonată cu mult înainte ca ultimul cutremur de pământ să-şi lase semnele atât de evidente pe ziduri.Împingând uşa scorojită,pătrunse în casă.

Se opri pentru o clipă,aşteptând ca ochii să i se deprindă cu întunericul din interior.Nici măcar soarele californian nu reuşea să pătrundă prin perdeaua groasă de praf ce plutea prin aer.Când începu să distingă contururile camerei cu colţurile ei întunecate,ea străbătu camera,strecurându-se printre lăzile şi cutiile pe care recunoştea etichetele unora dintre depozitele de cherestea pe care le convinsese să doneze materiale.Tocmai îşi atârna geanta de clanţa uşii,când auzi un foşnet.Încremeni,iar ochii începură să scruteze podeaua,pe care zăceau alandala tot felul de resturi şi obiecte deteriorate.Dacă erau şobolani? Asta ar mai fi lipsit!

-Era şi timpul să apari!Christine se răsuci brusc,pentru a-l privi pe cel ce se răstea la ea cu vocea lui joasă,atât de masculină.În cealaltă parte a camerei stătea un bărbat masiv,ai cărui umeri aproape că nu încăpeau pe uşă.De fapt,nu îi putea distinge decât silueta.Părul lui des,ciufulit,îi stătea în jurul capului,precum o coamă.Privirea el coborî spre braţele musculoase şi spre ciocanul pe care îl ţinea într-una din mâini.Simţindu-i parcă neliniştea,el coborî mâna în care ţinea ciocanul şi îl lăsă să alunece în suportul pentru unelte,pe care îl avea atârnat la şold.Mânerul lung şe balansa de două ori,înainte de a se opri,lipit de şoldul bărbatului.Privirea ei coborî de-a lungul picioarelor desfăcute,ca două coloane de muşchi,până la ghetele lui scâlciate.

-Bună,îi spuse ea cu stângăcie.

Când el făcu un pas spre ea,ea simți un teribil imbold de a o lua la fugă.
-Parcă trebuia să vii acum o oră,nu-i aşa?
-Cine eşti dumneata?
-Bear Malone.Ea încercă să-şi stăpânească valul de teroare ce o sugruma.Bear Malone era cel la care i se spusese să se prezinte.
-Nu am întârziat.Punctualitatea era un lucru cu care se mândrea foarte mult.
El făcu câțiva paşi spre ea şi Christine observă că părul lui negru era presărat cu aşchii de lemn şi bucățele de tencuială.Când se opri,prezența lui păru să domine încăperea.El privi peste umăr,prin fereastra spartă,şi cercetă rapid *BMW-ul* ei roşu.Sprâncenele lui negre se arcuiră întrebătoare.
-Eşti doamna Brighton?
-Da.Christine Brighton de la *ElectroFirst Incorporated.*El încuviință şi spuse:
-Mi-au zis că o să soseşti acum o oră,Nu mi-ar fi stricat o mână de ajutor.
-Mi s-a spus să fiu aici la ora nouă,îi explică ea încordându-se.
-Şi cât e ceasul acum?
Ea se uită la ceasul cu design sport pe care îl purta în weekend-uri.
-Nouă fără cinci.Atitudinea lui începea s-o calce pe nervi.
-Bănuiesc că dumneata nu ai ceas...
-Nici nu am nevoie.Nu ar face decât să mă incomodeze.
O privi iar şi ochii lui o cercetară din cap până în picioare.Christine putea bănui ce anume îşi spunea.Era înaltă,dar avea o osatură delicată şi majoritatea oamenilor o socoteau mai fragilă decât era de fapt.Când vorbi cuvintele ei fură aidoma cuburilor de gheață ce cad într-un pahar:
-Poate ar fi mai bine ca,înainte de a acuza pe cineva,să verifici cât e ceasul.
Bear Malone îşi întoarse iar privirea spre maşina ei,ce strălucea ca un rubin în lumina soarelui de septembrie.La ultima casă pe care o renovase făcuse el cam toată treaba,deşi avusese o echipă de voluntari.Toți erau acelaşi tip,ca şi Christine Brighton şi Bear se aşteptă ca ea să se poarte exact aşa cum se purtaseră şi ceilalți: să se vânture pe acolo vreo oră,cât să-şi facă nişte vânătăi cu care să-l impresioneze pe şef.De aceea ridică din umeri şi zise:
-Ce mai contează...Şi,răsucindu-se,se întoarse spre uşa prin care intrase.Ea îl urmă şi îi surprinse ultimele mormăieli.
-Ceri o echipă şi uite cu ce te alegi,cu o mironosiță...Cu un semn scurt din cap şi cu câteva gesturi el îi indică faptul că trebuia să strângă aşchiile de lemn şi bucățile de tencuială de pe jos.Era limpede că nu o socotea în stare să facă ceva mai creator.Christine găsi o cutie goală,o umplu şi o cără în spatele casei.
Enervată de disprețul lui,îndesa resturile în ghenă cu ardoare,încercând să-şi

închipuie că o împinge acolo chiar pe bruta insolentă,îşi dădu seama că atitudinea lui dezaprobatoare o făcea să se simtă în defensivă şi mai mult decât vinovată că nu arăta deloc rău.
-Bear(în limba engleză,Bear înseamnă urs.)Malone,murmură ea îndesând gunoiul adunat în ghenă.Cel puțin numele ți se potriveşte de minune: mare ca un urs şi de două ori mai arțăgos!După vreo şase drumuri,furia i se potolise.Nu schimbase nici măcar un cuvânt cu Bear în ultima jumătate de oră şi acum îl privea peste umăr.Era foarte preocupat de ceea ce făcea: dărâmarea unui zid ce se încăpățâna să se clintească.Deşi doborâse aproape toți pereții interiori şi tăiase cu un fierăstrău stâlpii de susținere,peretele rămânea în picioare.
-La dracu',afurisitul ăsta de perete nu vrea să se mişte! tună el.
Christine se opri,privindu-l cum încearcă folosind când o pârghie,când un baros. Bazele zidului se cutremurau,dar refuzau să cedeze.Fata îşi dădea seama că ar fi avut nevoie de cineva să-l ajute,apăsând pârghia pe o parte în timp ce el ar fi lovit cu barosul în cealaltă parte.Fără să fie rugată,ea ridică pârghia grea şi o strecură într-un spațiu pe care el îl săpase într-unul din suporții zidului.Bear se opri o clipă şi o privi.Ea îi arătă cu capul spre barosul pe care îl ținea în mână.
-Hai,mai încearcă să izbeşti o dată.El păru gata să izbucnească în râs,dar se stăpâni în ultima clipă.În loc să râdă,încuviință scurt şi îşi aținti privirea asupra peretelui.Trăgând cu putere aer în piept,el ridică barosul fără grabă cu o mişcare deliberată ce-i făcu umerii să se rotească.Grinzile se cutremurară din cauza impactului.Instinctiv,Christine îşi crispa mâinile pe pârghie.Bear o privi şi îi zise:
-Foloseşte-te de picioare,nu de spinare.Ea încuviință şi apucă pârghia cu mai multă forță.Încă vreo două lovituri puternice de baros şi stâlpii începură să cedeze.Când zidul se prăbuşi,pârghia nu mai avu în ce să se sprijine.Luată prin surprindere,Christine fu gata să se prăbuşească înapoi,dar o pereche de mâini puternice o prinseră,oprind-o din cădere.Bear o ținea strâns de talie,suspendată în aer,şi nu îi dădu drumul,până nu îşi recapătă echilibrul.
-Mulțumesc,spuse ea,în vreme ce se simțea iar stăpână pe picioarele ei.
-Te-ai lovit?
-Nu,spuse ea,şi făcu un pas înapoi,ca pentru a se rupe de el.Era îmbujorată şi Bear îşi spuse că o plăcea mai mult aşa,cu ochii ei căprui larg deschişi,imenşi,cu pielea catifelată,de un alb pus în valoare de roşeața din obraji,cu unduirile de păr negru,mângâindu-i umerii,aşa cum era acum,când stătea privind în sus spre el.

Era atât de vie...şi de vulnerabilă,ca o pasăre ce părea nehotărâtă dacă să zboare sau să stea.
-O clipă am crezut că o să leşini,zise el.
-N-o să leşin,replică ea cu o voce mai dură decât ar fi dorit.Sunt mai puternică decât par...Nu ştia de ce,dar nu se simțea în largul ei sub privirea lui scrutătoare.
El nu era genul care să se uite la o femeie pe ascuns.O fixa cu privirea ca şi cum ar fi încercat să descopere care era secretul ei.Ştergându-şi mâinile de blugi,ea îşi îndreptă privirea spre locul unde,cu puțin timp în urmă,se ridicase un perete,sperând să-i distragă atenția.
-Apropo,de ce l-ai dărâmat?
-Aici a fost salonul,răspunse el,arătând spre spațiul din spatele rămăşițelor zidului sfărâmat.Şi aici era camera de primire.În zilele noastre o cameră mai largă e mult mai funcțională.Ea privi spre tavan.
-Nu ai slăbit structura de rezistență? Privirea lui o urmă pe a ei.
-Mai întâi am verificat.Grinda asta e în stare să suporte o greutate mult mai mare.
-Sper să ai dreptate...Deşi părea neconvinsă,avea impresia că,dacă Bear Malone spunea ceva,puteai să ai încredere în el.Privind iar în sus,îl surprinse iar studiind-o.Christine era genul de femeie care putea ignora un bărbat ce o fixa cu privirea,dacă îşi punea în gând.Dar ochii acestui bărbat erau atât de pătrunzători, încât avea impresia că îi străbat sufletul.Şi atunci,făcu ceva ce nu-i stătea în fire: rupse contactul vizual.Era conştientă că degetele îi tremurau,pe când le vâra în buzunarele blugilor.Spre disperarea ei,privirea lui păru să surprindă şi acest fapt.
-Ar fi mai bine să te aşezi o clipă.Încă mai tremuri.Ea ridică din umeri,încercând să-i ascundă faptul că vorbele lui o făceau să se simtă frustrată.
-Mă simt bine.Sunt doar puțin flămândă.E timpul să-mi iau gustarea de dimineață.Nu-i plăcea felul în care el o făcea să se simtă stângace şi nelalocul ei.Era mândră de faptul că era o persoană stăpânită,atât la slujbă,cât şi în afara ei.Se duse să-şi ia geanta şi scoase din ea un baton de cereale.Spre disperarea ei, Bear o urmă,străbătând încăperea în căutarea termosului său,pe care îl luă sub braț.Rezemându-se de tocul uşii,el îşi turnă o ceaşcă de cafea aburindă.Ochii lui continuau s-o privească.Aroma cafelei acoperi curând mirosul de cherestea proaspăt tăiată.Cu o sprânceană ridicată,el se apropie de ea şi îi oferi o ceaşcă.
-Nu,mulțumesc,clătină ea din cap.Nu beau niciodată aşa ceva.
El o privi surprins,cu sprâncenele ridicate.
-Şi,dimineața,cum te trezeşti?
-Beau apă minerală şi mănânc,îi răspunse,arătându-i batonul înfăşurat în celofan.

-Ce dracu' e ăsta?
-Un baton de cereale.După cum o privea,era limpede că nu mai văzuse în viața lui aşa ceva.
-E plin de vitamine şi minerale.Privirea lui se mută spre ferestrele din față.
-S-ar zice că *BMW*-ul tău are oaspeți.În vocea lui se simțea o notă de sarcasm, dar ea preferă s-o ignore şi privi pe fereastră,să vadă dacă nu cumva cineva se apucase să-1 zgârie maşina.Ochii ei se închiseră o clipă,când văzu că un *Ferrari* galben intrase pe alee.
-Scuză-mă,spuse ea,sperând ca Bear să priceapă aluzia,şi să se îndepărteze discret.Îl cunosc.Ochii lui Bear se întoarseră iar spre *Ferrari*.
-Bănuiam.În vreme ce înainta spre uşă,ea îl simțea continuând să stea nemişcat, sorbindu-şi cafeaua,deloc grăbit s-o lase singură cu vizitatorul ei.
-Bună,Percy,spuse ea pe un ton egal,stând în spatele uşii de plasă.
-Bună,iubito!Tânărul îşi clătină capul,făcând ca şuvițe groase din părul negru să-i fluture în jurul gâtului.Şi cum ea nu se grăbi să deschidă uşa de plasă,el adăugă:
-Nu mă inviți înăuntru? Pe când deschidea uşa,Christine aruncă o privire rapidă spre Bear.
-Sigur că da,dar e cam mizerie aici.Percy trecu pragul şi aruncă o privire grăbită încăperii şi lui Bear.Uitându-se în jos,calcă cu grijă pentru a nu-şi murdări mocasinii fini.
-Deci...ai terminat aici?
-Nu.Nu ştia de ce,dar avea senzația clară că Bear asculta fiecare cuvânt.
-Ți se pare că ar fi gata? continuă ea.Privirea lui Percy se plimbă pe tavanul scorojit,pe pereții ce stăteau să cadă şi pe linoleumul dezlipit.
-Mi se pare că nu se mai poate face nimic.Dezgustul lui Percy o umplu pe Christine de un sentiment de hotărâre plină de încăpățânare.
-Ei bine,o să trebuiască să te întorci,când o ai fie gata.Atunci o să arate altfel. Expresia lui Percy arăta clar că asemenea preocupări erau ultimele pe care el le-ar fi avut...
-Apropo de prânz,iubito,e un local grozav,care serveşe fructe de mare,la nici douăzeci de minute de aici,spuse el,uitându-se la *rolex-ul*,pe care îl avea la mână.Dacă plecăm acum,cred că o să apucăm să rezervăm o masă.Dacă ai şti cât de greu te-am găsit.Dacă nu era *BMW*-ul tău roşu...
-Azi nu pot merge,îl întrerupse Christine.Ți-am spus de ieri.Auzind-o,ochii lui Percy se ațintiră asupra lui Bear.Fără să vrea,Christine îl imită.Cum era de aşteptat Bear Malone era numai urechi.De fapt nici nu încerca să ascundă faptul

că asculta.Privirea lui se muta când la unul,când la celălalt,de parcă urmărea un meci de tenis.
-Păi...zise Percy.M-am gândit să trec pe aici să văd dacă nu cumva ți-a ajuns...
El aruncă o privire circulară încăperii apoi adăugă:
-Chiar că nu pricep cum ar putea schimba ceva câteva ore,cât ne-ar trebui să luăm masa.
-Îmi pare rău,dar chiar nu pot pierde atâta timp.Atitudinea condescendentă a lui Percy,în legătură cu proiectul ei,o enervase toată săptămâna.Nu făcuse nici un comentariu,când el refuzase să i se alăture,atunci când îl rugase să facă parte din echipa de zi.Şi acum,vizita lui neanunțată o făcea să se simtă prost.Mai ales că Bear Malone era de față...şi urmărea schimbul lor de cuvinte cu detaşată curiozitate a cuiva ce ar fi aprins televizorul şi ar fi nimerit,pentru prima oară,un episod dintr-un serial siropos.Christine îl privi pe Bear şi clipi de câteva ori, sperând că acesta o să înțeleagă aluzia şi o să se retragă în camera cealaltă.
Degajat,Bear se îndepărtă de tocul uşii.Slavă Domnului,îşi spuse Christine, pleacă.Dar bucuria îi fu de scurtă durată,căci îl văzu păşind în lături şi aplecându-se să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea.Când ochii lui îi întâlniră pe ai ei,văzu un licăr provocator.Şi pe când îşi ducea la buze ceaşca aburindă,avu neobrăzarea de a o ridica uşor,de parcă îi ura noroc.Ea pufăi enervată şi spuse:
-Hai,Percy,să ieşim afară!Christine coborî scările,cu Percy urmând-o îndeaproape.
-Ce tupeu are tipul ăsta!exclamă ea,când se simți ferită de urechea lui indiscretă.
-La ce te-ai aştepta din partea unui zidar musculos? Să aibă maniere? Renunță la proiectul ăsta,iubito! Hai să mergem să mâncăm!
-Nu pot pleca acum.Probabil că tocmai asta se şi aşteaptă să fac.
-Şi ce-ți pasă ție de ce crede el? zise Percy,iar glasul lui se ridică cu o octavă.Ce ştie colosul ăsta demodat? Christine suspină.
-Ştie să restaureze case.Şi e foarte priceput.Şi în clipa asta e singurul voluntar care cunoaşte toate fazele renovării.
-De unde ştii tu toate astea? A cercetat cineva ce se ascunde sub claia aia de păr?
Când întinse mâna s-o prindă de braț,ea observă că,pe lângă o nouă tunsoare,el îşi făcuse şi manichiura.
-Percy,îmi pare rău,dar nu pot merge cu tine.
-Faci cum vrei.Era limpede că era îmbufnat,când se întoarse şi porni înapoi spre maşină.O clipă mai târziu,*Ferrari-ul* lui aruncă o ploaie de pietriş,când porni în viteză pe alee.Christine clătină din cap,în timp ce îl privea plecând.Percy avea douăzeci şi patru de ani,cu doi ani mai puțin ca ea şi era nou angajat la

ElectroFirst în momente ca acestea părea mult mai tânăr decât era.Christine se pomeni întrebându-se de ce acceptă să iasă cu el.Poate pentru că,din prima clipă, când îl văzuse,se simțise în largul ei alături de el.Spre deosebire de bărbații asemeni lui Bear Malone,Percy nu o copleşea şi nu-i încorda nervii.Niciodată nu o făcuse să se simtă ca şi cum ar trebui să se justifice pentru modul ei de viață.
Christine era mândră să se considere o persoană cu vederi largi.Nu încercase niciodată să schimbe pe cineva şi nici nu o să încerce vreodată.Nu era genul ei.
Bănuia că Bear Malone avea tendința de a-i judeca pe ceilalți.
Christine se întoarse în casă şi-l găsi pe Bear în camera cealaltă,examinând nişte bucăți de lemn ce nu căzuseră cu restul peretelui.Pe când încerca rezistența rămăşițelor acelora încăpățânate,care cândva,fuseseră un perete,nu scoase o vorbă şi nici nu o privi măcar.Ea făcu un pas înainte,dar se opri,când el îi spuse ferm:
-Stai liniştită şi acoperă-ți ochii cu mâinile!
-Da,meştere! răspunse ea,înainte de a-şi putea înfrâna acel impuls.O uşoară ridicare din sprâncene fu singurul semn că o auzise.El îşi puse o pereche de ochelari de protecție şi se aplecă.Cu o mişcare iute,puse iar în funcțiune fierăstrăul.Zgomotul țâşni cu putere şi lui Christine îi păru rău că nu avea tampoane în urechi.Ea făcu un pas înapoi,când Bear ridică fierăstrăul,cu o uşurință ce trăda o practică îndelungată.Apăsă lama fierăstrăului electric pe lemnul rămas şi într-o clipă îl nimici,umplând aerul cu aşchii şi praf de rumeguş.
Aruncând o privire spre Christine,ce rămăsese nemişcată în pragul uşii,el opri motorul şi lăsă fierăstrărul jos,astfel încât să nu-l încurce.
-Poți să laşi mâinile jos,acum.Ea îşi lăsă brusc mâinile pe lângă trup.Când ochii lui amuzați îi întâlniră pe ai ei,simți un val de roşeață,cuprinzându-i obrajii.Se simțea jenată.
-Nu am puteri paranormale,bâigui ea.De unde era să ştiu ce trebuie să fac?
-Ei bine,zise el,iar ochii lui o măsurară din cap până în picioare,fără grabă,sunt sigur că un cadru tânăr,în ascensiune,nu ar aprecia să primească prea multe indicații de la un...la să vedem,dacă am reținut bine...Un „*colos demodat*”,nu?
Christine căscă gura,când recunoscu vorbele lui Percy.
-Poate nu ai observat,dar majoritatea ferestrelor lipsesc,răspunse el arătând spre găurile din pereți.Şi apoi,vocea amărâtului ăluia e destul de puternică atunci când se înfurie.
-Nu-mi vine să cred! bufni Christine nerăbdătoare.Bear îşi scutură praful de lemn de pe brațe şi zise:
-Ei bine,dacă vrei ordine,poți să te apuci să mai strângi pe aici.

-Vai,dar cum aş putea refuza? zise Christine,apucând iar cutia de carton.Dacă crezi că doar de atâta sunt în stare...să strâng după tine...El luă o pereche de mănuşi de protecţie şi se duse să i le ofere.
-Mai bine ți-ai pune astea,altfel o să-ți strici manichiura ta de douăzeci de dolari...
-Nu,mulțumesc.Şi începu să pună rumeguşul în cutie,în timp ce în jurul ei plutea un nor de praf.Bear îi vârî mănuşile într-o mână,spunându-i:
-Ar fi bine să asculți ce-ți spun.O să-ți pară rău că nu te-ai protejat puțin.
Ea se opri o clipă pentru a privi mănuşile.
-Nu le pot purta.Sunt cu douăsprezece numere mai mari,remarcă,şi i le întinse cu un gest cât se poate de politicos.Şi pot face mult mai multe,decât să duc gunoiul. Nu sunt o neajutorată,poate cum ai observat.
-Mai ai şi alte talente? Îi aruncă o privire lungă,pe când apuca grăbită un ciot de lemn.
-Niciodată să nu le subestimezi pe mironosițe.Suntem un gen ambițios, hotărât.De aceea zdrobim orice element de bună creştere,în vreme ce ne călcăm în picioare una pe alta,în cursa noastră nebună spre vârful piramidei.
Ar fi putut jura că-l văzuse zâmbind,înainte de a se întoarce cu spatele şi a zice:
-Aşa am auzit şi eu...
-Şi eu...zise ea cu destulă ironie,astfel încât el să-şi dea seama că auzise ce mormăise el despre ea,printre altele...Dregându-şi vocea,el îşi aținti privirea spre tavanul scorojit.
-Poate că m-am grăbit să trag concluzii,spuse el bățos,încrucişându-şi brațele peste pieptul puternic şi întorcându-şi privirea spre ea.Ce-ar fi să mă înscrii şi pe mine printre cei care se află în sfera ta de interes?
Iritarea inițială începu să se topească şi ea îşi dori să nu fi deschis gura.În general,nu era genul de om,care iscă discuții.Dar acum era prea târziu,ca să mai poată da înapoi.
-Când am lucrat la cealaltă casă...
-Ce casă? o întrerupse el.
-Nu prea departe de aici...la câteva mile la sud de Soqel.
-Continuă,o îndemnă el.
-După cum îți spuneam am învățat să scot tapet,să pun tapet,să zugrăvesc,spuse ea,remarcând că el nu părea deloc impresionat.Am reparat stucaturi,am curățat jgheaburi.Expresia feței lui rămânea neschimbată,totuşi,ea continuă:
-Am înlocuit țigla,am instalat izolația şi zidurile interioare.Auzind acestea, sprâncenele lui se arcuiră.După o clipă el încuviință şi o întrebă:

-Ai cumva nişte prieteni care te-ar putea ajuta?
-Încerc să găsesc.Sarah a vrut să vină cu mine azi-dimineaţă,dar una dintre clientele ei a fost arestată din nou şi a trebuit să se ocupe de ea.
-Arestată?!
-Sarah e avocat.E apărător din oficiu.Şi e un lucrător bun.De fapt sunt o grămadă de oameni care sunt dispuşi să-şi doneze timpul şi efortul pentru acest proiect.
Bear îşi făcu privirea roată.În jurul lor era un adevărat pustiu.
-Ai dreptate,abia începem stând în picioare...
-Lucrurile or să se schimbe,te asigur! Privirea sceptică din ochii lui nu avu darul s-o potolească,
-Ei bine,acum ştii ce pot,ai de gând să-mi dai o sarcină mai productivă decât căratul gunoiului?
-S-ar putea...
-S-ar putea?! Ce tupeu avea omul ăsta,îşi spuse,pentru a zecea oară.
-Poate nu ar fi lipsit de interes să afli că aici eşti maistrul,nu instructorul de lucrări practice...
-Te deranjează să primeşti ordine? întrebă el,părând că a vrut să spună altceva, doar că în ultima clipă se răzgândise.
-Nu cred.
-Echipele de pe şantiere primesc,în general,ordine de la maistru.Mi-am închipuit că eşti obişnuită cu regulile subordonării.La *ElectroFirst*,sau cum îi zice,n-aţi auzit de aşa ceva? Parcă acolo ziceai că lucrezi,nu?
Ea respiră adânc,înainte de a răspunde pe un ton măsurat:
-Da,acolo lucrez.Şi ştiu ce înseamnă subordonarea.Totuşi,există un mod de a da un ordin,astfel încât să-l faci să pară o sugestie.Aşa,oamenii lucrează mai bine.
Ochii ei deveniră mai duri.
-În felul ăsta subalternii îşi păstrează sentimentul demnităţii.
-Aşa e.Răspunsul lui o făcu să se întrebe dacă auzise măcar un cuvânt din ceea ce ea îi spusese.
-Ei bine,continuă el,după cum îţi spuneam,înainte să mă întrerupi,s-ar putea să-ţi propun să încerci altceva,îndată ce o să găseşti nişte mănuşi care să ţi se potrivească.Auzi,să-l întrerupă! în fine,poate că l-a întrerupt la jumătatea vreunei fraze,dar asta pentru că nu o lăsa să scoată un cuvânt! îşi privi ceasul,ca să-i dea de înţeles că i-a ajuns.
-Ascultă,mi-e foame.Am văzut o băcănie în timp ce veneam încoace.Dau o fugă să iau nişte suc şi nişte struguri.Vrei ceva?
-E deja douăsprezece? Ea clătină din cap.

-Nu,unsprezece şi un sfert.
-Nu luăm pauza de masă înainte de douăsprezece.
-Dar eu nu vreau să mănânc de prânz.
-Oh...Avea din nou aceeaşi privire uşor ironică.
-Mănânc de şase ori pe zi.
-De şase ori pe zi?
-Da,de şase ori pe zi!
-Cum se face că nu eşti obeză? Ea suspină.Era imposibil!
-E mai sănătos dacă nu-ți agresezi organismul cu trei mese consistente pe zi.
Dacă mănânci şase mese mai modeste,îți păstrezi nivelul de energie la aceleaşi cote toată ziua.
-Sfinte,Dumnezeule,mi se pare o pierdere de timp! De ce să nu mănânci trei mese pe zi şi să termini mai repede?
-Păi,nu mănânci mult.Mănânci minerale.Mici gustări...El clătină din cap.
-Credeam că sonații ăia care țin la sănătate propovăduiesc renunțarea la gustări.
-Nu contează...Era fără speranță.Christine îşi luă geanta şi porni spre uşă.
-Apropo,dacă tot ieşi,ia-ți şi nişte mănuşi.
Şi cum ea nu se obosi să-i răspundă,el se simți obligat să adauge:
-Să nu cumva să-ți iei mănuşi din alea delicate din bumbac pentru grădinărit,ci nişte mănuşi sănătoase,din piele,nişte mănuşi de lucru.Ea se opri cu mâna pe uşa de plasă.
-Cred că sunt în stare să aleg o pereche de mănuşi potrivite.Aproape trecuse pragul uşii,când îşi aminti bunele maniere.De aceea se opri şi întrebă:
-Vrei ceva?
Privise în jur şi văzuse că singura maşină,care se zărea,era maşina ei.Ar fi nepoliticos să plece,fără ca măcar să-i propună să-i cumpere ceva.
-Nu,mulțumesc.Îl văzu întorcându-se şi apucându-se iar de lucru.Suspinând a uşurare,ea ieşi din casă şi păşi pe alee.Avea nevoie de un moment de respiro,de câteva clipe departe de Bear Malone,pentru a se calma.
Cine se credea,când o făcea să se simtă vinovată că ia o scurtă pauză? Cine era el,ca s-o facă să se simtă vinovată că avea un *BMW*,că nu-şi adusese mănuşi,că nu-şi adusese pachețel,ca să nu mai fie obligată să se ducă la magazinul din apropiere,pentru a-şi cumpăra ceva de mâncare?
Nu era vina ei că lucrurile nu mergeau conform planului.Căci ea se pricepea la planificare! îşi aranjase zilele de lucru şi weekend-urile după un program ce funcționa perfect.Totuşi,nu putea scăpa de senzația deconcertantă că Bear Malone avea să-i dea peste cap agenda.

CAPITOLUL 2

La douăsprezece,Christine plecă din nou să mănânce la un mic restaurant din apropiere.Alese o măsuță mică,de lângă ferestrele mari,cât peretele,departe de grupurile ce se înghesuiau lângă tejgheaua unde se luau comenzile.

Îl întrebase pe Bear,dacă nu voia să meargă şi el la masă,iar el îi spusese că nu, dar privirea lui îi dovedea că cele şase mese pe zi îl călcau deja pe nervi.

Sorbind-şi ceaiul din plante la gheață,Christine savura acele momente de relaxare.Tocmai îşi turna un sos degresat peste salata asortată,când agitația de lângă uşă îi captă atenția.Mâna îi rămăsese suspendată în aer,iar degetele i se crispară.Sosul țâşni din ambalaj.Privi în jos şi văzu că acel sos franțuzesc îi pătase tricoul alb.Din uşă,Bear Malone îi făcea cu mâna,iar ea îi răspunse cu ambalajul de carton încă strâns între degete.În timp ce el stătea la tejghea,pentru a-şi da comanda,ea apucă grăbită o mână de şervețele de hârtie şi încercă să-şi şteargă urmele de pe tricou.Pentru un sos degresat,lăsa nişte urme cam prea uleioase,de culoare maronie.Ai fi zis că erau dâre vechi de petrol.În mare grabă îşi înmuie ultimul şervețel în paharul cu apă.Sigur,petele or să iasă,dacă o să le ude cu puțină apă.Tampona dârele,lăsându-şi pe piept porțiuni imense ude.

Spre uşurarea ei petele maronii începură să se estompeze,dar,spre disperarea ei,apa îi transformase tricoul alb într-o fereastră transparentă,scoțându-i la vedere dantela sutienului.Bear se întoarse de la tejghea,cărând tava cu mâncare.

Ochii lui scrutau încăperea.Ai ei la fel.Toate mesele din local erau ocupate de pasagerii flămânzi ai celor două autobuze parcate în fața restaurantului.

Christine bombăni în gând,văzându-l că se îndreaptă spre ea.Când ajunse la masa ei,el se opri.

-Nu mai e nici un loc liber: Te superi dacă mă aşez aici? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

-Nu,eşti invitatul meu.Privirea lui îndreptată spre uşoara mişcare a umerilor ei, coborî încet şi ochii lui se deschiseră larg,când întâlniră plinătatea pieptului ei, abia ascunsă de cele două cupe de dantelă.

-Chiar îmi face plăcere,spuse el,în timp ce se aşeza pe scaunul din fața ei.

În vreme ce degetele lui desfăceau ambalajul cheesburger-ului dublu,nu reuşea să-şi țină ochii departe de ea.

-Eu...uh...începu ea,trăgând de tricou şi îndepărtându-l de piele.Am avut un accident cu sosul pentru salată.Bear îi întinse şi şervețelul de pe tava lui.

-Mai vrei? o întrebă plin de solicitudine.

-Da,te rog.Nu se simțise niciodată atât de prost.

Bear se ridică,se duse la tejghea şi luă un teanc de şervețele.Se întoarse şi i le întinse,în timp ce se aşeza la loc pe scaunul lui.
-Mulțumesc,murmură ea.Expresia lui rămase impasibilă,deşi trebuie să fi remarcat că,în timp ce el fusese plecat,ea folosise şervețelul lui pentru a şi-l vârî în decolteu şi a forma,astfel,o babețică,ce acoperea toată partea din față a tricoului.
-Scuză-mă,te rog,spuse ea şi se ridică de pe scaun.Ținând în mână şervețelul,ea se îndreptă spre toaletă.Când se întoarse,purta acelaşi tricou,doar că acum era perfect uscat.Bear n-o întrebă cum reuşise o asemenea performanță,dar,după câteva clipe de tăcere,ea fu cea care spuse:
-L-am uscat cu uscătorul pentru mâini.Colțurile gurii lui se ridicară într-un surâs discret.Ea îşi dădea seama că Bear o găsea prea ciudată pentru gustul lui,dar se părea că poate tolera o femeie,care era în stare să râdă de ea însăşi.
Un moment fiecare privi mâncarea celuilalt.A ei,o salată cu mulți germeni de lucerna şi morcovi raşi,a lui,un cheesburger dublu,cu o porție dublă de cartofi prăjiți şi o cremă de căpşuni.El îşi puse ketchup în farfurie,înmuie un cartof prăjit şi i-l oferi.
-Nu,mulțumesc.
-Eşti sigură? Lucerna aia nu pare că o să-ți țină de foame până la masa următoare.Mâncară în tăcere,dar el observă că ea încă îi fixează farfuria.
-Ceva nu e în ordine?
-Încercam să ghicesc ce cantități de grăsimi ai pe tavă.Cred că sunt destule să-mi țină până săptămâna viitoare...Christine simți dojana din glas şi se opri.Nu era obsedată de sănătatea ei,pur si simplu aderase la ideile unei alimentații raționale.
-Scuză-mă,am fost grosolană.Ceea ce mănânci te priveşte doar pe tine.
-Asta e,nu ai parte de fructe de mare alături de Percy.Ea ridică din umeri.
-Îl cunoşti de mult? întrebă el pe un ton de conversație uşoară.
-De câteva luni.Am venit în California cam în acelaşi timp.
-Din acelaşi loc?
-Nu.Ea chicoti,gândindu-se la cât de diferite erau locurile de unde venise fiecare.
-Eu sunt din Des Moines.Percy e din Boston.Am fost angajați la firmă în aceeaşi perioadă.
-Deci,zise el,alegându-şi câțiva cartofi,eşti stagiară...
-Ei bine,nu,sunt şef de aprovizionare.Privirea lui se ridică spre ea,plină de interes.
-Şi ce anume faci?
-Programez sosirea componentelor pentru asamblare,astfel încât să se poată

lucra cu stocuri minime.
-Pare cam anost.
-Uneori chiar este,murmură ea.Cam tot timpul...
-Hmmm! exclamă el.Şase luni şi deja o avansare!Avansarea nu era ţelul ei,dar reprezentase raza de soare a ultimelor şase luni.Muncise din greu,peste program, şi recompensa era dulce.
-Şi Percy,spuse Bear cu un ton detaşat,adăugând ketchup pe hamburgerul lui,a fost şi el promovat?
-Încă nu.După părerea ei,Percy îşi petrecea prea puţin timp muncind şi prea mult făcând politică cu şeful,dar nu avea de gând să spună asta.În schimb zise:
-Cu timpul,contribuţia lui o să fie recunoscută.Bear luă o înghiţitură zdravănă din crema de căpşuni şi,când dădu ceaşca deoparte,păru că a luat o hotărâre.
-Ştii,începu el,amărâtul ăla te subestimează.Privirea ei întâlni ochii lui ce păreau că o cântăresc.Dacă Bear Malone ştia că depăşise limitele bunei creşteri,privirea lui nu o arăta deloc.
-Ştiu că Percy mă subestimează,zise ea,cu candoare.
-Te subestimează şi ţie nu-ţi pasă.Era o constatare,nu o întrebare.
Ea mai luă o înghiţitură de ceai şi răspunse:
-Asta mă ajută să fiu întotdeauna cu un pas înaintea lui.Nu îi spuse însă că o ajuta şi mai mult să fie cu mulţi paşi înaintea lui când îi făcea avansuri amoroase.
-Deci,poţi să te simţi superioară,zise el cu un ton dezinteresat,aproape neatent. Asta merge şi pe termene lungi?
-Doar pe termene scurte.
-Îţi alegi întotdeauna prietenii,pentru termene scurte?
-Tu eşti întotdeauna atât de necioplit? Sprâncenele lui se arcuiră,ca şi cum medita asupra întrebării ei.Apoi,un zâmbet abia schiţat i se aşternu pe buze.
-Da,cred că da.Apoi,lăsând deoparte întrebarea ei,dar şi răspunsul lui,el continuă conversaţia,ca şi cum era un interviu:
-Deci femeia activă a zilelor noastre nu caută iubirea.
-În orice caz,nu pe asta...veni repede răspunsul ei.
-Deci romantismul a murit.Ce păcat...Din tonul detaşat al vocii lui,Christine nu-şi putea da seama dacă romantismul avea,sau nu,vreo însemnătate pentru el.
-Iubirea e un mit.Unul plăcut,poate,dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.
-Cred că glumeşti,zise el,părând de-a dreptul surprins.Eu credeam că toate fetiţele cred în Făt-Frumos.
-Unele cred,altele nu.Întâmplarea face ca eu să aparţin celei de a doua categorii.

-Şi aş putea jura că eşti mai fericită aşa.
-Fiind realistă,sunt fericită,aşa cred.El îşi vârî în gură ultimul cartof prăjit.
-Zău? Tonul lui părea oarecum detaşat,
-Mama mea e o romantică incorijibilă,care crede în poveştile cu zâne,dar nu trăieşte o asemenea poveste...
-E nefericită,nu?
-Nu,nu nefericită,spuse ea şi tăcu preţ de o clipă.Neîmplinită...plictisită ar fi termenul cel mai potrivit.A renunţat la idealul de a fi pentru tatăl meu totul,şi menajeră,şi bucătăreasă,şi soţie...
-Dar te-a avut pe tine.Pentru multe femei,asta înlocuieşte orice altceva.
-E un punct de vedere masculin! Hai,recunoaşte,e uşor să apreciezi un status quo,când totul merge aşa cum vrei tu.De aceea e tata atât de mulţumit...iar mama are senzaţia că se sufocă.
-Presupun că mama ta ţi-a mărturisit cât de nefericită e.Christine îşi aşează furculiţa pe masă.
-Nici nu a fost nevoie.E clar.Şi apoi,e prea loială,ca să spună ceva despre tata.
El încuviinţă cu un aer de totală înţelegere.
-Dar tu nu eşti...
-După cum ţi-am spus,sunt foarte realistă,zâmbi ea.
Deodată se simţi ciudat de vulnerabilă.Nu-i stătea în fire să se lase pradă emoţiei,să se dezvăluie într-atât.Străinul ăsta cunoştea o parte vitală a trecutului ei,ba,mai mult,îi întrezărise o frântură din suflet,iar ea nu ştia despre el absolut nimic.
-Dar mama ta se simte fericită şi împlinită? El tăcu un moment,apoi zise:
-Cred că da...Chipul îi deveni serios,când adăugă:
-A murit acum un an.
-Îmi pare rău,nu am vrut să-ţi deschid rana...Dorise să fie iscoditoare nu să-l rănească.
-Mama a avut o viaţă frumoasă.Era un spirit liber....A divorţat când eu aveam cinci ani.S-a mutat din loc în loc,dar,de fiecare dată,a reuşit să ne întreţină,cu picturile ei...Picta în ulei....Când a murit am venit aici din Colorado Springs,ca să pun totul la punct şi am sfârşit prin a rămâne.Christine se hotărî să schimbe subiectul.
-Ştii,e cam înghesuială aici,cred că le-ar prinde bine şi altora masa noastră.
Pe când se îndreptau spre ieşire,o fată ce stătea în spatele tejghelei strigă în urma lor.
-Nu-ţi uita cana!Şi,spunând acestea,se aplecă,ţinând în mână o cană enormă,

cu un capac etanş.
-Mulţumesc,Cheryl!Bear îi strecură un bacşiş cu o mână,iar cu cealaltă luă cana.
Ieşiră în soarele californian.Pe cer nu era un nor,iar briza răcoroasă,cu miros de alge,ce bătea dinspre Pacific,îi unduia lui Christine părul,în timp ce se îndrepta spre maşină.i
-Vrei să te conduc eu cu maşina,sau...făcu ea o pauză,privindu-l provocator,sau ţi-e frică să mergi cu mine?
-Nu.Sunt un om foarte viteaz.
Şi,deschizând portiera din dreapta,el privi prudent interiorul *BMW*-ului.
-Dar cum crezi că aş încăpea în ceşcuţa asta de cafea?
-Trebuie să te chirceşti...Aplecându-se,el bodogăni şi se strădui să-şi aşeze trupul masiv pe scaunul neîncăpător.
-Aşa,zise ea,întinzând mâna pe lângă scaunul lui.Hai să dăm scaunul puţin mai în spate.
-Îhî,murmură el,în timp ce capul se freca de capotă,pe măsură ce scaunul era împins spre spate.
-Jos,pe laterală e o manetă,zise ea,arătându-i locul unde se afla piesa.Dacă apeşi şi te laşi pe spate,scaunul o să se încline destul,cât să-ţi facă loc pentru cap.
El pipăi pe jos o clipă,bâjbâind după levierul pe care nu avea cum să-l vadă.
Şi,chiar în momentul în care ea se hotărâse să coboare din maşină şi să-l ajute,el exclamă dându-se pe spate:
-Ah,aşa e mai bine!
-Îmi pare rău,zise ea,modelul ăsta nu e dintre cele mai încăpătoare.
-Întotdeauna mi-am închipuit că maşinile astea simandicoase sunt măcar confortabile.Părea mai mult surprins decât critic.Şi,când ea împinse frâna de mână,între cele două scaune,mâna ei atinse din greşeală degetele lui.Se simţi parcă străbătută de un curent electric,dar încercă să ascundă aceasta şi începu să vorbească repede:
-Modelul ăsta e bebeluşul liniei.El suspină.
-Ei bine,presupun că o să ai o maşină din ce în ce mai mare,pe măsură ce o să urci pe scara ierarhică.Înţepătura era evidentă,dar ea nu scoase un cuvânt.Nu ar fi avut nici un rost să-i spună că maşina ei era veche de şase ani şi că o cumpărase de ocazie,de la primul ei proprietar,că arăta încă nou-nouţă,pentru că o lustruia şi o îngrijea cu mare băgare de seamă.La drept vorbind,se îndrăgostise de maşina asta din prima clipă în care o văzuse.O costase cu mult mai puţin decât ar fi costat-o o maşină nouă,chiar dacă ar fi ales una dintre acelea destinate bugetelor modeste care se găseau pe piaţă.Şi ea trebuia să fie cumpătată,căci

avea de plătit şi ratele lunare pentru împrumutul pe care îl contractase în vederea achitării taxelor pentru colegiu.În vreme ce scotea maşina de pe locul de parcare,îşi mai zise că nu era obligatoriu ca ea şi Bear să se simpatizeze.
Atunci,de ce tânjea după înțelegerea lui? se întrebă ea.Semnaliza şi aşteptă până putu să intre în trafic.
-Ia-o la dreapta,îi ordonă el.
-De ce? Casa e în stânga!
-Trebuie să mă opresc la magazinul cu articole de fierărie.Cu o mişcare iute,ea schimbă semnalizarea spre stânga.Când observă un moment de acalmie,intră pe şosea cu un viraj brusc.Cana cea mare pe care el o aşezase pe podea se răsturnă, în spațiul din fața scaunului.El se aplecă s-o ridice,dar deja o dâră de lichid negru pătase covorul gri-perle.
-Aoleu! fu singurul lui comentariu.Scrâşnind din dinți,Christine întinse mâna spre el,pentru a ajunge la torpedo.Scoase de acolo un pachet de şervețele de hârtie şi i le întinse.
-Fii amabil,spuse ea,privind spre covorul pătat.Pune şervețelele astea pe jos şi presează-le cu picioarele.Apoi îşi îndreptă iar ochii spre şosea.Niciodată nu vărsase băutură şi nu scăpase mâncare pe jos în maşină şi se mândrea că interiorul ei era curat,ca un pahar.Se opri la un stop,la un colț de stradă şi, profitând de răgaz,se aplecă să curețe pe jos.Bear se aplecă în acelaşi timp şi capetele lor se izbiră.Christine țipă,când fruntea ei se lovi de tâmpla lui.
Rezemându-se de spătarul scaunului ei,îşi frecă zona de deasupra sprâncenei drepte.
-Mă descurc şi singur,o asigură Bear,apăsând şervețelul pe covoraşul maşinii.
Îmi pare foarte rău.Apoi,ca şi când ar fi gândit cu voce tare,adăugă:
-Eşti obsedată de curățenie,nu-i aşa?
-Obsedată? Dacă asta este percepția lui despre umor,atunci la ea nu prindea.
-Îmi pare rău,am vrut doar să spun că...
-Nu trebuie să-mi explici.Ştiu ce ai vrut să spui,domnule Malone.Mai întâi mă faci mironosiță...apoi faci glume despre maşina mea simandicoasă...pe urmă, după ce am trecut peste o regulă pe care mi-am impus-o şi te-am lăsat să aduci în maşina mea o cană plină,o verşi şi mânjeşti tot,şi mă faci obsedată de curățenie.E logic,nu,adăugă ea,cu tonul că era inevitabil ca el să facă cât mai multă mizerie.El privi cu regret dâra cafenie.
-Hei,pot repara totul.Nici n-o să-ți dai seama că a fost pătat.Ea îşi crispă maxilarele şi scrâşni din dinți.
-Ştiu că se poate curăța.Nu despre asta e vorba!

El privea acum pe geam,urmărind priveliştile,ce se succedau.Probabil regreta că acceptase invitaţia ei.Pe când se apropiau de următorul colţ,el îi ordonă să oprească:
-Parchează acolo!Şi arătă spre un micuţ centru comercial.
-Uite,ai un ioc acoîo,chiar în faţa fierăriei Acolo,!a stânga!Pe când conducea maşina spre parcarea centrului comercial,Christine tresări,auzind scrâşnete de frâne în apropiere..Abia apucă să oprească motorul,că Bear şi ţâşni din maşină.Rămase o clipă în maşină,privindu-l cum se îndepărtează pe trotuar.Când păşi pragul magazinului cu obiecte de fierărie,el se întoarse şi îi făcu familiar semn să-l urmeze.
-Am înţeles,stăpâne,murmură ea,scoţând cheia din contact.Apoi,fără tragere de inimă,porni spre magazin.Când intră,Bear stătea în faţa primului şir de rafturi, ridică privirea şi zise:
-Aici!Ea înainta spre el cu o încetineală voită.
-Vin,stăpâne,vin...şopti ea cu glas crispat.
-Christine,zise el,de parcă s-ar fi adresat unui copil neastâmpărat.Încearcă-le.
Şi îi întinse o pereche de mănuşi de protecţie.
-Nu am...
-Te rog să le încerci,o întrerupse el.cu blândeţe.Apoi se întoarse şi o luă de-a lungul rafturilor privind cu atenţie.Suspinând resemnată,Christine îşi puse mănuşile şi îşi îndoi degetele lungi.Spre marea ei surprindere,mănuşile îi veneau uimitor de bine.Tocmai şi le scotea,când lângă ea apăru o vânzătoare.
-Ce aţi dori?
Christine tocmai se pregătea să-i răspundă,dar vânzătoarea trecu pe lângă ea,fără să-i arunce nici măcar o privire şi se opri în faţa lui Bear.
-Domnule Malone!
-Ce mai faci,Shirley? O să luăm mănuşile,pe care doamna le-a încercat.
-Vreţi să vi le aduc eu la casă? întrebă tânăra plină de solicitudine,fără a-şi lua ochii de la Bear,în vreme ce întindea mâna după mănuşile lui Christine.
-Mulţumesc,răspunse Bear cu un zâmbet cald.Venim într-o clipă.
-Vă aştept,domnule Malone,ciripi ea,luând mănuşile şi îndepărtându-se spre casa aflată lângă vitrină.Christine îşi încrucişa braţele şi îl privi pe Bear cu curiozitate.
-S-ar părea că toată lumea te cunoaşte.Bear se oprise să cântărească şi să pună într-o pungă nişte cuie.
-Vin aici de câteva săptămâni,de când lucrez la casă,zise el şi ridică din umeri.
-Singur?

-De obicei,da.
-Lucrurile ar trebui să se schimbe,replică ea,în vreme ce flerul ei pentru organizare îi punea mintea la contribuție.Când munceşti singur,progresele sunt foarte modeste.Am avea nevoie de o muncă în echipă.
-Ce vorbeşti? clătină el din cap şi o porni mai departe.
-Joi la ora şase seara o să avem o şedință în legătură cu proiectul,zise ea luându-se după el.Primarul m-a rugat şi pe mine să particip.Vrei să vii şi tu?
El încuviință şi îşi continuă drumul.
-Ar fi bine să ridicăm unele probleme.
-Aşa e,zise el.Era limpede că această conversație nu reuşea să se impună în fața interesului pe care i-l trezeau mormanele de obiecte ce-l înconjurau.La capătul unui şir de rafturi,el se opri iar,apoi se uită peste umăr la ea:
-Vino încoace!În vocea lui nu se mai simțea nota aceea plină de veselie pe care o avusese când vorbise cu tânăra vânzătoare.Revenise la tonul acela anost.
-Cu mine vorbeşti? întrebă ea,făcând câțiva paşi spre el.Lăsând pe jos punga cu cuie,el o luă de mână.
-Stai,ce faci?! Ea încercă să-şi tragă mâna,dar el o ținea cu putere şi reuşi cu uşurință să i-o răsucească şi să-şi plimbe arătătorul peste palma ei.
Bear o privi.Ochii ei arătau cât era de uluită.
-Ei bine,le-ai bătătorit bine,nu te-ai încurcat...Ea îşi privi palma şi îl întrebă:
-Ce vrei să spui?
-Ar fi trebuit să-ți pui mănuşi azi-dimineață.Acum mâinile-ți sunt pline de bătături şi o să fie cumplit de aspre.Ea îşi smulse mâna dintr-a mâna lui şi îi răspunse pe un ton destul de dur:
-Cred că asta e treaba mea!
-Nu,doamnă,e şi treaba mea.
-Şi de ce,mă rog?
-Păi,eşti singurul voluntar pe care-l am...şi nu mi-ar fi de nici un folos,dacă n-ai fi aptă de muncă.Dacă o să te vindeci repede şi o să porți mănuşi,s-ar putea
să-mi fii de ajutor.Spunând acestea,el luă un tub de pe unul din rafturi şi i-l întinse.
-Trebuie să te ungi cu pomăda asta de câteva ori pe zi.Când citi eticheta se încruntă.Nu-i venea să-şi creadă ochilor.
-Ăsta e...unguent pentru uger?!
Maxilarul îi căzu,când se întoarse spre el,fixându-l cu privirea.
-Sper că nu sugerezi că aş avea...Chipul lui rămase neclintit,când îşi îndreptă privirea în jos,spre ea,şi zise:

-E foarte bun.
-Ce te face să crezi că aş avea nevoie de aşa ceva?
Ea ridică tubul.Imaginea de pe etichetă arăta o vacă Holstein zâmbitoare,care părea să aibă o nevoie urgentă de a fi mulsă.Bear clipi şi,pentru o clipă,păru gata să roşească,privind în jos,spre tricoul ei alb,care,cu mai puțin de o oră înainte, fusese transparent.
-Oh...uh...ai crezut că e pentru...Nu,nu...e pentru mâini.
-Pentru mâini?
-Citeşte indicațiile.Alifia asta cicatrizează rănile de pe mâini,printre altele...Eu o folosesc foarte des...
-Serios? întrebă ea neîncrezătoare.
-Da,e pentru mâini.El privi în jur.Şi ea spera că nimeni nu auzise discuția lor.
Când ea privi în jos,pentru a citi indicațiile de pe spatele tubului de alifie,Bear profită de ocazie şi se strecură pe lângă ea,zicându-i în treacăt:
-Mă găseşti la casă.După ce citi cu atenție,Christine constată că unguentul era recomandat pentru fermieri,lăptari şi alte persoane ce lucrează cu mâinile.
Ducându-se spre casa de marcat,Christine stătu lângă Bear până când vânzătoarea calculă toate cumpărăturile.Când Shirley ajunse la mănuşi,Christine spuse:
-Pe acestea,puneți-le separat,împreună cu asta.Şi îi întinse alifia.
-Ba nu,socoteşte-le împreună,îi ordonă Bear fetei.
-Nu vreau să folosesc fondurile proiectului în scopuri personale.O să-ți plătesc cumpărăturile separat.
-Fondurile proiectului? întrebă Shirley,privindu-l pe Bear zăpăcită.
El clătină din cap şi spuse calm:
-Bine,pentru cuie,procedăm ca de obicei.
-Bine,domnule Malone.Fata bătu bonul şi Bear semnă pentru el.
În vreme ce Christine privea,Shirley bătu bon separat pentru mănuşi şi unguent, Christine îl achită.Odată întorşi în maşină,ea îşi unse mâinile cu alifia unsuroasă.
-Vrei să conduci? întrebă ea,privindu-l pe Bear.Nu aş vrea să întind mizeria asta pe tot volanul.
-Nu,mulțumesc.Pune-ți mănuşile.
-Bine.El păru uşurat.Şi ea îşi dădu seama că îi acceptase sfatul,pentru prima oară,fără să comenteze.Ajunşi înapoi pe şantier,au lucrat amândoi la tavanul cumplit de crăpat,pe care au aplicat fibră de sticlă.Bear se arătă mulțumit de munca lor şi privea cu satisfacție fâşiile ce intersectau tavanul,aidoma unei pânze de păianjen.

-Mâine o să dau un strat subțire de tencuială şi luni o să fie gata pentru zugrăvit.
Nici n-o să-ți vină să crezi cât de bine o să arate...la fel de catifelat ca obrăjorul unui...El se opri brusc,tuşi şi se uită spre ea.
-Dar bănuiesc că nu o să vezi tavanul când o să fie gata,nu-i aşa?
Ea îi susținu privirea.
-Ba o să-l văd.Îi observă expresia neîncrezătoare,aşa cum simțise neîncrederea din glasul lui...Stătuse cu el toată ziua şi acum el îşi închipuia că nici măcar noutatea nu o mai putea încânta.Se aştepta ca ea să se întoarcă la viața ei de birou şi să râdă cu prietenii,vorbindu-le despre acea zi de sâmbătă,pe care o petrecuse într-un mediu atât de dur.Christine privi fâşia de cer trandafiriu ce se zărea prin fereastra spartă.
-Se întunecă,spuse ea,aruncându-şi geanta pe umăr.Ar fi cazul să plec.Vrei să te iau cu maşina?
-Mă mai inviți în maşina ta,după ce am vărsat cafeaua?!
Colțurile gurii lui se strâmbară,în vreme ce sprâncenele i se arcuiau.Ea ridică din umeri.
-Îmi place riscul.Şi apoi,ştiu sigur că şi termosul şi cana sunt goale...
El zâmbi şi spuse:
-Da,eşti obsedată de curățenie.Şi cum ea se pregătea Să protesteze,el ridică o mână şi continuă:
-Dar să nu mai spui nimănui...Ea chicoti.
-Eşti incorigibil.
-Atunci ce mai aştepți,şterge-o! Probabil că ai vreo întâlnire galantă,iar eu mai am câteva lucruri de făcut aici,înainte de plecare.Ea încuviință şi se întoarse spre uşă.El nu-şi luă rămas bun,dar ea simțea că Bear nu se aştepta s-o mai vadă.
Christine stătu în maşină până când motorul se încălzi.Prin fereastră ea văzu cum se aprinde o lumină şi apoi îl zări pe Bear străbătând încăperea.Pe când el desprindea bucăți din căptuşeala de scânduri a tavanului,ea îl privea balansând ciocanul,într-un ritm aproape hipnotizant.Chiar şi de la acea distanță,i se părea că-i poate vedea muşchii umerilor contractându-se cu fiecare mişcare.
Oh,Dumnezeule,îşi spuse,dând în marşarier.Probabil că sunt cam obosită.Altfel nu aş sta aici spionând un bărbat,precum o adolescentă visătoare.
Dădu înapoi,până ajunse pe stradă.Când aproape trecuse de casă,mai aruncă o privire peste umăr,spre bărbatul ce stătea sub raza de lumină,lucrând singur.
Pe când îşi continua drumul în lumina crepusculului,nu se putu stăpâni să nu se întrebe când oare avea el să-şi termine treaba.Deşi nu căpăta nimic pentru munca sa,el era totuşi dispus să muncească atâtea ore!

La ea la slujbă,erau destui bărbați care făceau ore suplimentare,dar niciodată fără,a fi plătiți.Percy avusese dreptate doar în legătură cu un singur lucru: Bear era diferit.

CAPITOLUL 3

Joia următoare,seara,Christine Brighton îşi băgă maşina în primul spațiu liber de parcare,pe care-l găsi în centru.În timp ce închidea portierele,aruncă iar o privire spre ceas,regretând că nu avusese timp să dea o fugă până acasă,ca să se schimbe.Dacă se grăbea putea ajunge la timp pentru şedința de la ora şapte ce urma să aibă loc în sala de consiliu a primarului.Pe când se îndepărta,înghițită parcă de umbrele înserării,tocurile ei înalte țăcăneau pe trotuar.

Aranjându-şi cu o mână grijulie *deux-pieces*-ul,ea băgă mâna în buzunar,în căutarea tabletelor pentru stomac.Azi sărise masa de prânz şi trebuise să se mulțumească cu gustările oferite un automat.Încordarea îi cuprinsese deja gâtul şi se transformase într-un spasm dureros în ceafă.

Telefonul de pe biroul ei sunase fără întrerupere toată după-amiaza.După cel de-al şaptelea fax,ea începuse să se roage ca aparatul să se defecteze.Un taifun întârziase un transport de o importanță crucială din Orient şi ea trebuise să țină piept celor de la producție,care aveau nevoie de componentele acelea pentru producția curentă.Două camioane cu materiale sosiseră cu o zi mai devreme şi fusese obligată să supravegheze,ea însăşi,descărcarea.

Poate că,dacă ar fi avut o clipă liberă,l-ar sunat pe primar ca să se scuze că nu poate asista la şedință.Totuşi,era mulțumită că nu anulase întâlnirea.Încălcarea promisiunilor era cauza eşecului multor proiecte,în cazul muncii voluntare; Când lucrurile se complicau prea mult,cel mai uşor lucru era să renunți.Şi ea îşi impusese,încă de la început,să nu facă aşa ceva!

De când se ştia visase să se alăture unei cauze pe care s-o ducă la bun sfârşit,şi să participe la vreun proiect care să ajute la crearea unei lumi mai bune.În timpul colegiului lucrase cu jumătate de normă,aşa că avusese timp prea puțin pentru activitățile civice.Dar,după absolvire,îşi promisese să „*realizeze ceva*”.Se gândise să plece ca voluntar în vreo țară în curs de dezvoltare,dar ar fi fost imposibil,de vreme ce se simțea obligată să ramburseze cât mai curând împrumutul,pe care-l făcuse,pentru a-şi putea urma studiile.Ideea de a strânge fonduri,pentru vreo operă anonimă de caritate,nu-i surâdea.Preferase să facă un anumit lucru cu propriile-i mâini.Voia să vadă rezultatul muncii ei.

În adâncul sufletului se temea că,dacă nu avea să se implice acum,visul ei urma să moară.Renovarea clădirilor aflate în paragină,transformarea lor în case sigure,

plăcute,accesibile,era exact activitatea pe care şi-o dorise.Şi se oferise voluntar încă de la început.Tocmai de aceea nu avea de gând să renunțe acum!
Christine bătu în uşa deschisă a sălii de consiliu şi intră.Primarul Casteel se ridică de la masa rotundă şi înainta spre ea,pentru a o întâmpina:
-Christine!Îi strânse mâna şi-i zâmbi cu căldură,apoi se întoarse pentru a o prezenta celor trei membri ai consiliului,care,la rândul lor,se ridicară plini de politețe,pentru a-i strânge mâna.Domnul Casteel,primarul,un bărbat trecut de cincizeci de ani,cu păr argintiu,îi oferi un scaun,pe care i-l ținu plin de solicitudine.Ea îşi trase fusta strâmtă şi se aşeză.
-Domnilor,sper că nu v-am făcut să aşteptați...
-Nu,nu! spuse primarul cu tonul acela blând,pe care-l avea de obicei.Tocmai voiam să începem.Dar,înainte de asta,am vrea să ştii cât de mult apreciem interesul pe care-l ai pentru acest proiect.E nevoie de oameni tineri,ca tine,care să sprijine acest gen de inițiative şi să le poată traduce în viață.Ea încuviință:
-Sunt fericită să contribui şi eu cu ceva.
-Suntem norocoşi că te avem alături de noi.Ştiu că,datorită entuziasmului tău şi talentului tău organizatoric,putem conta pe tine ca să atragi şi alți voluntari.
-Am deja o listă de nume.
-E lăudabil,spuse primarul privindu-l pe membrul consiliului ce stătea alături de el.Nu-i aşa,Dave?
-Sigur că da! Am înțeles de la unii din asociații mei că ați solicitat donații din partea unor depozite de cherestea şi a magazinelor din zonă.Christine zâmbi.
-Am observat că depozitele sau magazinele primesc adesea mărfuri pe care,din cauza unor mici defecte,nu le pot vinde.Nu sunt rare cazurile când proprietarii sunt dispuşi să doneze asemenea mărfuri,pentru a obține o reducere a impozitelor.Reuşise să obțină,de câteva ori,asemenea donații chiar de la compania la care lucra.Membrul consiliului municipal îi întinse,peste masa de mahon,cartea de vizită.
-Cred că şi compania mea v-ar putea ajuta.Cereți cu mine,când telefonați.
-Mulțumesc,aşa o să fac.Apoi,în cameră se produse o oarecare agitație şi Christine îşi ridică ochii.Văzu plină de uimire că în încăpere intrase Bear Malone.Din pricina grabei,cizmele lui butucănoase loviseră pragul uşii.
Evident,părea incredibil de lat în umeri.Impresia spori,când el se apropie de primarul care era cu aproape treizeci de centimetri mai scund.Politicos,Bear dădu mâna cu toți cei prezenți,dar ochii lui se întorceau mereu spre Christine.
Părea să nu-i scape nimic,mai ales că,aşa cum stătea aşezată pe scaun,fusta ei strâmtă îi dezgolea pulpele.Pentru a avea o scuză şi a-şi putea trage fusta în

jos,ea îşi încrucişa picioarele.Când ridică iar ochii,ea îl văzu cu privirea tot ațintită asupra ei.Părea că-i fixează tivul fustei şi expresia lui sugera o aprobare fățișă.Spre disperarea ei,simți cum roşeața îi colorează obrajii urcând dinspre gât.Încurcată,privi pe geam,sperând că Bear nu văzuse că roşise.O nemulțumea faptul că prezența lui o făcea să nu-şi poată controla reacțiile.

„Am avut o zi grea-îşi reaminti ea-aşa că,evident am nervii încordați.Aşa se explică agitația,pe care mi-o provoacă privirile lui”.

Ea inspiră adânc,pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.Şi,deşi nu ar fi vrut,îşi aruncă,în treacăt,ochii spre el.El o privea peste capul consilierilor municipali şi,când ochii lor se întâlniră,colțurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet,ce ei îi păru plin de amuzament.Ea se încruntă,iar el avu îndrăzneala să rânjească la ea.Era zâmbetul acela care-i arcuia jumătate de gură şi care-i apărea atât de des pe buze,un zâmbet care,probabil,înnebunea toate puştoaicele.Ei bine,pe ea nu o înnebunea,aşa că îşi mută privirea de la ei.Christine îşi scoase mâna din buzunar şi dădu la iveală o folie galbenă de calmant gastric.Îşi spuse că s-ar putea să mai aibă o folie în geantă.Tocmai se apleca,pentru a-şi lua geanta pe care o pusese sub scaun,când auzi alături vocea primarului:

-Presupun că l-ai cunoscut pe domnul Malone.

-Poftim?

Ea se ridică brusc şi tresări,de parcă ar fi fost surprinsă furând dintr-un magazin.

-Oh,da...sigur că l-am cunoscut.Bărbații stăteau în semicerc în jurul scaunului ei.Ea le privi pe rând chipurile,aşteptând.Se aşternuse o linişte stranie,iar ea se întreba dacă nu cumva pierduse ceva,în timp ce fusese ocupată să-şi cotrobăie prin geantă.Privi în jos spre folia goală pe care încă o ținea mototolită în mână.

Neîndemânatică ea şi-o băgă la loc în buzunar.Jena îi coloră obrajii în clipa în care se întrebă de ce a făcut asta.De ce totul părea alandala de când Bear Malone intrase în cameră? Cum era posibil ca el,fără măcar să-i spună un cuvânt,s-o facă să se simtă atât de ciudat şi de stângace?

*„Am nevoie de un somn bun,un somn ne întrerupt de douăzeci şi patru de ore. Asta ar rezolva totul”.*Bărbații începuseră să-şi ocupe locurile în jurul mesei.

Bear,la invitația primarului,se aşeză pe scaunul de lângă Christine.Aceasta simți o oarecare satisfacție când îl văzu,înainte de a se aşeza,trecându-şi mâna peste creştetul capului şi apoi în jos,de-a lungul brațelor,pentru a îndepărta aşchii de lemn şi bucățele de tencuială din păr şi de pe cămaşă.Era limpede că venise la reuniune direct de la lucru şi nu avusese timp să se schimbe.Îi făcea plăcere să-şi închipuie că nici el nu era sută la sută încrezător în sine.

-Să trecem la treabă,de acord? începu primarul,domnul Casteel,şi,după ce auzi

mormăielile aprobatoare din jurul mesei continuă:înainte de toate,ne considerăm fericiți să vă avem alături,domnule Malone.Dacă nu ați fi fost dumneavoastră,nu am fi reuşit să încheiem cu succes renovarea primei case.O familie foarte tânără se mută acolo în acest weekend şi vă asigur că amândoi sunt încântați! E prima lor casă.Până acum au locuit în apartamente subvenționate de stat,în cartiere nu prea recomandabile pentru educarea copiilor.M-au rugat să vă spun că le-au plăcut enorm toate îmbunătățirile pe care le-ați adus casei şi vă invită să treceți pe la ei.Primarul se opri şi se întoarse spre el,cu un gest de scuză:

-Sper că nu am greşit dându-le numele dumneavoastră.Bear clătină din cap.

-Mă bucur că sunt mulțumiți.Christine trecuse pe lângă casa despre care era vorba,dar nu intrase niciodată.Văzuse însă fotografiile făcute înainte şi după.

Primarul se uită țintă la Bear.

-Vreau să vă asigur,domnule Malone,că o să facem în aşa fel,încât să nu lucrați singur.Prima casă ați renovat-o practic singur şi nu am vrea să cădeți din picioare de oboseală,din cauza noastră,nu-i aşa?

Şi,spunând acestea,primarul se întoarse spre consilierii săi.

-Bineînțeles că nu,replică unul dintre ei.

-Nu,Doamne fereşte,fu de acord şi bărbatul,ce stătea în stânga lui Christine.

Un al treilea încuviință cu putere.

-Evident,continuă primarul,dorim să coordonați întregul proiect,de la început până la sfârşit.Dumneavoastră sunteți şeful,maistrul,în fine,cum vreți să-i spuneți.Bear ridică din umeri.

-Pentru mine asta nu are prea mare importanță.Primarul încuviință.

-Ei bine,cred că vorbesc în numele tuturor,când vă asigur că,de îndată ce proiectul va obține donații în numerar (şi asta se va întâmpla,cu siguranță,căci s-a făcut o oarecare publicitate),vă vom da un salariu.Nu va fi pe măsura meritelor dumneavoastră,dar vom reuşi totuşi să vi-l dăm.

-Dacă o să primiți ceva bani,cheltuiți-i pentru materiale.Eu mă descurc destul de bine pe plan financiar.Primarul îşi drese glasul,părând că nu ştie ce să facă.Era clar că i se părea deplasat să se intereseze de situația financiară a cuiva.

-Înțeleg,zise el.E minunat din partea dumneavoastră...Bear se rezemă iar de spătarul scaunului,într-un mod ce arăta limpede că nu avea de gând să continue discuția.

-Ei bine,domnule Malone,pasiunea şi talentul dumneavoastră sunt,fără îndoială, motivele pentru care v-am încredințat conducerea.Primarul îşi mută apoi atenția asupra lui Christine.

-Iar dumneata,tânără domnişoară,o să fii,în egală măsură,răspunzătoare de

realizarea proiectului.
-Dacă vă pot fi de folos,sunt dispusă să fac orice.
-Sincer vorbind,domnişoară Brighton,ne poţi fi de mare folos.Sunt conştient de implicarea dumitate în acest proiect şi putem folosi talentul pe care-l ai în recrutarea voluntarilor şi obținerea de donații.Christine observă că Bear o priveşte.Ridică ochii şi-i văzu sprâncenele arcuite.De ce pomenise primarul de recrutarea voluntarilor? Faptul că apăruse pe şantier singură nu era,în mod cert,o dovadă a talentului ei în acest domeniu.Cu toate acestea,nu avea de gând să lase să i se citească pe chip (mai ales de către Bear) cât era de dezamăgită.De aceea, îşi ridică bărbia şi se întoarse iar spre primar,ce îşi desfăşura mapa şi o aşezase pe masă în fața sa.
-Deci,zise primarul,consultându-şi notele,iată cum văd eu lucrurile...
Christine se pomeni holbându-se,de parcă voia să citească însemnările scrise cu creionul.
-Voi doi o să conduceți proiectul de la început până la finalizare.
Christine îşi înălță capul şi,în acelaşi timp,Bear ridică,mirat,ochii.
-Ce?! întrebă ea.Primarul îşi ridică ochii şi o privi cu o expresie blândă:
-Credeam că e foarte logic.Christine privi în jur şi-i văzu pe cei trei consilieri încuviinţând la unison.Primarul îi zâmbi,apoi privirea lui îl incluse şi pe Bear.
-Amândoi v-ați dedicat acestui proiect.Amândoi aveți talente,de care avem nevoie,pentru a avea un succes deplin.Cred că ar trebui să împărțiți şi răspunderea managerială,nu-i aşa?
Christine se uită la Bear.Zâmbea,dar era încruntat.Cine ştie de ce,faptul că el nu era cu nimic mai încântat decât ea o făcu să se simtă mai bine.Evident,el şi-ar fi dorit să dețină întregul control.Până acum,ea păruse a fi doar un simplu executant şi,dacă ar fi fost angajata lui,probabil că nu i-ar fi dat decât salariul minim...Pesemne îl irita faptul că era socotită egala lui.Până să-i vadă chipul încruntat,Christine fusese cât pe ce să ceară ca întreaga putere de decizie să-i revină doar lui.Dar acum,se întoarse spre primar,zâmbindu-i.
-Vă mulțumesc,domnule primar.Sunt sigură că domnul Malone e la fel de nerăbdător,ca şi mine,să împartă povara acestui proiect...nu?
Spusese toate acestea cu un semn de întrebare,în speranța că avea să-l oblige să răspundă direct.El îi susținu privirea.Brusc,sprâncenele lui se înălțară şi încruntarea îi dispăru.Zâmbetul lui era la fel de cald,ca şi vocea.
-O să fie o reală plăcere să lucrez cu domnişoara Brighton.Christine se pomeni întrebându-se dacă trebuia să-l creadă.După o scurtă pauză,Bear continuă: .
-Domnişoara Brighton a muncit nenumărate ore pentru a pune pe picioare acest

proiect.E deci normal ca să-i revină responsabilitatea principală.
Ea întoarse capul şi-i aruncă o privire indignată.Amândoi ştiau că proiectul îi răpise doar o singură zi.Tonul şi expresia lui erau destul de convingătoare pentru primar şi consilieri,dar ea recunoscu nota de sarcasm pe care o aveau cuvintele lui.De bună seamă Bear socotea că ea se dăduse bine pe lângă primar,pentru a obține partea leului.Din cine ştie ce motiv,el era dispus să împartă „gloria” cu ea,dându-i însă de înțeles că ştia că ea nu merita recunoaşterea lor.Trebuia să fii idiot să nu-ți dai seama că el nu dorea să-i aprecieze ajutorul.Dacă i-ar fi spus-o în față,l-ar fi respectat pentru asta şi ar fi continuat să muncească în umbră,aşa cum,de altfel,ar fi preferat s-o facă.Dar ar fi fost o prostie să-l lase s-o umilească în asemenea hal,fără să i-o plătească.
De aceea se întoarse spre primar,zâmbindu-i cu căldură,şi spuse:
-S-ar părea că eu şi domnul Malone ne înțelegem perfect,ca de obicei...
Îl privi pe Bear în treacăt,înainte de a-şi întoarce ochii spre ceilalți şi a continua:
-Am avut norocul de a fi,încă de la început,pe aceeaşi lungime de undă.Domnul Malone s-a străduit să mă facă să mă simt binevenită,lată de ce am lucrat perfect împreună,asemeni unui mecanism bine uns...Ridică din umeri şi adăugă:
-S-ar zice că suntem două suflete surori.Bear încuviință amabil,iar ironia din vocea lui aproape că pieri,când zise:
-Aşa e,a fost uluitor
-Domnilor,spuse primarul,adresându-se membrilor consiliului municipal,asta mi se pare de a fi de bun augur.Şi,după ce toți încuviințară,primarul îşi închise mapa.
-Sunt bucuros să afirm că reuniunea noastră şi-a atins scopul.

La ora nouă,în dimineața sâmbetei următoare,Christine sosi pe şantier,îmbrăcată cu nişte blugi decoloraţi şi cu un tricou.Intră fără să bată.Când străbătu camera în căutarea lui,paşii ei răsunară în camera goală.
-Vânez „ursul”,murmură ea.
Toată săptămâna se gândise cu groază la întâlnirea lor.Christine văzu o lumină slabă în dormitorul cel mic de la etaj şi porni într-acolo.Când trecu pragul uşii amuți.Nu mai fu în stare să spună nimic din ceea ce se pregătise să spună.
Bear era aşezat în genunchi,aplecat deasupra unui leagăn de copil.Îl privi în tăcere,cum şterge metodic cu o cârpă fiecare latură.Păruse că nici nu-i observase prezența,până nu vorbi.
-Ei bine,domnişoară Brighton,eşti gata să munceşti?
Ea îşi încrucişa brațele şi se rezemă de uşă.

-Da!El îi aruncă o privire rapidă şi continuă să lustruiască leagănul.
-Ce mai faci? întrebă ea.
-Am dat cu lac leagănul şi acum îl lustruiesc.L-am găsit în pod şi i-am înlocuit picioarele.M-am gândit că trebuie să fie de trebuință vreunei familii.
-Cu ce să încep?
-Ai mai adus pe cineva cu tine?
-Voluntari? zise ea,clătinând din cap.Am format o echipă pentru weekend-ul viitor.S-ar părea că toată lumea are nevoie de câteva zile,pentru a-şi aranja programul.El încuviință.
-Poți începe strângând puțin jos.„*Evident,doar de asta sunt bună,să fac curat*”,îşi zise ea.
-Au ajuns materialele? îl întrebă după o clipă.
-Nici materialele,nici ajutoarele...Christine făcu stânga împrejur şi porni spre scară.Nu mai avea ce spune.Ajunsă jos,adună gunoaiele,inclusiv cutiile de de apă minerală pe care el le golise şi sortă înainte de a le arunca în tomberoane. De vreme ce sarcina ei principală era să facă ordine,îşi spuse că trebuia măcar să aleagă deşeurile reciclabile,dacă tot i se ivise ocazia.
Deodată auzi că un camion opreşte în fața casei şi ieşi afară.Pe chip îi apăru un zâmbet larg,când înțelese că sosiseră materialele promise de *Barston Lambert Co.*Christine îl ajută pe şofer să care înănutru surplusul pe care proprietarul acceptase să-l doneze proiectului: patru uşi uşor scorojte,câteva cutii cu cuie de diferite dimensiuni,o ladă de țigle pentru acoperiş,o duzină de cutii cu vopsea, comandată din greşeală,un braț de suluri de tapet dintr-o linie descompletată şi trei cutii cu articole,care,dintr-un motiv,sau altul,ar fi urmat să fie returnate.
Christine încercă să-i ofere şoferului un bacşiş,dar el nu primi banii.
-Nu,doamnă,măcar atâta pot să fac şi eu.Sper să vă fi adus materialele de care aveți nevoie.
-Aşa e! Spune-i şefului dumitale că-i mulțumesc încă o dată.
Nici nu apucă bine camionul să pornească spre şosea,că Bear şi apăru în pragul uşii.
-Ce se petrece aici? Christine ridică din umeri.
-Barston ne-a trimis nişte materiale.Imediat Bear se apucă să desfacă lăzile şi cutiile,iar ea îi ajută să aşeze materialele.Când termină,Christine îşi şterse praful de pe mâini pe pantaloni şi îl întrebă:
-Ei,ce zici? Putem folosi câte ceva de aici?
-Arată promițător,zise el,ridicând o țiglă spre tavanul scorojit,iar ochii ei scânteiau ca ochii unui copil într-o dimineață de Crăciun.

O să arate bine şi,în acelaşi timp,o să pot astupa o grămadă de găuri.El aşează la loc ţigla în ladă şi ridică ochii spre ea:
-Tu ai cerut ţiglele?
-A fost ideea domnului Barston,zise ea pe un ton egal.
-Dar tu l-ai îndemnat.Ea ridică din umeri,iar el clătină din cap într-un fel ce-i trăda admiraţia.
-Îţi sunt recunoscător de fiecare dată,când reuşeşti să convingi pe cineva să ne trimită asemenea materiale.Sprâncenele ei se arcuiră.Îl întrebă uşor ironică:
-Destul de recunoscător,încât să-mi faci...o favoare?
El îşi încrucişa braţele pe piept şi o privi drept în ochi.
-Depinde de favoare...
-Uite despre ce este vorba...să mă laşi să fac ceva util aici,în loc să adun gunoaiele.El zâmbi.
-Ce anume ai vrea'să faci?
-Învaţă-mă să fac tot ce faci şi tu.În felul acesta o să te pot ajuta cu adevărat, măcar până mai sosesc întăriri...
-Întăriri,repetă el.Crezi că o să mai apară cineva?
Atunci ea îşi dădu seama că pentru acest om contau faptele,nu vorbele.
-Săptămâna asta am primit materialele,zise ea,făcându-şi mâna roată,pentru a-i arăta că mai era în stare şi de altceva,nu numai să facă promisiuni.Săptămâna viitoare,cine ştie...Trebuie doar să ai puţină încredere,domnule Malone.
-Bine,domnişoară Brighton.Lucrurile începeau să se aranjeze.Mai întâi fuseseră livrate materialele,iar acum ea fusese inclusă în echipa de lucru propriu-zisă.
Şi,pentru a-l împiedica să-şi schimbe părerea,Christine se ţinu după Bear,când acesta intră în baia cea mică.Când ajunse la peretele aflat la celălalt capăt al încăperii,el luă de jos un instrument,ce semăna cu un cleşte uriaş.
-Şi acum,ce facem? întrebă ea.
-Acum,răspunse el,îngenunchem.Ea privi în jos,spre closetul vechi,ca vai de lume,ce se afla între ei.
-Cred că glumeşti.El clătină din cap,cu gravitate,şi se aplecă spre una din laturile vasului uzat.Îi făcu semn să îngenuncheze pe jos,de cealaltă parte a closetului.
Ea evită,apoi se aşeză în genunchi.
-Ce facem aici? El o privi drept în ochi şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet ce i se păru plin de ironie.
-Misiunea ta,începu el,pe un ton serios,de vreme ce ai hotărât s-o accepţi,este să mă ajuţi să scoatem vasul spart,pentru a-l putea înlocui cu unul nou.
-Oh! exclamă ea.

De fapt,nu la aşa ceva se gândise ea,dar singură se băgase în încurcătura asta şi nu va avea de gând să-i dea satisfacţia de a o auzi plângându-se!

-Eu am soos deja şurubul din partea mea,dar filetul e înţepenit în partea ta.Pot învârti întruna,dar până nu reuşesc să prind bolţul de dedesubt,nu pot scoate şurubul.Problema cu băile astea mici e că nu am destul loc pe partea cu pricina.

Deja încercase singur,dar nu reuşise.Vasă-zică nu o solicitase decât pentru că operaţiunea nu putea fi realizată decât de către două persoane!

Îşi călcase pe mândrie şi ceruse s-o pună la treabă.Acum îşi dădea seama că, probabil,mai devreme sau mai târziu,tot ar fi rugat-o să-l ajute.Ce păcat că nu-şi ţinuse măcar încă puţin gura.I-ar fi făcut plăcere să-l audă cerându-i să-l ajute.

Ba,şi mai bine ar fi fost să-l audă implorând-o...

-Poate în visurile mele,murmură ea cu amărăciune.

-Poftim?

-Nu,nimic...Christine privi în jur cu prudenţă.Locul nu era deloc plăcut.Sub genunchii ei,linoleumul verde era crăpat şi ondulat.

-Poftim! zise el şi-i întinse un cleşte.Foloseşte-te de ăsta,ca să apuci boldul ruginit.După ce potrivi şurubelniţa în capul şurubului,aflat în partea din spate a vasului de W.C.,el o privi pe Christine,aşteptând.

-Unde? El o privi nedumerit.

-Unde,ce?

-Unde e bolţul ăla pe care trebuie să-l apuc? El aşteptă ca şi cum ea era pe punctul de a spune poanta unui banc.Dar cum ea nu mai adăugă nimic el îşi drese glasul şi zise:

-Bolţul este dedesubt.Şi,după ce-i citi în ochi că a priceput,continuă:

-Vezi şurubul ăsta,pe care vreau să-l răsucesc? Ea încuviinţă.

-Bolţul este prins de şurub...sub el...

-Şi cum ai vrea să-l văd?

-Păi,eşti destul de mică,ca să-ţi bagi umărul aici şi să te uiţi dedesubt.

Ea se dădu înapoi.

-E o mizerie cumplită! El încuviinţă calm.

-Doar nu te aştepţi ca eu să...Şi dacă e vreun şoarece acolo sau un păianjen?

Se detestă pentru atitudinea ei tipic feminină,dar locul era,într-adevăr,scârbos.

El îi dădu o lanternă,fără să facă vreun comentariu.

-E exact ce-mi trebuie! exclamă ea plină de voioşie,ca şi cum ar fi intrat şi în iad,dacă ar fi avut o lanternă.Aprinse lanterna şi,uşor,îşi strecură umărul şi capul spre locul unde trebuia să privească.Dacă cineva i-ar fi spus că o să fie atât de agitată doar pentru că trebuie să se uite în spatele unui closet,ar fi râs.

Dar asta,numai dacă lucrurile s-ar fi petrecut acum cinci minute...
-Îl vezi? Scârbită,ea se aplecă şi mai mult.
-Da,îl văd.Bolțul era înțepenit la jumătatea spiralei de metal.
-Crezi că poți prinde bolțul...să zicem în următoarea oră?
-Nu-i nevoie să fii sarcastic!Se suci,pentru a putea introduce cleştele şi strigă:
-L-am prins!El începu să răsucească şurubelnița.După o clipă,exclamă nemulțumit:
-Nu-l ții destul de strâns! Bolțul se răsuceşte! Aşa nu facem nimic!
-Gata,gata,nu-ți ieşi aşa din fire! zise ea şi,aşezând lanterna pe jos,apucă cleştele cu amândouă mâinile.
-Eşti gata? întrebă el.
-Da! aruncă ea agasată.Tu răsuceşte acolo! Imediat,însă,regretă că-i vorbise aşa.Şi,ca pentru a înrăutăți lucrurile,în loc s-o ignore politicos,el râse pe înfundate şi spuse:
-Vai,ce idee interesantă!Pentru a-şi domoli frustrarea,ea strânse cu şi mai mare putere cleştele şi văzu cum şurubul lung începe să se mişte în sus.Un minut mai târziu,Bear scotea vasul spart.
-Acum poți să te ridici,zise el.Christine,însă,nu era sigură că vrea să-şi arate chipul,dar era nerăbdătoare să se ridice din poziția chinuitoare în care fusese nevoită să se aşeze.Ridicându-se încercă să evite privirea lui Bear.În schimb,îi privi mâinile,în timp ce despacheta şi aşeza noul vas de W.C.Bear îi întinse un bolț.
-Acum bagă-l în şurub,până simți că e bine fixat.Apoi,învârteşte-l puțin,cu cleştele.Ea se aplecă şi făcu întocmai,în vreme ce el făcea aceeaşi operație pe partea cealaltă.În timp ce stăteau cu capetele aproape lipite de podea,ochii ei îi întâlniră pe ai lui doar o dată.Imediat,ea îşi mută privirea şi se ridică.
-Cred că ajunge,zise el,frecându-şi mâinile şi ridicându-şi picioarele.
Ea se rezemă pe călcâie şi-şi îndreptă spinarea,până simți că vertebrele au revenit la loc.Când dădu să se ridice,el îi întinse mâna,pentru a o ajuta.Ea ezită doar o clipă,apoi îi luă mâna şi îl lăsă s-o tragă în sus.
După ce-şi adună sculele,Bear porni spre uşa de la intrare.Ea îl urmă,
uitându-se,automat,în jur,dacă nu erau gunoaiele pe care ar fi trebuit să le strângă.Privirea lui se opri asupra uşii sparte.
-Cred că putem salva uşa,dacă schimbăm bucata de lemn deteriorată.Ea privi uşa.
-Sigur,doar că resortul clanței e defect şi nu o să se poată închide.
Ea se opri pentru a examina clanța.

-Se poate repara,zise el,deschizând uşa şi privind în jur.
Important e că locul poate fi păstrat.Tăblia o putem schimba.Christine era surprinsă că el folosise pluralul şi se întreba dacă intenționa s-o includă şi pe ea, ori avea s-o folosească,la fel ca până acum,doar la strânsul gunoiului şi la înlocuirea closetelor.Evident,înlocuirea tăbliei aceleia i-ar fi surâs mai mult.
-Am putea încerca,zise ea,ridicând din umeri.
-Presupun că în cartierul tău,în asemenea cazuri,se cheamă un tâmplar.Dar nu toți îşi permit un asemenea lux...Ea clătină din cap.
-Iar o luăm de la capăt...El tocmai ridicase uşa din țâțâni,dar se opri la jumătatea lucrului şi se întoarse spre ea.
-Ce vrei să spui?
-Vreau să spun că eşti un snob!
-Eu?! exclamă el cu o privire mirată.
-Da,dumneata! Eşti aşa de sigur că ai ghicit cu cine ai de-a face-o mironosiță răsfățată,tolerată,care iroseşte bunătatea națiunii,în vreme ce copiii lumii suferă de foame.Ei bine,nu ai dreptate! Nu mă cunoşti deloc! După cum văd eu lucrurile,tu eşti snob,nu eu!El îşi puse mâinile în şolduri şi o privi aspru.
-Şi cum ți-ai dat seama?
-Eşti obtuz!Zarurile fuseseră aruncate şi ea nu avea de gând să dea înapoi.
-Nu mă priveşti ca pe o persoană! Mă ții deoparte! Crezi că ştii cine sunt,ce-mi place şi ce nu-mi place.Recunoaşte,Malone! Nu mă placi deloc!
-Doamnă,în ceea ce mă priveşte pe mine,poți fi oricine pofteşti.După cum văd eu lucrurile,pur şi simplu,nu prea avem multe în comun!Ea îşi încrucişa brațele.
-Şi asta justifică totul,nu-i aşa? în felul ăsta,poți continua să faci remarci inteligente cu privire la stilul meu de viață,aşa cum ți-l închipui tu şi mă poți privi de sus.Şi,zicând acestea ea clătină din cap şi făcu stânga împrejur.
-Hei,nu eu am o maşină scumpă,nu eu mă îmbrac în haine scumpe,nu eu frecventez cluburile exclusiviste!Ea se întoarse brusc.
-Nu,tu îmi închizi mie gura! Tu eşti şi judecătorul şi juraţii! Tu,nu eu!
Sprâncenele lui se împreunară.
-M-ai făcut snob şi nu ştiu de unde ai scos-o! Ea făcu un pas spre el.
-Vrei să ştii de unde? îmi judeci modul de viață,fără ca măcar să ştii cum e.De unde ai putea şti ce fel de om sunt? E aşa de uşor să condamni,fără să cunoşti! Cum poți,cu mâna pe inimă,să judeci un lucru,pe care nu l-ai încercat?
El pufni,apoi îşi încrucişa brațele şi se încruntă iar la ea.
-Ştii,s-ar putea să fie o sămânță de adevăr în ceea ce spui,zise şi îşi ridică puțin bărbia.Dar,înainte de a te înfuria prea tare,întreabă-te dacă ceea ce spui despre

mine nu ți s-ar putea aplica şi ție.Ochii ei se îngustaseră.
-Unde vrei să ajungi?
-Nu cunoşti lumea mea mai bine decât o cunosc eu pe a ta.Ea îşi înclină capul într-o parte.
-Şi ce-i cu asta?
-Eu nu cedez prea uşor.Ar fi mai bine să nu mă provoci,dacă nu eşti sigură că poți face față.Ea rămase țeapănă şi îl privi drept în ochi.
-Aroganța masculului nu încetează să mă uluiască!Nici ea nu era dispusă să cedeze.
-Mă întreb dacă ai putea trăi măcar o singură zi,aşa cum trăiesc eu,adăugă ea.
-Sunt în stare să fac orice eşti în stare să faci dumneata!
-Dovedeşte-mi.
-Bine,dar ține minte că asta se poate aplica şi în cazul tău.Stăteau unul în fața celuilalt,cu brațele încrucişate,cu picioarele depărtate.El îşi înclinase capul,în vreme ce ea îşi înălțase bărbia.În adâncul ei,o voce o avertiza că ar fi bine să dea înapoi,dar ea refuza s-o asculte.
-Deci,facem un test?
-Te ascult.
-Bine...Se pare că ziua suntem legați de acest proiect.El încuviință.
-De aceea propun să ne întâlnim o seară,sau două,ca să vedem care dintre noi e adevăratul snob.
-Bineînțeles.La ce te-ai gândit? Ea medita o clipă,apoi răspunse:
-O seară merg eu unde vrei tu şi ne distrăm cum crezi de cuviință.Seara următoare hotărăsc eu unde mergem şi ce facem.După aceea o să vedem cine e maleabil,cine are vederi mai largi.Îl privi tăios şi adăugă:
-Şi cine are ochelari de cal...
-Brighton,să te ții tare! exclamă el,întorcându-se să-şi ia ciocanul.S-a făcut!

CAPITOLUL 4

-Mare prostie ai făcut,Christine,murmură Christine,stând în fața dulapului,în dessous-urile ei de mătase,încercând să descopere ceva,cu care să se îmbrace.
„*Ai lăsat gura să vorbească fără cap*” o avertiză conştiința ei.
Nu-i plăcea să recunoască,dar era adevărat.De obicei era precaută şi logică.Dar în aceste ultime săptămâni totul se schimbase.Poate că de vină era stresul din ultimul timp de la serviciu.Christine clătină capul decisă să nu se lase pradă autocompătimirii.Nu,ca să fie sinceră,trebuia să recunoască faptul că începuse să-şi piardă controlul asupra propriilor emoții în ziua în care îl cunoscuse pe

Bear Malone.El era la fel de răspunzător ca şi ea în întrecerea asta puerilă,care urma să-l dezvăluie pe acela dintre ei care era snob cu adevărat.Christine suspină adânc,simțindu-se pentru o clipă mai bine:putuse să dea vina şi pe altcineva.Îşi zise că,după această seară,o să aibă şi mai multe să-i reproşeze lui Bear Malone.Îi era din ce în ce mai greu să ignore faptul că el era un bărbat foarte interesant.Trecând peste sentimentul că soarta-i era pecetluită,începu să caute în dulap.Aroganța lui ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-i îndepărta orice atracție ar fi simțit pentru el.Cu o hotărâre neaşteptată,Christine alese o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou de bumbac cu guler înalt,pe gât.Faptul că purta haine vechi,confortabile,haine ce erau preferatele ei,avea s-o ajute să se simtă relaxată.Era o idee bună,îşi spuse,de vreme ce tot ce ținea de seara aceasta o făcea să se simtă încordată.Parcă vedea şi azi provocarea din ochii lui Bear,când îi ceruse să iasă cu el vineri seara...O seară în care o să facă doar ceea ce dorea el.Deşi nu o spusese-nici nu ar fi fost nevoie-disprețul din vocea lui sugera limpede că ea nu f putea rezista o seară întreagă şi că,foarte curând,o să admită că era total împotriva a tot ce nu era exclusivist,important sau scump.
Ea frunzări un anuar,pentru a verifica adresa bowling-ului pe care-l alesese.Un local sordid,într-o zonă sordidă a oraşului.Pe când se îndrepta spre maşină,se felicită că sugerase să se întâlnească cu el direct acolo.În felul acesta îşi putea păstra independența şi putea evita ca seara să capete aparența unei întâlniri romantice.

Bear Malone ajunse la bowling cu cincisprezece minute înainte de ora la care trebuia să sosească Christine.O clipă stătu nemişcat,pentru a cerceta atmosfera şi fu străbătut de un sentiment de vinovăție.Alesese bowling-ul cel mai nenorocit,
cel mai jalnic,cel mai plin de fum,pe care-l putuse găsi.Existau şi localuri mai elegante,mai curate,în care,amândoi,s-ar fi simțit mai bine.Dar el îl alesese pe acesta,pentru a marca un punct.O persoană ca Christine Brighton nu putea decât să fie dezgustată de starea jalnică a locului şi de gloata care-l frecventa.
Bear îşi îndreptă spatele şi alungă sentimentul de vinovăție.Ea era aia cu nasul pe sus,nu el! O' seară petrecută aici o să i-o dovedească şi ei.
În mod straniu,el îi simți prezența,din clipa în care ea intră în încăpere.Privirea lui străbătu localul şi poposi asupra siluetei ei zvelte.Ea se oprise în cadrul uşii,nehotărâtă.Cu o iritare,pe care nici măcar nu şi-o putea explica,Bear observă că era singurul bărbat care-i observase prezența.Nu pricepea de ce.Christine arăta bine...al dracului de bine...Deci cum se făcea că alți bărbați nu o observau? N-aveau gust,hotărî el.Era prea sofisticată pentru tipii ăştia.

Când ochii ei se opriră asupra lui,schimbară o rapidă înclinare a capului,în semn de recunoaştere.Când ajunse lângă ea,el tăcu o clipă,apoi o întrebă:
-Vrei să bei ceva?
-Da,cu plăcere.Şi porni alături de el spre barul aflat în apropiere.
Bear o privi,aşteptând.
-O băutură slabă sau ceva obişnuit?
Era pregătit s-o informeze că barul acesta nu ținea şampanie sau caviar.
Ea ridică uşor din umeri şi răspunse:
-Iau ce iei tu.El făcu semn tânărului barman.
-Două sticle...ca de obicei.
-Ca de obicei? întrebă barmanul nedumerit.Ce anume,amice?
Bear era enervat,dar dădu comanda:
-Două sticle de *Warrior*,amice.Barmanul ridică două sticle fumurii,ținându-le de gât şi le scoase dopurile.Bear puse banii pe bar şi îi dădu lui Christine o sticlă.Ea o răsuci în mână.
-„*Berea războinicilor*”? N-am mai auzit până acum...
-Eu beau mereu.Şi,dând pe gât o duşcă din băutură,cu care nu era deloc obişnuit, se scutură puțin,cu privirea ațintită spre personajele ce stăteau la bar.Christine ridică sticla la gură şi luă,prudentă,o înghițitură.Băutura avea un pronunțat gust de hamei şi pişcă limba asemeni apei gazoase.
-Îți place? întrebă el cu un ton detaşat.
-Sigur.I se păru că vede cum colțul gurii lui se ridică uşor,înainte ca ei să-şi coboare privirea şi să-i spună:
-O să ai nevoie de pantofi.Trântindu-i sticla în mână,ea îl urmă spre o tejghea.În spatele ei erau rafturi pe care stăteau sute de perechi de pantofi pentru bowling, foarte uzați.Un bărbat burtos,de vârstă medie îşi ridică ochii spre ei.
-Măsura treizeci şi nouă?
-Treizeci şi opt strâmt,replică Christine rece.Bărbatul se şi întorsese şi acum lua o pereche de pantofi de pe raft.
-Aveți un treizeci şi opt.Dacă vă trebuie mai strâmți,strângeți şireturile.
-Mulțumesc,spuse ea pe un ton egal,hotărâtă să vadă jocul ăsta imbecil terminându-se cât mai repede.Christine îşi scoase portofelul din buzunar, dar,până să apuce să-l deschidă,Bear şi pusese banii pe tejghea.
-Plătesc eu,protestă ea.Prefer să plătesc eu partea mea.Bărbatul din spatele tejghelei îşi înălță sprâncenele stufoase.Luând pantofii,Bear i-i întinse lui Christine,zicând:
-Plătesc eu!

-Mulțumesc.
-Cu plăcere.Ea rămase nemişcată o clipă,privindu-l cum se îndepărtează, nemulțumită de maniera autoritară în care el rezolva totul.Dar apoi îşi reaminti că asta era exact atitudinea pe care ar fi trebuit s-o aştepte de la el.Cu un suspin de resemnare,porni în urma lui.
Aşezându-se pe o bancă,alături de Bear,ea îşi scoase tenişii,apoi trase adânc aer în piept,înainte de a-şi pune pantofii de bowling,pe care cel puțin o mie de persoane îi mai purtaseră înaintea ei.Îşi legă strâns şireturile şi-l privi pe Bear, care arătă spre şirurile de bile de bowling,ce se aflau de-a lungul unuia dintre pereți.Erau acolo bile de toate culorile,mărimile şi greutățile.
-Alege-ți arma,Brigthon!
Trăgând iar aer în piept,Christine se ridică şi-l urmă spre şirul de bile.Nu se putea stăpâni să nu observe cât de multe femei întorceau capul,pentru a admira trupul impozant,puternic,lat în umeri al lui Bear.Sigur,era chipeş,nu avusese niciodată de gând s-o nege.Şi ignorând privirile invidioase,ce i se aruncau,ea se concentra asupra alegerii unei bile.Bear ridică o bilă,apoi o puse la loc şi luă alta,testând greutatea şi echilibrul fiecăreia.
-Asta pare destul de bună,zise el după o clipă.Tu ai găsit una?
-Am prea multe posibilități,zise Christine,suspinând,în vreme ce ridica o bilă, apoi alta,verificând configurația găurilor pentru degete şi greutatea.
-Bilele pentru copii sunt păstrate în spatele tejghelei.Vrei una din alea?
-Nu,mulțumesc,replică ea şi întinse mâna după o bilă neagră.Asta cred că e ceea ce-mi trebuie.Bear privi bila aleasă de ea,apoi îşi mută privirea spre Christine:
-Eşti sigură? Ochii ei susținură,fără să clipească,privirea lui.
-Absolut sigură.Ridicând din umeri el merse înapoi spre aleea centrală.
-Vrei să-ți dau câteva instrucțiuni,înainte de a începe? Ea clătină din cap.
-Nu,mulțumesc.
-Mergi des la bowling?
-Nu prea des.Răspunsul ei îl luă pe neaşteptate.Ar fi fost în stare să-şi parieze şi ultima centimă că ea nu mai fusese niciodată într-o sală de bowling.
-Vorbeşti serios? Ai mai jucat? Pe buzele ei apăru un zâmbet abia schițat.
-Sper că nu-ți închipui că ştiu totul despre bowling,zise ea,ridicând din umeri.Nu sunt bună,dacă asta te îngrijorează cumva.
-Îngrijorat? Eu? Ha! exclamă el cu un aer indignat,dar ochii lui se feriră de ai ei.Aici nu ai mai fost niciodată,nu-i aşa?
Ea fu tentată să-i comunice că bănuia că nici el nu mai fusese vreodată aici. Nimeni nu-l salutase cu familiaritate,barmanul habar n-avusese ce să-i dea,când

ceruse *„ca de obicei*”.Dar se hotărî să-şi țină gura.El încerca,pur şi simplu,să înscrie un punct,pe care,de altfel,nu avea să-l înscrie.

-Te-ai înşelat în privința mea.Locul ăsta nu mă deranjează deloc,Bear.

Ba,dimpotrivă,îmi place,zise şi sorbi zgomotos o duşcă din sticlă,îmi place la fel de mult ca şi ție.

-Tu arunci,zise el țâfnos.Ea se ridică,ştergându-şi mâinile pe blugi.Cu o împunsătură de teamă se apropie de talpa alunecoasă de lemn şi îşi ridică bila din jgheab.Bila cântărea o tonă! O bună bucată de vreme ea rămase cu picioarele apropiate,cu bila sprijinită pe palme.Rugându-se să nu se facă total de râs,ea îşi fixă atenția asupra popicelor aflate la capătul pistei înguste.Inspiră şi expiră fără grabă,sperând ca astfel să-şi limpezească mintea.Trecuse atâta timp! Spera că-şi mai amintea ce avea de făcut.*„Trebuie să ținteşti popicul aflat în față, Christine”.*

-Ce faci acolo,ai prins rădăcini? bodogăni Bear.Cu paşi mari,hotărâți,ea înaintă, aplecându-se de mijloc,balansându-şi brațul drept,cu o mişcare amplă.Reținu bila cu o secundă mai mult decât era nevoie.Când îi dădu drumul,bila se rostogoli greoaie pe suprafața lustruită.Christine îşi strânse mâinile în pumni şi şi le duse spre bărbie,implorând ca bila să nu se abată din drum.

-Te rog,murmură ea,nu lovi manga.Mişcându-se lent,bila îşi pierdu impulsul şi începu să se bălăbănească şi să se clatine,întâi spre dreapta,apoi spre stânga, devenind mică,tot mai mică,în vreme ce popicele păreau mari,din ce în ce mai mari.Apoi,la vreo treizeci de centimetri de popice,bila făcu brusc la stânga şi se izbi de mangă.

-Fir-ar să fie! mormăi Christine.Hotărâtă,îşi îndreptă umerii şi-şi întipări pe chip ceea ce ea spera să fie o expresie agreabilă.Se răsuci şi se întoarse pe bancă.

Când trecu pe lângă Bear,îi zâmbi.E rândul tău.

-Mai ai dreptul la o încercare.

-Ştiu asta.Îşi aranja bluza peste blugi şi se îndreptă spre bila ce-i era trimisă înapoi.De data asta doborî popicul din față.Nimic altceva...

-Excelentă lovitură! mormăi Bear,când ea se întoarse să,se aşeze pe bancă.

-Încă nu mi-am făcut încălzirea.

-Sigur,cum de nu...Bear îşi ridică bila cu o asemenea uşurință,de parcă era vorba de o minge de tenis.Christine îl urmări,admirându-i agilitatea şi grația,cum îşi trimite bila pe o traiectorie perfect dreaptă.O secundă mai târziu,bila intra în plin în popice,dărâmându-le pe toate,cu excepția unuia singur.La a doua aruncare bila alunecă la fel de precis,de parcă era telecomandată şi dărâmă toate popicele.

Christine încerca să pară bine dispusă,când se aşeză şi îşi luă pixul,pentru a

marca scorul.
-Nu-i rău deloc,zise ea,trecând pe lângă el.
-Pe când se apleca să-şi ridice bila,observă antebraţele unui jucător ce se afla alături.Le privi țintă.Erau brațe puternice,prinse de bicepşi proeminenți,ce etalau nişte tatuaje cam îndrăznețe.
-Ştii,păpuşico,zise prietenos bărbatul tatuat,dacă o să te apleci în față ceva mai mult şi o să ridici ceva mai tare bila,n-o să ți se mai izbească aşa de mangă.
-Bine,spuse ea.Se opri o clipă,concentrându-se asupra popicului din față.
Bărbatul,în ciuda aerului brutal,părea dornic să-i ofere sfaturi bune.Avea senzația cumplită că toată lumea se oprise,întrerupând orice activitate,pentru a o urmări.Îşi spuse că e ridicol...Auzea tunetul bilelor ce se rostogoleau sau se izbeau de popice.Se linişti,zicându-şi că,dacă toată lumea ar fi urmărit-o,ar fi fost înconjurată de tăcere.Se mişcă lent,cu ochii fixați pe popicele roşu cu alb,de la capătul pistei.Încercă să-şi golească mintea,dar nu putea ignora cu totul senzațiile pe care i le trezea ideea că Bear Malone o privea.
Christine ascultă sfatul străinului şi încercă să-şi ridice mâna mai sus.După câteva secunde,ea dădu drumul bilei şi se simți fericită când văzu că nu se bălăbăne.Se simți încurajată că nu deviase spre mangă.Ochii ei se deschiseră larg,când bila se apropie de popice.Ținându-şi răsuflarea,ea auzi bila izbind popicele.Trei se prăbuşiră.Suspină recunoscătoare.Din nefericire,cele trei popice,pe care le alesese se aflau în mijlocul formației şi lăsaseră în urma lor o spărtură atât de prost plasată,încât,chiar pentru un profesionist,ar fi fost o lovitură imposibilă.Dar orice era mai bine decât agonia bilei ce cobora pe jgheab.Când se întoarse,bărbatul tatuat îşi ridică mâna cu degetul mare în sus,în semn de admirație.Ea zâmbi şi se uită spre Bear.Acesta,cu capul plecat,nota conştiincios scorul.Cele patru popice dărâmate n-o înscriau în seria marilor jucători,recunoscu ea.Când îşi luă iar bila,auzi un fluierat şi se întoarse.Bărbatul tatuat stătea într-o rână pe bancă.Cu o mână mângâia umărul unei blonde,ce stătea lângă el,iar cu cealaltă ținea strâns gâtul unei sticle de bere.Ridicând sticla de bere,el îi indică popicele din dreapta,dându-i de înțeles că era cea mai bună alegere pe care Christine o putea face.Ea încuviință şi ridică bila,concentrându-se asupra grupului de popice din dreapta şi îi dădu drumul.Spre marea ei mirare, dărâmă două din ele,înainte ca bila să fie împinsă spre jgheab.Când se aşeză,
Bear zise:
-Nu-i rău deloc.Ea zâmbi simțindu-se mult mai bine.
-Mulțumesc.Cred că mi-am făcut încălzirea...Bear notă scorul ei,apoi se ridică pentru a-şi arunca şi el bila.De data asta ră patru popice,din prima încercare.

Când aruncă a doua oară,păru cam încordat.Se întâmplase ceva cu ritmul lui şi lăsă trei popice în picioare,Când se întoarse la locul lui,ridică nepăsător din umeri.Fără grabă,ea se ridică şi porni să-şi ia bila.Când se aplecă să şi-o ridice, bărbatul tatuat apăru,ca prin minune,lângă ea.

-Hei,păpuşico,se vede treaba că te-am învăţat să tragi ca din tun,în vreme ce bătrânu' începe s-o cam dea în bară.Colţurile gurii ei se ridicară uşor.

-Sfatul dumneavoastră mi-a fost de folos.

-Ţine-o tot aşa,tună el,ridicând iar spre ea degetul mare,apoi se întoarse şi se duse spre prietena lui,care se mutase la bar.Christine îşi îndreptă spatele şi aruncă bila.De data asta,nu doborî decât două popice.La a doua aruncare,reuşi pentru prima oară să doboare toate popicele.Când se întoarse la locul ei,Bear o privi şi-i zise:

-Grozav! Apropo,dacă nenorocitul ăla te-a deranjat...

-Oh,nu,îl întrerupse ea cu blândeţe.Voia doar să mă ajute.Cu fiecare aruncare, jocul lui Christine continua să se îmbunătăţească.Când isprăviră,scorul lui Bear era net superior,dar ea era fericită că jucase destul de bine,încât să nu se facă de râs.Nici nu-şi propusese să-l bată...în fine,nu la bowling...Bear rămase la locul lui,studiind-o.

-Ai mai jucat şi înainte...Evident,nu vorbea de jocul dintre ei doi,dar între ei continua să se facă simţit acei aer de competiţie,care nu avea nimic de-a face cu bowling-ul.

-La colegiu am practicat bowling-ul,ca sa-mi completez orele obligatorii de sport.Şi cum nu-mi plac alergările sau gimnastica ritmică,am ales bowling-ul. Dar a trecut ceva timp de atunci şi am uitat tot ce am învăţat.

-Ba nu,te-ai descurcat bine.Colţurile gurii lui se ridicară uşor.Iar privirea îi rătăci spre locul unde stătea bărbatul tatuat.

-Evident,te-a ajutat puţin şi Schwarzenegger...Ea zâmbi.

-Arnold e un tip simpatic,nu? El clătină din cap.Christine îl uluise de-a dreptul.

-Ca să-ţi spun adevărul,am sperat să nu fiu obligat să mă iau la trântă cu el, pentru a-ţi păstra onoarea.Christine îşi înălţă capul.

-Hei,nu mă minimaliza în felul ăsta.Acum aş fi putut fi călare pe o motocicletă Harley...Bear o privi cu o prefăcută expresie jignită.

-Îmi frângi inima!

-Ce să zic...Christine îşi descheie şireturile,nerăbdătoare să-şi scoată pantofii soioşi şi continuă:

-Singurul lucru care-ţi frânge inima e că nu am făcut stânga-mprejur şi nu am luat-o la fugă din clipa în care am intrat aici.Recunoaşte,Malone!

Bear ridică din umeri.
-Recunosc că mi-am închipuit că o persoană ca tine ar strâmba din nas,dacă ar nimeri într-un asemenea loc.
-Cineva ca mine! exclamă ea,clătinând din cap.Dar n-am făcut-o...
El o privi o clipă.Dacă ar fi fost cinstit cu el însuşi,ar fi trebuit să recunoască faptul că ea se purtase excelent.Petrecuse seara,părând că acceptă situaţia,sau cel puţin arborând un aer de toleranţă.Cei aflaţi în local o acceptaseră şi ei,mai ales unul dintre ei,care o acceptase puţin prea evident,ca să nu-l deranjeze pe Bear.
-O seară nu dovedeşte nimic.Oricine poate fi un bun camarad pentru câteva ore.
În ochii ei se aprinseră scântei de furie.
-Câtă dreptate ai,domnule Malone! Şi asta ne aduce,în chip interesant,la a doua parte a experimentului nostru.Stingând lampa de pe consolă,el se aplecă,la rândul lui,pentru a-şi desface şireturile şi o întrebă:
-Adică? Ea zâmbi.
-Am două bilete la *Spărgătorul de nuci* vinerea viitoare
Christine observă aerul lui îndurerat,dar îl ignoră.
-Presupun că nu te interesează,nu? Abia dacă-i auzi răspunsul.
-Asta-i porcăria aia de balet?
-Poate ar fi mai bine să ieşim de aici,clipi ea din ochi.Nu prea te aud.Vocea ta e cam gâtuită.Probabil că de vină e fumul pe care l-ai inhalat aici...
Şi,zicând acestea,ea îşi puse tenişii şi se îndreptă spre garderobă,pentru a restitui pantofii.Fără să scoată un cuvânt,Bear se ridică şi o urmă.Afară,pe trotuar,ea îi luă mâna şi-i puse nişte bani în palmă.
-Ce-i asta? întrebă el.
-Pentru pantofi.Partea mea o plătesc eu.
-Eşti o femeie cumplit de încăpăţânată,Brighton!Ea ridică din sprâncene.
-Ca să vezi,într-adevăr fumul era de vină.Acum vocea ţi-a revenit la normal.
El îşi băgă,nemulţumit,banii în buzunar,iar ea îl studie,înălţându-şi privirea spre el,sub cerul luminat de razele lunii.
-Baletul începe la opt.Trebuie să ţinem seama că trebuie să străbatem oraşul şi că e aglomeraţie.Ce-ai zice dacă aş veni să te iau la şase şi jumătate?
Bear o privi încruntat.Era limpede că primul lui impuls fu să refuze.Îşi dădu seama că ea îl fixează,studiindu-i expresia,aşteptându-se la un răspuns negativ.
O privi,iar ea aproape simţi lupta ce se dădea în sufletul lui.
Bear văzu cum pe buze i se aşterne un zâmbet superior.Cuvintele „*Ţi-am spus eu”*,erau gata să-i iasă din gură.Ea întinsese undiţa şi acum îl aştepta să înghită cârligul.

-Eşti foarte drăguță,spuse el,fără să se angajeze în vreun fel.
-Îți place baletul? întrebă ea.Momeala îi juca pe dinainte.Lui nu-i mai rămânea decât să muşte.
-Eu ador baletul,continuă ea.Şi m-am gândit că şi ție-ți place.
El zâmbi enigmatic.
-Da,sunt un mare iubitor de artă.Tonul ei era uşor dezamăgit,când zise:
-Îți plac toate?
-Cu câteva mici excepții.
-Atunci mă aştept să nu ratezi ocazia de a-i vedea pe unii dintre cei mai buni profesionişti,care au venit vreodată la San Francisco.
-Bănuiesc că biletele astea te-au costat bani frumoşi.Din câte bănuia el,ea nu avea nici un bilet.Poate că doar îl testa.
-Presupun că ai vrea să inviți pe cineva la care ții cu adevărat.Poate pe băiatul ăla fercheş...Ea clătină din cap.
-De fapt,gusturile lui Percy sunt cam limitate.Nu-i place baletul sau opera.
Concertele rock sunt mai pe gustul lui.Ochii i se îngustară şi adăugă:
-Deci,cum rămâne? Vineri la şase şi jumătate?
Înghițind nada,el îşi potrivi gulerul şi zise:
-Singura mea grijă e ca tranzacția noastră să fie echitabilă.Biletele tale sunt, probabil,al naibii de scumpe...Bowling-ul nici nu poate concura cu ele...
Ea îşi încrucişa brațele şi îşi lăsă capul într-o parte.
-Dacă asta te liniştește,află că am două invitații gratuite,primite din partea unui client recunoscător,care mi-a scos peri albi săptămâna trecută.Simțea că aproape o prinsese.
-N-am dat nici un cent pe ele,aşa că,în realitate,tu ai cheltuit mai mult decât mine,deocamdată.El o privi provocator.Christine văzu că umerii încep să-i coboare.Nu mai avea decât să tragă cârligul.De aceea ridică din umeri şi zise:
-Sigur,dacă preferi să nu...
-Deci vinerea viitoare,nu? Ea încuviință.Probabil că el avea să-i spună că nu-i convine ziua,dar era pregătită şi pentru asta.Putea schimba invitațiile cu o colegă,care avea locuri în altă seară.În câteva secunde ea avea să fie învingătorul,iar el învinsul...Când,în sfârşit,el o să refuze să meargă la balet,ea o să-l aibă la degetul cel mic,căci atunci el ar fi trebuit să recunoască faptul că, dintre ei doi,el este un snob,o minte limitată,un încuiat,ce nu era în stare să accepte gusturile altora.
-Atunci rămâne pe vineri,zise el,îndreptându-şi spatele şi privind-o cu un zâmbet ce părea cu adevărat entuziast.Aş fi încântat să merg la balet cu tine.

-Ce?! exclamă ea.El îşi înălţă privirea spre cerul înstelat şi zise:
-Ar fi mai bine să ne suim în maşină,Christine.Văd că ai răguşit din pricina aerului rece...Luând-o de braţ,Bear o conduse pe lângă un şir nesfârşit de motociclete,până la maşina ei.Lui Christine gândurile i se învălmăşeau în minte.
Ce se întâmplase? Fusese aproape sigură că el o s-o refuze.
-Dă-mi voie să-ţi deschid portiera,se oferi el.Nu pari în apele tale.
Ea băgă mâna în buzunar,după chei.
-Trebuie să-mi spui cum se ajunge la.tine.Dacă îl punea la zid,era sigură că el o să caute o portiţă de scăpare.El îşi privi buzunarele şi zise.
-Nu am nimic de scris.Dar,dacă ne întâlnim pe şantier,o să-ţi telefonez în cursul săptămânii şi o să stabilim un loc de întâlnire.Încerca să scape,hotărî ea.
-Ar fi poate mai bine să plecăm vineri pe la şase şi un sfert,zise ea,sperând că, dacă el o să facă vreun comentariu,ea o să-şi consolideze avantajul.Nu uita, trebuie să avem timp că să găsim un loc de parcare.El zâmbi.Abia atunci ea îşi dădu seama cât de aproape erau unul de celălalt,abia atunci îşi dădu seama cât de cercetător priveau ochii lui în ochii ei.Ea înghiţi şi îşi simţi gâtul uscat.
Trebuia să aibă puţin timp să-şi limpezească gândurile şi spuse:
-Întotdeauna e greu să găseşti un loc în parcările din centru,doar ştii...
El o privea atât de intens,iar ochii lui de un albastru electric urmăreau valul de roşeaţă ce-i urca pe obraji.Brusc,ea avu viziunea lor,împreună,în maşină,într-o îmbrăţişare pasională sărutându-se cu patimă,în vreme ce geamurile maşinii se abureau,învăluindu-i ca într-o ceaţă.Era sigură că el nu se gândea la acelaşi lucru!Ideea că el i-ar putea citi gândurile o făcu să-şi dorească să se întindă acolo şi să moară.Colţurile gurii lui se ridicară,de parcă jena ei îl bucura enorm.
-Ştii,zise el,am nevoie de chei,ca să deschid portiera.Repede,ea căută prin buzunar şi înhaţă cheile.Le trânti în palma lui întinsă.El încuviinţă şi se întoarse,pentru a-i deschide portiera.
-Îţi mulţumesc pentru seara asta,zise ea grăbită,aşezându-se la volan.M-am distrat grozav.El se aplecă,rezemându-se de portiera deschisă şi o privi cu nişte ochi pătrunzători,ce parcă o cântăreau.
-Da,zise el,cred că,într-adevăr,te-ai distrat.Ironia lui o izbi,dar zâmbi şi zise:
-Ei bine,nu fi atât de dezamăgit.
-Nici nu sunt...Şi,în mod ciudat,aceasta era purul adevăr.Deşi seara nu se derulase,după cum îşi imaginase,ea se distrase şi la fel şi el.Cu toate astea, părerile lui rămâneau neschimbate.Era sigur că sentimentul ei de superioritate avea să iasă,mai devreme,sau mai târziu,la suprafaţă.Ea îşi privi ceasul şi zise:
-E târziu.Ar fi mai bine să plec.El trânti portiera.

Îi făcu cu mâna şi se dădu la o parte.Ea dădu înapoi şi ieşi din locul unde parcase.Abia atunci,se simți dezamăgită.El acceptase să meargă cu ea la balet, când ea ar fi putut jura că era pe punctul de a o refuza.Ei bine,până vineri mai era o săptămână întreagă.Nu o să fie deloc surprinsă,dacă el o s-o caute în cursul săptămânii,pentru a-şi cere scuze şi a contramanda.Până atunci,o să găsească el o scuză convenabilă..Era sigură că,până vineri la ora şase şi un sfert,avea să-l audă pe Bear Malone mulțumindu-i şi cerându-i scuze că nu poate veni.
Oricum,dacă o s-o sune,invocând vreun motiv imaginar,amândoi or s-o ştie şi ea o să marcheze un punct,în defavoarea lui.Apoi el o să trebuiască să recunoască faptul că era snob.Un surâs triumfător îi lumină fața.O s-o sune şi o să-i toarne o scuză de doi bani.Dar numai moartea vreunui membru al familiei i-ar putea servi drept motiv plauzibil,pentru a nu veni la Spărgătorul de nuci...

CAPITOLUL 5

-Îngrozitor! Erai apropiat de unchiul tău? zâmbi Christine,ținând lipit de ureche receptorul telefonului de pe biroul ei.
-Nu,răspunse Bear.De fapt,nu l-am întâlnit decât o dată.Nu eram în relații prea strânse cu familia tatălui meu.Sora mea mi-a spus că a avut un atac de inimă.Din fericire,nu a suferit.Christine deveni serioasă.Cu asta,o încuiase,
-Răi...azi e joi...I se părea că ar fi grosolan din partea ei şi că ar da dovadă de insensibilitate,dacă ar sugera că moartea unchiului lui nu era o scuză pentru a contramanda seara de balet.
-Înțeleg de ce ai prefera să lăsăm pe altă dată întâlnirea de mâine.
-Nu de asta te-am sunat.Am fost în Colorado săptămâna asta s-o ajut pe sora mea cu pregătirile pentru înmormântare.Mă gândeam doar să ştii de ce nu am mai fost pe şantier,în cazul în care ai trecut pe acolo în vreo seară şi nu m-ai găsit..
-Am lucrat mereu până târziu,aşa că nu am avut vreme să trec pe acolo săptămâna asta.Christine se simți puțin vinovată că-l bănuise pe Bear că ar putea folosi moartea unei rude ca scuză pentru a nu merge la balet.
-Îmi pare sincer rău pentru unchiul tău...Deodată,joaca lor păru atât de meschină.
-Să ştii că nu te condamn,dacă vrei să amânăm întâlnirea,după o săptămâna atât de grea pentru tine.O să dau altcuiva biletele şi o să rămân iar să lucrez peste program.Oricum,ăsta ar fi fost modul cel mai productiv de a-şi petrece timpul ce-i prisosea.
-Christine,nu voiam să contramandez întâlnirea.De fapt,poate că mi-ar face bine să ies,să-mi schimb dispoziția.Te sunasem să-ți spun că ar fi mai comod pentru

tine să mă iei din fața micuțului restaurant,unde am luat prânzul acum câteva săptămâni.Nu e departe de mine şi,în felul ăsta,n-o să fii nevoită să intri cu *BMW-ul* pe un drum desfundat.

-Oh...Era uluită şi câteva clipe rămase mută.Tocmai când îşi închipuise că l-a ghicit,el îi scăpa printre degete.

-Apropo,ne-am putea întâlni la şase,în loc de şase şi un sfert,aşa cum fusese vorba? întrebă el.

-Bineînțeles,murmură ea.La şase.

-La revedere.

-Da...La revedere...Rămase aşa,cu receptorul la ureche,ascultând tonul şi întrebându-se ce se petrecea.El avansase întâlnirea lor cu cincisprezece minute, când avea o scuză perfectă pentru a o contramanda....întâlnire?! Aici greşise.

Serile pe care le petreceau împreună nu erau în nici un caz întâlniri!Mai degrabă ar fi putut fi definite ca experimente,ca parte a unei întreceri consimțite, care,începea să fie convinsă,nu aveau să dovedească absolut nimic.Ei,asta e,îşi spuse,trecându-şi mâna prin păr.Era excedată de muncă şi,de vreme ce mâine nu avea să lucreze peste program,era mai bine să nu piardă nici o clipă.Suspină prelung.Cele şaizeci de ore de muncă săptămânale pe care şi le impusese îşi spuneau cuvântul.Viața unui funcționar energic în plină ascensiune nu era deloc aşa cum părea din afară.Nu era nimic fascinant iar a-ți impune zile lungi de muncă doar pentru a te simți folosită,mai mult decât apreciată...Fusese cuprinsă de exaltare,când fusese promovată.Acum nu mai era la fel de încântată.

Oare când apăruse aceste sentiment de insatisfacție? se întrebă.Se gândi la ultimele luni.Totul începuse când se implicase în proiectul de refacere a caselor, un proiect civic la care ținea cu adevărat.Asta se întâmplase puțin înainte de a-l cunoaşte pe Bear Malone.Era oare posibil ca el să fi avut vreun amestec în starea ei proastă?

-E absolut ridicol,murmură ea.Atunci,care era cauza? De unde venea acea senzație neliniştitoare că viața însemna mai mult decât să te dăruieşti unei companii,unde nimeni n-o să mai ştie cum te cheamă,la nici o săptămâna de la moartea ta...

-Sfinte Dumnezeule,ce morbid! bombăni ea.Nu,era doar obosită de această permanentă cursă contra cronometru,îşi zise.Sunt frântă de oboseală,hotărî ea, înainte de a admite nemulțumită că,poate,telefonul lui Bear şi vestea morții unchiului lui contribuiseră la căderea ei emoțională.

Vineri,la ora şase fix,Christine ajunse la locui de întâlnire.Zâmbi,amintindu-şi ziua când se cunoscuseră.Era clar că nu se simpatizau deloc.De fapt,nici acum nu era sigură eă se plăceau,deşi trebuia să recunoască faptul că bărbatul acela avea mai multe calități decât îşi închipuise.După părerea ei,era generos,inimos şi harnic,dar,în acelaşi timp,încăpățânat,căpos şi dogmatic.

Christine răsuci cheia în contact şi scrută interiorul restaurantului prin ferestrele lungi.Nu-l văzu printre clienți şi el era genul care sărea în ochi.Îşi mută privirea spre drumeagul îngust,acoperit cu nisip,ce ducea spre plajă şi îl văzu pe Bear venind spre ea,îmbrăcat într-o cămaşă de lucru şi o pereche de blugi.În mână ducea o pungă de băcănie.Îl privi cu ochii larg deschişi.Era puțin să mai spui că *„o să sară-n ochi*” printre spectatori.

El îi făcu cu mâna,în vreme ce se apropia.Cămaşa părea curată,la fel şi blugii şi el era proaspăt ras.În soarele după-amiezei târzii,în părul lui negru,sclipeau încă picături de apă.Ei bine,îşi spuse ea,măcar arată curat şi pus la punct.Şi oare mama ei nu-i spusese mereu că asta contează?

-Christine,auzea ea parcă vocea mamei ei,aşa cum răsunase aievea de sute de ori.Nu contează cum e îmbrăcat omul,atâta timp cât e curat şi îngrijit.Oricum,nu hainele,ci ceea ce poartă în inimă contează mai mult.

-Păi,mamă,murmură Christine,în cazul ăsta,cred că ți-ar plăcea Bear Malone.

-Bună,se auzi tocmai atunci salutul lui,însoțit de un zâmbet prietenos.

Bear deschise portiera şi se strecură pe scaunul de lângă şofer.Punga şi-o aruncă pe jos,între picioare.Christine spera sincer că în pungă nu era vreun termos şi nici mâncare.Utimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-i fie pătată iar maşina.

Sau poate că el avea de gând să-şi plescăie cina în timpul spectacolului....Cu inima strânsă realiză că,dacă el ar fi făcut aşa ceva,ea ar fi murit.

Reuşind să schițeze un zâmbet,ea zise:

-Bună!El păru sincer bucuros că o vede,când o privi din cap până în picioare.

-Arăți într-adevăr minunat!

-Oh,mulțumesc,răspunse ea automat.Privirea ei alunecă peste costumul ei de catifea neagră ca abanosul,cu nasturi de strasuri ce străluceau în lumina molcomă a soarelui ce asfințea.Când îşi ridică iar privirea spre Bear îl surprinse iar admirându-i picioarele.Ce pereche ciudată formau,îşi spuse.Era imposibil ca în seara asta,la balet,să mai fie vreo pereche atât de nepotrivită.Deodată îi dădu prin cap că Bear se îmbrăcase aşa,tocmai pentru a marca un punct.Poate îşi închipuia că era atât de snoabă,încât o să refuze să-l ia la balet,din cauza hainelor de lucru.Ar fi o metodă perfectă,de a-l face să câştige pariul.Dacă tot a fost de acord să meargă la balet,îşi spusese ea,măcar să vină îmbrăcat nepotrivit

pentru a o determina să nu-l ia.Atunci bănuielile lui cele mai sumbre s-ar fi adeverit şi el ar fi ieşit învingător.Precis acesta fusese planul lui,hotărî ea.Şi trebuia să recunoască sincer,că,într-adevăr,nu era prea elegant.
Un zâmbet subtil îi arcui buzele.”*Ei bine,domnule Malone,planul tău a eşuat,îşi zise.O să te iau în oraş,o să te duc la balet,ba chiar şi la petrecerea care o să urmeze în culise şi n-o să-mi pese câtuşi de puțin cum eşti îmbrăcat şi cum te porți!”*Spunându-şi acestea,Christine porni motorul şi ieşi din parcare.
-Frumoasă seară,pentru o plimbare în oraş,zise ea cu un ton detaşat,hotărâtă s-o facă în aşa fel,încât el să nu poată ghici nici măcar o notă de iritare,în felul în care se purta ea.
-Deoarece am pornit devreme,sper să nu te superi dacă ne oprim într-un loc, pentru o clipă.
-Ştiu şi eu? zise ea nedumerită.
-Nu durează decât un minut.Coteşte la colțul următor şi vezi că e o parcare acolo,zise el arătând spre un şir de magazine,aflate chiar pe marginea şoselei.
Ea semnaliza dreapta prompt şi zise:
-Nici o problemă.Nu avea de gând să-i dea satisfacție c-o scoate iar din sărite.Se vede treaba că,de vreme ce trucul cu hainele nu ținuse,el avea de gând s-o întârzie cu tot soiul de pretexte.Perfect,îşi spuse,nimeni nu spune că trebuie să ajungem înainte de ridicarea cortinei...Christine intră în mica parcare şi încetini, neştiind sigur anume unde dorea el să parcheze.
-Aici e bine,zise el şi coborî.Poți lăsa motorul să meargă,mă întorc cât ai zice peşte.Şi trânti portiera.
-Da,vezi să nu...bodogăni ea,în vreme ce el se îndepărta.Nu te mai plictiseşti să tot dai ordine?
Îl privi dând colțul şi,din spirit de contradicție,opri motorul.
Lăsându-se pe spate şi rezemându-se de tetieră,ea închise ochii şi se imagină mergând pe plajă,mângâiată de valuri,cu picioarele prin apa ce învăluia urmele paşilor ei.Era o scenă pe care şi-o imagina adesea,când voia să se relaxeze.
Din pricina meditației,pierdu noțiunea timpului,dar ochii i se deschiseră pe dată, când auzi zgomotul portierei din dreptul scaunului pasagerului.
-Iartă-mă,nu am vrut să te sperii.Ea rămase cu gura căscată,când îl privi pe Bear, aşezându-se în maşină,îmbrăcat într-un smoching negru plin de eleganță.
Din punga ce zăcea la picioarele lui,se zărea carâmbul ghetelor lui de lucru.Ea privi spre pantofii lui din piele fină şi îşi dădu seama că,probabil,pe ei îi adusese în punga de hârtie.Cu o mişcare iute,el îşi aruncă hainele de lucru pe bancheta din spate.

-Pentru că am fost plecat aproape toată săptămâna,nu am avut timp să trec pe la curățătorie să-mi iau smochingul.Sper că nu te-ai supărat că ne-am abătut puțin din drum.Ea stătea fără glas,holbându-se la el.El îi zâmbi şi păru atât de cotropitor de frumos,încât,pentru o clipă,ea uită să respire.
-Ar fi mai bine să pornim.Doar nu vrei să întârziem,nu-i aşa?
Ea clătină capul şi spuse ameţită:
-Nu...sigur că nu...întoarse cheia în contact şi porni maşina.
-S-a întâmplat ceva? întrebă el.Eşti cam palidă.
-Nu,nu s-a întâmplat nimic,spuse şi intră pe autostradă.Oare de ce,îşi zise,de ce, ori de câte ori am impresia că am pus mâna pe el,face o întoarcere de o sută optzeci de grade?
Ar fi putut jura că o să sune la slujbă să contramandeze întâlnirea,mai ales că avea o scuză pe care numai o persoană prost crescută ar fi putut-o nesocoti.Apoi apăruse în haine de lucru şi ea fusese sigură că o făcuse special,pentru a-i provoca o reacţie tranşantă,poate chiar grosolană.Şi acum se purta ca şi cum îl entuziasma perspectiva de a asista la un spectacol de balet în asemenea măsură, încât era preocupat ca nu cumva să întârzie.Şi nici măcar nu avea ceas,ce Dumnezeu! De când punctualitatea era una din preocupările lui? îşi bătea joc de ea,sau ea era cea care îl judecase greşit încă de la început? Se aşternu o lungă tăcere,în vreme ce Christine era ocupată să-şi limpezească gândurile.
Maşina gonea de-a lungul coastei,spre nord,acolo unde stâncile se înalță semețe din mare şi vântul bate mai tare,izbind valurile de stânci într-un tumult de spumă.Bear o trezi din meditație.
-Îmi place aici.Oamenii-s mai puțini şi e mai plăcut să te plimbi.Ea încuviință.
-Uneori merg până sus,la Stinson Beach,doar ca să fug de toate.
-Îmi închipui că uneori te oboseşte agitația locului unde lucrezi.Ea ridică din umeri.
-Înainte îmi închipuiam că e foarte palpitant.
-Şi acum?
Tonul lui rămăsese detaşat,dar el îşi întoarse capul,pentru a-i studia profilul ce se contura în umbra înserării.
-Uneori mă întreb ce rost au toate,dacă în perspectivă merită.
-Presupun că totul depinde de ceea ce-ți doreşti.Ea fixă şoseaua şi simți un puternic imbold să schimbe vorba.Bear îi punea întrebări pe care ea însăşi nu îndrăznea să şi le pună.
-Dar tu? Nu te plictiseşti să lucrezi atât de mult de unul singur?
-Uneori.Dar,dacă nu ai o echipă,nu are cine să-ți întoarcă vorba...

Ea-l privi o clipă.
-Oare de ce am impresia că-ți cam place să dai ordine?
El se răsuci şi privi plaja vălurită de vânt,ce apăru brusc,de după o stâncă.
-Cred că uneori am apucături de şef.Ea îl aprobă.
-Da,s-ar putea spune că ai...El chicoti.
-Mi se pare că e un defect pe care-l avem amândoi.
-Ce ironie a soartei.Din cât se părea,era unul dintre puținele lucruri pe care le aveau în comun.Christine încuviință iar.
-Aşa suntem noi.Doi cu mapa,nimeni cu sapa...
-Poate că ar fi cazul să recrutăm câțiva lucrători.Nu cred că o să meargă când fiecare o să-ncerce să facă pe şeful cu celălalt.Ea râse.Spre surprinderea ei descoperi că putea fi şi modest.
-Cred că am reuşit să încropesc o echipă.O să mai dureze puțin,dacă e vorba să fac rost de două echipe...
-Şi o singură echipă ar fi un pas înainte.Când ar putea începe?
Interesul din glasul lui o făcu să zâmbească.
-Mâine la nouă e destul de curând?
-Cred că m-aş putea mulțumi,replică el,privind-o cu o admirație sporită.Sunt pricepuți?
-Pricepuți? în profesiile lor,da,în construcția de case,nu.
-Oh...
-Dar sunt inteligenți şi dornici să facă tot ce le ,ceri.
-Atunci e perfect.La teatru ajunseră la timp,pentru a găsi un loc de parcare,fără prea mare bătaie de cap.După ce încuie maşina,Christine strecură cheia în geanta ei de satin.Bear o luă de braț şi îşi potrivi pasul după ea,în vreme ce pantofii ei de antilopă izbeau cu tocurile trotuarul.Când intrară în hol,ea nici că-şi putu dori un însoțitor mai atent.Christine privi în jur,admirând interiorul luxos şi lumea elegantă.În vreme ce o plasatoare îi conducea spre locurile lor,o mulțime de capete se întorceau să-i admire.În clipa aceea,ea se simți precum Cenuşăreasa, ieşită în oraş cu prințul cel frumos.Bear urmări plin de interes întregul spectacol.Nu moțăi,nu se plânse,nu se foi pe scaun.Când publicul se ridică, pentru a ovaționa artiştii,la sfârşitul reprezentației,el o luă pe Christine de braț,pentru a o ajuta să se ridice.Spaimele ei,privind posibila lui purtare,pă-reau cu totul lipsite de temei şi ea începu să se întrebe dacă nu devenea paranoică.
Când îşi ridică privirea spre el,îi zise:
-Am fost invitați în culise,la o petrecere cu artiştii.Te-ar deranja,daca am merge?
Pentru o clipă sprâncenele lui se încruntară,apoi chipul i se lumină.

-De ce să mă deranjeze? Hai!
Christine se întreba dacă ceea ce se putea citi pe chipul lui era concentrare sau consternare.Era el atât de dornic să meargă,pe cât părea,sau se prefăcea că nu-i displace ideea? Iarăşi,răspunsul lui o lăsase perplexă.
Străbătură un coridor întunecat şi neprimitor,apoi,ghidându-se după zgomotul petrecerii,ajun-seră într-o încăpere luminoasă şi plină de culoare.Bear luă două cupe cu şampanie de pe tava unui chelner şi îi întinse una lui Christine.
În vreme ce sorbeau băutura,priveau bale-rinele trecând de la un grup la altul,cu rochiile lor lungi,vaporoase,ce fluturau ca aripile fluturilor de noapte.Câţiva balerini o porniseră prin mulţime,strângând mâini.Unul dintre ei,purtând încă tunica de satin şi dresul alb,mulat pe picioare,luă mâna lui Christine,o sărută pe obraz şi îi zâmbi prietenos.Ea îi zâmbi la rândul ei.
-Ne-a plăcut enorm spectacolul,Henri,zise ea.A fost încântător şi,evident,tu ai fost remarcabil.
-Mulţumesc,scumpo,răspunse tânărul.Simţind ochii lui Bear mutându-se când la unul când la celălalt,Christine se întoarse spre Bear,spunând:
-Ţi-l prezint pe Henri Simone.El este Bear Malone.
Şi,surprinzând privirea interogativă a lui Bear,Christine adăugă:
-Eu şi Henri ne-am cunoscut la o petrecere,în vreme ce Bear şi Henri îşi strângeau mâinile,o femeie de vârstă mijlocie se apropie de grupul lor.Henri a prezentă ca fiind managerul trupei.Ea nu-şi luă ochii de la Bear,fixându-i şoldurile înguste,pântecul lat,învelit strâns în cingătoarea lucioasă,apoi urcând spre cămaşa albă impecabilă şi mai sus,spre umerii laţi,vânjoşi.
-Mamă! exclamă ea plină de admiraţie,în-tinzând mâna şi pipăindu-i bicepşii.
Sprâncenele lui Bear se ridicară amenințător.Dar,neţinând seama de reacţia lui, doamna ridică privirea şi zise:
-Şi ce puternic eşti! Mamă,ce mi-ar plăcea să te văd în dres! Dacă vreodată îţi vine ideea să dai vreo probă...
-Hai să mergem,Christine! o întrerupse Bear fără menajamente.Henri se îndepărtă râzând şi o luă şi pe femeia aceea cu el.Christine nu se putu stăpâni să nu chicotească şi ea.Bear o ţintui cu o privire bă-nuitoare,ca şi cum ar fi fost complice şi nu doar un simplu spectator.
-Presupun că ţi se pare nostim,nu? o întrebă el.
-Mă tem că da,răspunse ea,încercând să pară serioasă.Dacă ţi-ai fi putut vedea expresia feţei,când a sugerat că...
-Ajunge! exclamă el ridicând brusc amândouă mâinile.Am priceput ideea.
Apoi,ochii lui se făcură roată prin încăpere,în vreme ce îşi strecură două degete

între gât şi guler şi începu să-l tragă cu un aer încurcat.
-Nu ți se pare că-i cumplit de cald aici? întrebă într-un târziu.
-Puțin...Fie că-i plăcuse baletul,fie că nu,reuşise să urmărească liniştit.
Totuşi,acum se vedea limpede că petrecerea îl făcea să nu se simtă în apele lui.
Christine privi în jur şi ridică din umeri zicând:
-Am putea să mai rămânem puțin,sau...
-Sau,ce?
Bear o privea cu sprâncenele ridicate,aşteptând.Ea îi interpretă expresia,ca pe o dovadă clară a speranței.Până atunci dovedise că era un actor destul de bun.
Acum avea aproape certitudinea că era un chin pentru el.Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l ierte,sau ar fi mai bine să-l mai tortureze puțin...
-Sau,am putea merge la o cafenea din apropiere,unde lumea ia câte o gustare şi discută după spectacol.Bear nu-şi putea ascunde uşurarea.
-Acum,că ai adus vorba,îmi dau seama că mor de foame.A trecut ceva vreme de la prânz.
-Nu ai mâncat nimic după-amiază?
-Dacă am mâncat,înseamnă c-am uitat.Ea clătină din cap.Omul ăsta putea devora munți de mâncare,pentru ca,o oră mai târziu,să-i fie foame.Privirea ei vagabondă pe trupul lui,numai muşchi,zvelt şi puternic!
-Atunci,Bear,dacă nu te deranjează să plecăm de la această reuşită petrecere...
-O să supraviețuiesc.Până la cafeneaua,aflată în apropiere,merseră pe jos.Când îi tăcură pragul,amândoi se opriră,schimbând o privire.Coada celor ce aşteptau o masă liberă era considerabilă.O fată într-o rochie neagră,lungă,ce ținea un carnet în mâini,se apropie de ei şi-i întrebă:
-Câte persoane?
-Două,răspunse Christine.Cam cât o să avem de aşteptat?
Fata îşi aruncă ochii pe carnet şi zise:
-Vreo patruzeci şi cinci de minute...cel mult o oră.
Christine ridică privirea spre Bear.Buzele lui nu mai erau decât o linie subțire şi ea îşi dădu seama că nu ar fi rezistat prea mult.De aceea se întoarse spre fată şi, clătinând din cap,zise:
-Nu,mulțumesc.O să venim altă dată.Fata privi spre altă pereche ce deschisese uşa din spatele lor.Odată ajunşi iar pe trotuar,Christine îl privi:
-Vrei să încercăm în altă parte?
-Ai chef de nişte peşte şi de o plimbare? Ea zâmbi.
-S-a făcut!
-Atunci,hai s-o luăm în josul coastei.Ştiu un local aflat cam peste o milă.

Ea îşi potrivi pasul după al lui şi-l întrebă:
-Poți să mai rezişti aşa de mult? El încuviință.
-O să vezi că merită să aştept.O oră mai târziu,ajunseră lângă o plajă plină de cochilii sparte de scoici.
-Aici e,zise Bear,ajutând-o să coboare de la volan.Au cel mai bun calmar de pe toată coasta.
-Calmar?! întrebă ea.El o privi uluit.
-Nu ai mâncat calmar?
-M-am mutat aici abia acum câteva luni.Nu-mi amintesc ca pe meniurile de la Des Moines să fi văzut aşa ceva.
-Aoleu,zise el,nevenindu-i să creadă.S-ar zice că ai venit acum câteva ore,nu acum câteva luni.Nu poți fi californiană,dacă nu ai mâncat calmar.
Ea ridică din umeri.
-Atunci,învață-mă tu.El îşi înălță sprâncenele şi spuse:
-Asta şi aveam de gând.Restaurantul abia dacă putea fi socotit un şopron modest.Din pricina orei foarte târzii,în local nu erau decât câțiva clienți.
Christine şi Bear se aşezară la o masă de lemn,cu ochii ațintiți pe fereastra deschisă,pentru a privi valurile ce se spărgeau de țărm,în lumina argintie a lunii.
Era o altă lume,față de oraşul sofisticat: un adevărat refugiu.Christine inspiră adânc briza oceanului şi când expiră,începu să simtă că toate grijile se topesc.Se întoarse şi-l văzu pe Bear,urmărind-o cu coada ochiului.
-Începi să te relaxezi,zise el.Îmi place să te văd aşa.De obicei pari foarte încordată.
-Se vede?
Prefera să-şi închipuie că era în stare să-şi controleze stresul,dar în ultima vreme fusese depăşită de evenimente.
-Oh,da,se vede.Li s-au servit porții de calmar fript,aşezat între felii de baghetă crocantă,cartofi prăjiți şi căni cu bere rece,ca gheața.Mâncarea era proaspătă, caldă şi delicioasă.Christine îşi ridică sandvişul şi muşcă atentă.
-Ei,întrebă Bear,care e verdictul?
-Mmm...e minunat.
-Eram sigur că o să-ți placă aici.Au continuat să mănânce mulțumiți,în tăcere, privind valurile înspumate ce se rostogoleau,unul după altul,pe nisipul plajei.
Când aproape îşi terminase mâncarea,Christine se uită la Bear.
-În fond,ce este calmarul? Nu cred să mai fi gustat ceva în genul ăsta.
-Dar îți place? o întrebă el.Ea încuviință.
-Sigur.

-Poate o să-ți spun mai târziu.Lui Christine nu-i plăcea ca el să hotărască pentru ea.
-Ce mare scofală? Dacă nu-mi spui tu,întreb chelnerul.El o privi gânditor.
-Bine.De fapt,este...sepie prăjită.
-Sepie?!Ea se uită cu neîncredere la restul de sandviş,pe care-l ținea în mână.
-Şi...ce e,de fapt?
Îşi ridică privirea inchizitorială,pentru a studia expresia sinceră a ochilor lui,gura serioasă şi maxilarul puternic ce inspira încredere.Fața îi căzu şi Christine puse restul de sandviş pe farfurie.
-Ei hai,doar n-o să renunți să mai mănânci calmar,doar pentru că ştii ce e!
-Ba o să mai mănânc,zise ea,nevrând să pară mironosiță.
-Serios? întrebă el cu o undă de neîncredere în glas.
-Sigur,ridică ea din umeri.Doar că o să las să treacă ceva timp,până uit ce e, înainte să mai comand...Bear clătină din cap.
-Pe altcineva n-aş crede,dar pe tine te cred fără probleme.
În glasul lui era o notă de afecțiune.Ea îl privi cu ochi întrebători.El o ajută să împingă banca ceva mai departe de masă şi-i spuse:
-Hai! Ce-ar fi să ne facem siesta plimbându-ne puțin,înainte să ne întoarcem acasă? Ea privi plaja.De când se mutase în California,simțise de prea puține ori nisipul sub tălpi,de aceea acceptă imediat:
-Perfect!Odată ieşiți îşi scoaseră pantofii,de parcă erau doi copii.În timp ce el îşi scotea ciorapii,ea se ascunse după colțul căldirii,ca să-şi scoată şi ea ciorapii de mătase.Când se întoarse,trecu pe lângă el,spre masa de pe terasă,unde îşi lăsaseră pantofii.El zâmbi,când o văzu,băgând cu grijă ciorapii în vârful escarpinilor eleganți.Cu tot rafinamentul ei modern era totuşi atât de modestă!
El îi întinse mâna,cu palma deschisă.Ea îşi strecură mâna în mâna lui şi o porniră amândoi,afundându-şi picioarele până la glezne în nisip.Când se apropiară de apă,nisipul deveni mai tare,mai răcoros şi prinse să sclipească în lumina lunii.Cu părul răvăşit de briză,încetiniră pasul.Christine se opri,cu fața spre apa oceanului,ascultând valurile ce se spărgeau de țărm,clipocind,când ajungeau pe nisip şi şoptind ceva tainic,când se retrăgeau.Christine se apropie de apa înspumată cu degetele afundate în nisipul ud,dar el rămase mai în urmă,fără însă să dea drumul mâinii ei.
-Eşti destul de aproape,o avertiza el.Ea îl privi peste umăr.
-Oh,nu are nici un haz,dacă nu mă ud puțin.
-O să-ți pară rău.
-Dar o să merite.

Se apropie şi mai mult şi simți spuma învolburată mângâindu-i degetele de la picioare.Prima atingere a apei înghețate o făcu să-şi țină respirația.
-Te distrezi?
-Da,răspunse ea hotărâtă.Ce rost are să vii atât de aproape,dacă nu încerci senzația asta? Ai putea la fel de bine să te uiți la valuri la televizor,dacă nu ai de gând să-ți uzi picioarele.El clătină din cap.De ce oare totul trebuia să devină o întrecere între ei? Hotărî ce are de făcut şi ridică din umeri.La urma urmei se udase şi-i fusese frig de atâtea ori,încât o dată în plus nici nu mai conta.
Îi strânse mâna,când se apropie,cu un pas în urma ei,de valurile,ce-i acoperiră picioarele până la glezne.Ea îşi ridică privirea spre el şi-i zâmbi.
-Nu-i aşa că e minunat?
-Nemaipomenit! spuse el,privind luminițele din ochii ei.Entuziasmul ei era contagios.În ciuda hainelor elegante,nu era decât o fată din lowa,cucerită de plaja californiană.
-Am ratat multe,nu-i aşa? întrebă ea cu blândețe.Am petrecut prea mult timp la birou...El îi zâmbi la rândul său.Era mai spontană decât şi-ar fi închipuit.
-Ai o fire tare trăsnită,să ştii.Ea râse scurt.
-N-ar fi rău.De obicei,când descrii oameni ca mine,par cumplit de plicticoşi.
Stăteau unul lângă altul,privind oceanul,când el adăugă:
-Orice se poate spune despre tine,dar nu că eşti plicticoasă.
Ea îşi ridică ochii spre el.Chipul ei era palid,părul întunecat şi ochii strălucitori.
Ochii lui adânci erau în umbră,iar zâmbetul îi dispăruse,făcând loc unei expresii scrutătoare.O privea,ca şi cum ar fi vrut să-i pătrundă în suflet.
Briza se domoli şi între ei păru că se schimbă ceva.Ceva o atrăgea spre el...era ca o forță magnetică,ceva ce semăna cu felul în care valul trăgea nisipul de sub picioarele ei.Christine simți nevoia să reducă tensiunea ce clocotea între ei,ca şi cum ar fi vrut să înghită nodul ce i se pusese în gât.Trebuia să înceteze să-l mai atâțe pe omul ăsta! Nu era genul de persoană care să dea înapoi în fața unei provocări,oricât de mică ar fi fost ea.Christine fusese obişnuită cu băieți ca Percy,care nu ar fi ținut seama de sarcasmul ei şi ar fi lăsat-o singură la malul mării.Simțea că degetele de la picioare îi îngheață,dar nu avea de gând s-o recunoască acum.Când valul se retrase,ea se dădu înapoi rămânând cu un pas în urma lui Bear Malone.Îşi închipuise că o să se simtă mai în largul ei,dacă se îndepărta de el.Îşi întoarse iar ochii către ocean.Valurile păreau să capete un nou avânt.
-Ştii,începu el,se zice că,dacă poți număra valurile care spală țărmul,fiecare al şaptelea val e mai mare decât celelalte.Ea căscă ochii.

-Doar nu crezi asemenea basme!Părea că valurile cresc,devin mai semețe,cu coamele lor albe strălucind în lumina lunii.
-O să vedem...zise el prozaic.Ea rămase cu gura întredeschisă,iar valul ce venea păru să ezite o clipă.Izbitura fu mai puternică decât înainte.Apa se rostogoli spre ea şi îşi continuă goana spre plajă.Mâinile i se crispară pe şolduri,când valul îi atinse tălpile,apoi gleznele,pulpele şi îi mângâie genunchii,înainte de a coborî spre nisipul țărmului.
-Nu ştiu care e părerea ta,începu el,strâmbând din nas,dar eu cred că e o experiență mult mai bogată să stau aici unde mă pot uda te-meinic...
-Of,bodogăni ea,în vreme ce se întorcea,pentru a-l trage mai departe de apă.
Îl privi țintă şi continuă:
-Recunoaşte că şi tu te-ai distrat!El suspină şi îşi băgă mâna în buzunar.
-Da,m-am distrat.M-a distrat mai ales mutra ta,când cel de-al şaptelea val a fost cu adevărat mai mare...Şi,scoțând din buzunar o batistă albă,el îngenunche,
zicând:
-Dați-mi piciorul,doamnă!
-Ce?!
Ea fu nevoită să se sprijine cu o mână de umărul lui,căci îi trăsese deja un picior şi începuse să-l şteargă.
-Nu e nevoie să faci asta.Mă descurc...
-Sunt convins,spuse el,ignorându-i protestele.Dar n-o să-mi fii de nici un ajutor pe şantier,dacă o să-mi coci vreo răceală.Fără ceremonie,îi luă şi celălalt picior şi i-l şterse.Apoi,ridicându-se,el îşi curăță nisipul ud de pe picioare cu batista deja udă.
-N-o să răcesc deloc!
-Nu,fu şi el de acord.Dacă nu e trecut în agendă,n-o să-ți pot permite aşa ceva...
Ea îi aruncă o privire bănuitoare.
-Ce vrei să spui? El ridică din umeri.
-Probabil că mă gândeam că,chiar şi dacă te-ai îmbolnăvi,eşti prea încăpățânată, ca s-o recunoşti!Stăteau unul în fața celuilalt,aproape atingându-se.Ea îi lovi brațul cu pumnul,apoi îşi desfăcu degetele şi începu să le scuture,ca şi cum întâlnirea cu bicepsul lui ferm i-ar fi rănit încheieturile.
-Mamă,zise ea admirativ,imitând-o pe managerul trupei de balet.Şi ce puternic eşti!Îşi aşează palma pe pieptul lui lat şi zâmbi,cu fața ridicată spre el.
-Ce mi-ar plăcea să te văd în dres! Ştii,dacă te hotărăşti să dai vreo' probă...
-Nu trebuie decât să mă rogi...Spunând acestea,o făcu să tacă în modul cel mai rapid şi mai plin de interes: fără vreun avertisment,îşi puse mâinile pe umerii ei.

Christine îşi zise că,probabil,se sprijinea de ea,ca să-şi recapete echilibrul.Dar îşi dădu seama despre ce era vorba,când o trase spre el.Şi,pe când capul lui se apropie de al ei,i se tăie respirația.Dorise să-l atâțe,să-l provoace,poate,dar nu se aşteptase la o asemenea reacție.Buzele lui erau calde,când le făcură prizoniere pe ale ei.Christine îşi spuse că trebuie să se împotrivească,să-l împingă,dar în felul cum o apropia de el,în felul cum buzele lui se mişcau peste ale ei,atâtător, seducător,era ceva asemeni unui drog.Palmele ei,aşezate pe pieptul lui,puteau simți cum inima începe să-i bată mai repede,făcându-i degetele să reverbereze.
Tânjind după mai mult,ea se lipi de el.Pentru un bărbat de o asemenea forță,i se păru uimitor ca atingerea buzelor şi mângâierea mâinilor lui erau atât de pline de blândețe.Degetele lui se mişcau pe spatele ei în cercuri abia schițate,făcând-o să simtă fiori coborându-i de-a lungul şirei spinării.Când el îşi retrase capul,ea rămăsese nemişcată,cu ochii închişi,regretând că sărutul lor fusese atât de scurt.O clipă mai târziu,îi simți buzele plimbându-se peste ochii şi obrajii ei.
În trupul ei începea să clocotească dorința.Aşteptă,încă sperând că buzele lui aveau să se întoarcă şi el o să-i sărute iar gura.Şi nu a fost dezamăgită.
De data asta,când buzele lui puseră stăpânire pe ale ei,avu senzația că Bear îi cere mai mult.Limba lui o cerceta şi o atâța într-un fel atât de plăcut,în timp ce degetele ei se încleştau în şuvițele lui de păr,pentru ca apoi să se aşeze, evantai,pe ceafa lui.Mâinile lui se ridicară spre umerii ei; se lipi şi mai strâns de el.În adâncul ei,o voce o avertiza că tot ceea ce făcea nu era înțelept,că mai târziu o să regrete,că între ei totul o să se schimbe,că tot ceea ce se petrecea acum nu făcea parte din înțelegerea lor.Sau poate că da? într-o izbucnire de luciditate nedorită,Christine începea să creadă că,în fond,la asta se redusese înfruntarea dintre ei...Tensiunea,ce se instalase între ei,nervii încordați,dorința de competiție...poate că toate fuseseră amplificate de felul tot mai acut în care fiecare percepea prezența celuilalt,de atracția contrariilor,îşi spuse întruna că se înfruntă din pricina multelor lucruri ce-i deosebeau.Oare încerca să se păcălească? Pesemne că da,recunoscu în sinea ei.
Culcându-şi capul pe pieptul lui,ea îşi închise ochii.Aşa putea asculta murmurul valurilor şi bătaia egală a inimii lui.Aşa putea simți forța fluxului şi forța atracției dintre ei.Era înlăuntrul ei o luptă surdă între ceea ce ar fi vrut ea să facă şi ceea ce credea că ar fi mai bine să facă.El îi simți ezitarea.Cu regret îşi dădu seama că între ei se ridică un zid invizibil.Îşi închipui că ea începuse să gândească iar,reamintindu-şi,probabil,că veneau din lumi diferite.O prefera atunci când se lăsa în voia sentimentelor.Eliberând-o din îmbrățişare,el o urmări,cum se dă un pas înapoi şi rămâne cu fața spre el,trăgând adânc aer în

piept.O privi un moment,încercând să se împace cu gândul că,în mod clar,ea nu voia să-şi piardă capul pentru un nimeni,ca el.Această realitate,pe care o percepea abia acum,îl deranja mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.
mm
-Hai,zise el aspru,făcând stânga-mprejur.S-a făcut târziu.E timpul să mergem la culcare.

CAPITOLUL 6

În dimineața următoare,Christine îşi tampona uşor nasul cu o batistă,stând în maşină,pe aleea din fața casei,ce urma să fie restaurată.După ce se trezise cu gâtul țeapăn şi cu capul vâjâindu-i,îşi reamintise că seara trecută,Bear o avertizase să nu se ude la picioare,căci putea răci.Atunci refuzase să-l asculte şi ultimul lucru,pe care dorea să-l audă din gura lui,era: *„Ți-am spus eu*”...
Căutând cu disperare să-şi aline suferința,ea se trezise înainte de revărsatul zorilor şi dăduse iama în dulăpiorul cu medicamente.Singurul lucru pe care-l găsise era o soluție,un remediu contra răcelii indicat pentru a fi luat seara şi care avea o dată de expirare din secolul trecut.Două aspirine şi un duş fierbinte îi limpeziseră puțin capul,dar ceața rece a dimineții o făcea să simtă că o doare gâtul.Bear aprinsese luminile în casă şi ea stătu o clipă,privindu-l cărând cutii dintr-o cameră într-alta,Christine se uita la ceas.Echipa de voluntari trebuia să sosească peste o oră.Se gândise că,dacă îi aşteaptă pe ceilalți să sosească,înainte de a intră în casă,Bear ar putea fi prea ocupat,ca să observe în ce stare se află.Era o laşitate,se dojeni ea.Dacă era cinstită cu ea însăşi,trebuia să recunoască adevărata cauză a nehotărârii ei şi anume că nu dorea să dea ochii cu el.Nu-I evita pentru că răcise...Amintirea vie a sărutărilor lui era adevărata cauză a refuzului de a intra în casă.În timpul nopții de insomnie,încercase să dea vina pentru felul în care îi răspunsese lui Bear la sărutări,pe orice,de la bere,până la razele lunii,în lumina opacă a zorilor,îi veni mai greu să se mintă.Mai fusese sărutată şi înainte,dar nici un alt bărbat nu o afectase în măsura în care o
făcuse Bear Malone.
Cu o uimitoare uşurință,el reuşise să-i trezească nevoi şi dorințe,pe care ea ar fi preferat să nu le cunoască.Sentimentele pe care le trezise la viață se întorseseră,
sfâşiindu-i sufletul,în miez de noapte.Nu avea nevoie de o asemenea diversiune în viața ei.Nu i-ar fi adus decât necazuri!Instinctiv,ştiuse,încă de la început,că trebuia să-l evite.Fără să i-o spună cineva,avusese pre-moniția că,dacă nu se ferea,el îi va complica viața.Şi,pentru a înrăutăți şi mai tare lucrurile,el confundase instinctul ei de apărare cu snobismul.Dintr-un impuls necontrolat,ea

simțise nevoia să-l dovedească faptul că greşeşte şi aşa între ei s-a născut spiritul de competiție,fiecare fiind hotărât să-l demaşte pe celălalt pentru judecățile lui pripite.Christine începea să creadă că erau amândoi,într-o măsură mai mică sau mai mare,victime ale stereotipiei.

Când coborî din maşină,aroma pământului afinat îi gâdilă nasul.Respirând pe gură,pentru a evita să strănute,ea porni spre casă.Când intră,mirosul de lemn proaspăt tăiat fu cât pe aici să-i pună capac.De obicei îi plăcea mirosul lemnului, dar acum înghiți cu putere,pentru a nu tuşi.Discret,îşi băgă în gură o pastilă cu miere şi lămâie,înainte de a-şi scoate jacheta.

-Bună!

La auzul vocii lui,ea tresări violent şi se întoarse cu fața spre el.Tonul lui crispat şi felul cum o privea,cu o sprânceană ridicată,arătau că nu se aşteptase s-o vadă azi.Soarele încerca,fără succes,să spargă întunericul,revărsând în încăpere o lumină palidă,bolnăvicioasă.Ea rămase pe loc,cu fața spre el,simțind iar durerea vie a respingerii,pe care o simțise când el se întorsese brusc pe călcâie şi o pornise de-a lungul plajei,cu aproape opt ore în urmă.

Ceața pătrundea prin ferestrele deschise ale salonului,în fâşii mătăsoase,iar Christine îndura aceeaşi tăcere grea,pe care o îndurase în maşină pe drumul de întoarcere.Bear insistase ca ea să-l lase în fața restaurantului,de unde îl luase.La ora aceea,localul era închis şi Bear Malone dispăruse în noapte de îndată ce închisese portiera maşinii.Îşi dădu seama cât de proastă fusese,când îşi închipuise că el ar fi putut să se poarte ca şi cum noaptea trecută nu s-ar fi întâmplat nimic.Se hotărî să evite orice confruntare.Azi nu era în stare să suporte aşa ceva,aşa că optă pentru o diversiune:

-Au sosit uşile? El încuviință.

-Erau lângă intrare,când am venit.Ea privi în jur şi văzu cele patru uşi noi re-zemate de perete.Străbătând încăperea,pentru a le vedea mai bine,ea binecuvântă această scuză,care-i permitea să se îndepărteze de el.Ajungând la uşi,ea se aplecă să le atingă una,câte una.

-Le putem folosi? întrebă ea.Ştii,Brosman Corporation a fost încântată să mi le doneze,pentru că aveau defecte şi nu le putea încadra la calitatea întâi.

-Ne descurcăm noi.Cred că le putem pune în aşa fel,încât petele să nu se vadă.

-Perfect! zise ea şi se întoarse cu fața spre el.Bill Brosman mi-a promis că-mi dă uşile astea acum câteva săptămâni,dar uită mereu să pună pe cineva să le încarce şi să le trimită încoace,întotdeauna trebuie să obții ce-ți trebuie când oamenii vor să scape de câteva ceva.Ştii,dacă am avea un camion,am putea ridica donațiile imediat.

Bear îşi aruncă privirea spre cutiile cu vopsea,aflate în cealaltă parte a camerei şi porni spre ele.Christine se încruntă.Lui nu-i stătea în obicei să plece în mijlocul unei discuții.Îl urmări cu privirea cum ia câte trei cutii într-o mână prinzându-le de mânere şi cum se îndrepta spre bucătărie cu cele peste douăzeci şi patru de kilograme de vopsea.
-Bear,vorbeam cu tine!
-Pot să te ascult,în timp ce lucrez.Ea se luă după el.
-După cum îți spuneam,dacă am avea un camion pentru transport,am obține cu mult mai multe donații.Ne-am putea prezenta exact la momentul potrivit...
Îl urmări cum aşează cutiile pe jos şi cum deschide capacul uneia dintre ele.
-Am pierdut nişte lucruri grozave,ce ne fuseseră promise pentru proiect,pentru că nu le-am putut lua imediat...Deşi el nu părea c-o ascultă,ea continuă:
-Odată ce se aude că e ceva gratuit,angajații şi rudele lor sar să pună mâna pe tot ce au nevoie.Şi noi rămânem cu buzele umflate.Bear,mă asculți?
El clătină din cap,în vreme ce amesteca vop-seaua.
-Nu ştiu ce o să putem face cu asta.Ea străbătu camera şi veni să se uite la vopsea.
-Dar ce are? El o privi amuzat.
-E roz bombon...
-Nu am putea adăuga puțin alb,sau altceva,care s-o mai stingă?
Bear suspină zgomotos.
-N-o să avem încotro...
-Vezi? Este exact cum îți spuneam.Când vopseaua asta ne-a fost oferită,am fi putut alege culorile.Dar până a ajuns la noi,singura culoare rămasă era roz bombon.Punând la loc capacul,el murmură:
-Mi s-a părut că aud o maşină pe alee.Christine se îndreptă spre uşa de la intrare, bănuind că Bear voise să scape de ea,dar aproape imediat auzi că cineva bate la uşă.Prin fereastră văzu o coame de păr negru,lucios,ce-i era familiară.
Bucuroasă,deschise larg uşa.
-Intră Sarah!Îşi tras prietena înăuntru şi o îmbrățişa.Nici nu-şi dăduse seama ce dor îi fusese de ea.Sarah o îmbrățişa şi ea.
-De când nu ne-am mai văzut?
-De prea mult timp,suspină Christine.Sarah se dădu un pas înapoi,pentru a studia chipul prietenei ei.
-La birou eşti mereu plecată pe undeva,acasă îmi răspunde robotul telefonic.
Chiar nu te duci niciodată acasă?
-Ba da,ca să mă schimb şi să dorm.Trebuie să vii aici,să recuperăm toate

întâlnirile ratate,zise Christine,împingându-şi prietena în cameră şi ridicând mâinile.Ei,ce părere ai?
Îşi ţinu respiraţia,iar ochii îi scânteiară de nerăbdare.Fără îndoială,credea ea, Sarah o să-şi dea seama de potenţialul casei şi o să se simtă inspirată,aşa cum se simţise şi ea prima dată când intrase aici.Sarah nu luă în seamă obiectele din jur.Ochii ei nu-l observaseră decât pe Bear,ce se mişca de colo până colo.
-Impresionant,zise ea scurt.Christine se întoarse să arunce o privire peste umăr. Sarah nu era niciodată sarcastică şi răspunsul ei fusese mult mai entuziast,decât s-ar fi aşteptat.La urma urmei era o casă în ruină.
-Oh,Sarah,acum nu arată prea grozav,dar casa asta o să fie superbă!
Sarah o privi pe Christine şi-i spuse în şoaptă:
-Priveliştea e deja superbă,dacă înţelegi ce vreau să spun...Privirea plină de subânţelesuri a lui Sarah nu lăsa loc de nici un dubiu.Christine urmări direcţia privirii lui Sarah,spre bucătăria în uşa căreia stătea Bear,privindu-le.Sarah murmură:
-Cine e tipul?
Lui Christine i se puse un nod în gât şi,până să-şi dea seama,o apucă un acces de tuse.Sarah o bătu pe spate,până când Christine reuşi să se controleze.
-Ar fi bine să iei ceva pentru tusea asta! Bear se apropie din câţiva paşi mari şi îşi lăsă capul în jos pentru a studia chipul lui Christine,cu un aer îngrijorat.
-Cred că ai răcit.
-Socotesc că are nevoie de ceva timp,pentru a se obişnui cu aerul sărat al oceanului.
-Sau cu apa sărată a oceanului...zise el,ridicând,acuzator,o sprânceană.
Christine detesta când oamenii vorbeau despre ea în prezenţa ei,ca şi cum nu s-ar fi aflat acolo.Mama ei o făcuse adesea să se simtă prost în faţa prietenilor ei, vorbind despre ea,când era şi ea de faţă.Ca şi atunci,conversaţia părea condescendentă şi rece.
-Mă simt foarte bine,bodogăni ea.Sarah îi întinse mâna lui Bear zicând:
-Sunt Sarah Chetter.Bear îşi şterse mâna de pantaloni,înainte de a lua mâna lui Sarah.
-Bear Malone.Sarah îi strânse mâna scurt,cu putere.
-Mă bucur că te cunosc,Bear,spuse ea,cu ochii scânteind poznaşi.Christine mi-a spus atâtea lucruri minunate despre tine! Christine rămase cu gura căscată şi îi aruncă o privire feroce prietenei ei.Ce era în capul lui Sarah? Nu-i vorbise niciodată despre Bear.Bear îşi înălţă sprâncenele surprins.
-Zău,întrebă el familiar,cu o notă de provocare amuzată în glas.

Christine îşi drese glasul.
-Cred că lucrurile alea minunate,pe care ţi le-am spus,se refereau la potenţialul casei.
-Ah da,casa...Sarah îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră.Christine îşi studie prietena.N-o văzuse niciodată pe Sarah confundând lucrurile.Mintea ei era ascuţită brici.
-Ţi-am spus că Sarah e apărător din orificiu.
-Interesant,comentă Bear.Christine continuă:
-Ne-am cunoscut la sala de gimnastică,în prima săptămâna,după ce m-am mutat în California,i-am spus că,dacă ni se alătură,poate face o practică excelentă şi,în plus,poate realiza ceva cu adevărat important.
-Sunt multe de făcut,zise Bear,gesticulând cu bățul cu care amesteca vopseaua.
Ochii lui Sarah se mutau cu rapiditate de la Bear la Christine,fără să piardă nici un amănunt.
-Căutam ceva important de făcut în timpul meu liber,ceva ce aş putea face cu mâinile,ca să mai uit de clienți...Christine încuviință.Asta era Sarah,cea adevărată,în viața ei de fiecare zi,totul se reducea la a pierde,sau a câştiga un proces.Dacă omitea ceva,un acuzat putea fi condamnat.Uneori asta se întâmpla indiferent de ceea ce făcea ea.Christine ştia că presiunea era enormă,aşa că uneori,ca să mai reducă stresul,luau astea în râs.Sigur,era un umor cam negru...
-Sarah zice că,atunci când a avut o zi rea,înseamnă că cineva îşi începe cariera în atelierul vreunei închisori.
-Deci vezi că am nevoie de o supapă...Întorcându-se spre bucătărie,urmat îndeaproape de cele două femei,Bear ridică din umeri.
-Aici poți găsi atâtea de făcut,încât să nu-ți mai vezi capul de treburi.Sarah se aplecă să arunce o privire vopselei,pe care Bear o amestecase într-o cratiță veche.
-Oh,îmi place culoarea asta! E mov,nu-i aşa?
Christine privi vopseaua pală ce,cu câteva clipe mai devreme,păruse atât de aprinsă.Îl privi pe Bear surprinsă.El îi zâmbi,iar ochii lui albaştri,adânci,o priveau cu căldură şi cu amuzament.
-E mov,nu-i aşa?
-Cum ai obținut culoarea asta? întrebă Christine.Parcă era roz aprins,nu?
-Am pus alb şi o picătură de albastru,zise el,întinzându-i cratița lui Christine.Poți începe cu camera copilului.
-Era cel mai mic dintre cele trei dormitoare de sus.El îi dădu lui Sarah nişte pensule şi un rulou.Christine înşfacă un teanc de cârpe şi le puse sub braț.

-Presupun că ai terminat de finisat pereții în camerele de sus.
-Da,ieri,răspunse el.Sarah părea foarte interesată de schimbul lor de cuvinte.
Christine o privi şi o întrebă:
-Putem începe? Sarah încuviință.
-Să-i dăm drumul! Ceilalți o să mai întârzie! Cele două femei urcară.
Christine,după ce trase de câteva ori cu ruloul pe perete,se întoarse spre Sarah.
-Sper ca aceia care or să se mute aici au o fetiță.Sarah zâmbi.
-Cred că te place...Şi încă mult.Christine îşi ridică ochii exasperată.
-Eu cred că ai stat prea mult la tribunal.Când e vorba de lumea reală,bați câmpii.
-Tu nu-l placi?
Tonul lui Sarah era detaşat.Christine ocoli întrebarea.
-Crede-mă,e o adevărată pacoste...
-Interesant,zise Sarah,înmuindu-şi pensula în cratiță.Printre altele,în meseria mea,trebuie să descoperi adevărul.
-N-o lua ca pe o ofensă personală,dar încetează cu psihanaliza! zise Christine, continuând să plimbe ruloul pe perete.E un tip de o încăpățânare feroce.Nici nu merită să mă obosesc să-ți explic.Totul se reduce la observația că e o pacoste!
Sarah chicoti.
-Iubito,te-ai prins rău de tot...Christine îşi îndreptă umerii şi rămase în defensivă.
-Nu ştiu ce vrei să spui.Sunt obligată să lucrez la acest proiect cu un om care e convins că are întotdeauna dreptate,care crede că sunt o mironosiță,venită aici doar ca să-şi impresioneze şeful,care e sigur că nu sunt bună de nimic!
-Ascultă,draga mea,am mai cunoscut eu oamenii plini de ei înşişi şi ceea ce am văzut jos nu era o ciocnire între două personalități intransigente.Ca să fiu delicată,aş zice că am asistat la o repriză de magnetism colosal.
-Ia mai scuteşte-mă! Ai compus prea multe pledoarii pentru procesele cu juraţi.
Nu ai înțeles nimic!
-Bine,bine! zise Sarah,dar în vorbele ei aproape cântate,se simțea neîncrederea.
Cum spui tu...în vreme ce Sarah aplica cu grijă vopseaua sub pervaz,Christine amesteca viguros vop-seaua cu un băț.Îşi spunea că frustrarea ei nu avea decât o singură cauză: zâmbetul plin de satisfacție al lui Sarah.
O oră mai târziu auziră zgomot de glasuri în curtea din față.Sosiseră câteva din colegele lor de la orele de gimnastică aerobică.Sarah puse pensula deoparte.
-Dacă vrei,poți rămâne să termini aici,până mă duc eu jos să dau fiecăruia ceva de făcut.Christine acceptă imediat.
-Excelentă idee.Mai am doar o jumătate de perete de terminat şi cobor şi eu.

După ce prietena ei ieşi din cameră,Christine răsuflă uşurată.Prefera să nu fie de faţă când fetele l-ar fi întâlnit pe Bear.Nu ar mai fi suportat să audă aceleaşi speculaţii iar şi iar.Poate că ele nu aveau acelaşi spirit de observaţie ca Sarah,dar prefera să rămână aici să muncească,decât să afle dacă era aşa,sau nu.
Când termină,puse ruloul în cratiţă şi se ridică,pentru a-şi admira munca.Ca să nu fie deranjată şi pentru a se putea bucura de efectul deplin,Christine închise uşa dinspre coridor şi se aşeză în mijlocul camerei,rotindu-se uşor,cu mâinile pe şolduri.Îşi înălţă ochii spre tavan.Acolo unde cu puţin timp în urmă fuseseră numai găuri şi crăpături,acum era o suprafaţă netedă,de un alb strălucitor.
Privirea ei rătăci apoi pe pereţi.Acolo unde fuseseră fâşii jupuite de tapet,acum era un strat strălucitor,neted de zugrăveală proaspătă.
Inima îi tresaltă de bucurie.Într-o bună zi întreaga casă o să arate la fel de curată şi de primitoare ca această cameră.Îşi dădu seama că trecuse foarte mult timp de când munca ei nu-i mai dăduse o asemenea satisfacţie.Se simţea mult mai împlinită,participând la această transformare,decât atunci când elabora grafice,
sau reuşea câte o achiziţie inspirată,la serviciu...Era tentată să se gândească mai atent la acest aspect,dar deocamdată îi era de ajuns să recunoască că se simţea cu adevărat fericită.Deodată se auzi o uşoară bătaie în uşă.
-Cine e?
-Pacostea.Simţi cum i se strânge stomacul la auzul vocii aspre a lui Bear.Era sigură că Sarah nu repetase ceea ce-i spusese despre el.Nu,Sarah nu ar fi fost în stare să facă aşa ceva.Atunci îşi dădu seama că în această casă goală ecoul se propagă cu uşurinţă uluitoare.Vocea ei,înflăcărată de emoţie,fusese purtată spre camerele de jos,până la urechile lui.Cu faţa roşie ca para focului,Christine deschise uşa.Îşi ridică ochii spre el şi se rezemă de tocul uşii pentru a-şi putea păstra echilibrul.
-Păi,evident,glumeam...
-Evident...Bear intră în cameră şi inspecta zugrăveala proaspătă.Pe buze i se aşternu un zâmbet de reală admiraţie.
-Îmi place.Christine veni lângă el,în mijlocul camerei.
-Nu-i aşa că acum pare mai mare?
-Da,fu el de acord.Înclinaţia ei spre creativitate fu mai puternică decât jena,pe care o simţise cu câteva clipe mai devreme.
-Îţi poţi închipui un pătuţ acolo şi perdele albe de dantelă albă la geamuri?
El îşi puse mâinile în şolduri şi încuviinţă.
-Şi covoraşe albe,adăugă el,privind podeaua,cred că o să arate grozav,după ce o să lustruim parchetul.

-Da...Christine îi zâmbi şi el simți cum inima i se frânge în piept.N-o mai văzuse niciodată atât de frumoasă.Simți o dorință mistuitoare de a o să-ruta.Se aplecă spre ea şi ea nu se îndepărtă.Buzele lui se apropiau de ale ei,când,de jos,se auzi o explozie de râs.Tresărind,amândoi se îndepărtară brusc,mişcându-se cu un aer de vinovăție şi simțindu-se deodată foarte ciudat.

-Uh...am venit sus să te iau pentru că...îi trebuiră câteva secunde ca să-şi amintească de ce venise.

-Pentru că suntem gata să ridicăm peretele fals în camera mare.

-Oh,bine...Christine se aplecă ca să ia resturile de vopsea.

-Înainte mă duc la bucătărie să spăl astea.Restul zilei îl petrecu în tovărăşia celorlalți,opintindu-se,cărând,în vreme ce Bear măsura,tăia şi aşeza peretele fals. Voluntarii îl ținură drept până îl puse la locul stabilit.Totul fu făcut potrivit indicațiilor lui.Montarea peretelui cerea,din partea lui Bear,experiență şi pricepere.Cei şase oameni prezenți au lucrat excelent împreună,punându-şi muşchii în acțiune,când a fost vorba să care şi să aşeze materiale grele.

Spre sfârşitul după-amiezei,Tony Reyers şi Bill Brosman dădură o fugă să ia pizza.Când se întoarseră toți ceilalți se prăbuşiră,printre cutiile cu materiale.

-Ştii,Christine,începu Bob Stansky,tânărul contabil,care acum zăcea epuizat pe podea,una din întreprinderile pentru care țin evidențele contabile are un camion vechi,pe care l-am trecut deja la casări.Proprietarul ar vrea să-şi ia unul nou.

Se opri o clipă pentru a agita cutia cu apă gazoasă,pe care o ținea în mână,apoi continuă:

-Sarah mi-a spus că ți-ar prinde bine un camion pentru proiectul ăsta.I-aş putea sugera proprietarului să doneze camionul,în loc să încerce să-l vândă.

-Serios? întrebă Christine cu vocea vibrând de interes.Oh,Bob,dacă-ai şti cât ne-ar trebui un camion!Tânărul clătină din cap cu un aer gânditor.

-Din punct de vedere contabil,pentru proprietar e mai avantajos să obțină o reducere a taxelor printr-o donație.Cred că o să fie de acord.

-Excelent! exclamă Christine.Camionul este într-o stare acceptabilă?

-Sigur.Dar eu prefer să le înlocuiesc înainte să se uzeze prea mult.Avem un garaj,care se ocupă de întreținere şi le schimbă regulat cauciucurile.N-o să faci o afacere proastă.

-Nemaipomenit,zise ea cu entuziasm.

-Uite cum facem.Te sun luni şi îți spun ce a tiotărât patronul.Christine rupse o bucată de hârtie şi notă numărul de telefon.

-Dacă nu răspund la interiorul ăsta,roagă-i să mă caute prin pager.

Bob îşi scoase portofelul din buzunar şi strecură înăuntru hârtiuța.

-Singura problemă este că,dacă acceptă,camionul trebuie luat imediat.Patronul are un cumnat lacom,care vânează orice lucru casat,pe care poate pune mâna.
Dacă îi ajunge la urechi,n-o să se lase.
-Dacă acceptă venim luni după-amiază să-l luăm,zise Christine,apoi îşi mută privirea spre Bear.Veşti bune,nu-i aşa? Se uită la el țintă.Părea bolnav.
-S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.
-Nu,e o veste bună,clătină el din cap şi începu să-şi maseze stomacul.Cred că de vină sunt cârnăciorii.

Spre sfâşitul după-amiezei următoare,Christine urca scările casei-şantier.
-Bear,unde eşti? strigă ea,alergând prin casă.Trebuie să mergem după camion!
îl găsi în dormitorul de la etaj,cățărat pe o ladă.Aplica fibră de sticlă pe tavanul crăpat.
-Hei,Bear,trebuie să batem fierul cât e cald!
-Trebuie să termin aici,răspunse el,fără să o privească.Nu mă aştepta,tu du-te.
-Bear,trebuie să vii cu mine,ca să aibă cine conduce camionul până aici.Bob a rămas peste program să ne aştepte.Are toate actele pregătite.Bear îşi lăsă brațele în jos şi le scutură,pentru a şi le dezmorți.O privi.Obrajii ei erau trandafirii.
-Nu ai nevoie de mine.Doar e acolo Bob,gata să te ajute.
Ea suspină nerăbdătoare.
-Cred că nu ai înțeles.Vii cu mine până acolo,pe urmă te sui în camion şi îl aduci,iar eu vin în urma ta cu maşina.Acum pricepi? E nevoie de amândoi ca să-l luăm.Pe chipul lui se aşternu o expresie meditativă.Coborî de pe lada,pe care stătea şi spuse:
-Parcă ziceai că Bob o să fie acolo.
-Da.
-Păi asta rezolvă totul.Pune-l pe el să aducă până aici camionul.
Ea clătină din cap exasperată.
-Păi atunci Bob trebuie să-şi lase maşina acolo.
-Oh,murmură Bear şi,trecând pe lângă ea intră în celălalt dormitor,urmat îndeaproape de ea.Ştiu că mi-am lăsat ciocanul pe aici,pe undeva.
Ea îl privi uimită.
-Dacă nu mă înşel e atârnat de cingătoare,ca de obicei.Bear era maniac,când era vorba să pună toate lucrurile la locul lor.Acum,îşi aruncă absent privirea spre suportul pentru scule,pe care-l avea prins de brâu.
-Da,aşa e...Uite-l!
-Bear,ce s-a întâmplat? El ridică din umeri.

-Sunt tare ocupat.Mi-am închipuit c-o să găseşti pe altcineva să aducă aici camionul.
-Sigur,putem ruga pe altcineva,dar ar fi trebuit să o fi făcut până acum.Aşa,pe loc,nu prea cred să găsesc pe cineva.Se opri o clipă,iar ochii i se întunecară.
-Mi-am închipuit că poți irosi câteva minute,ca să mă ajuți.La urma urmei şi eu te-am ajutat o dată,sau de două ori...El îi ocoli privirea.
-Ai lămurit toate problemele privind camionul cu primarul? Eşti sigură că-l putem accepta?
-Bineînțeles.Primarul a fost încântat.Cu cât obținem mai multe donații,cu atât mai bine.Doar ştii asta!El ridică iar din umeri.
-Păi,un camion e un lucru tare costisitor.S-ar fi putut să existe restricții...ştiu şi eu...Ea se ridică şi îi bloca trecerea.
-Ce se petrece? Şi,când simți că el vrea să plece,îl prinse de gulerul cămăşii.
Întotdeauna ai fost sincer cu mine,Bear Malone! Mi-ai spus care sunt părerile tale,chiar şi atunci când nu mă interesau.Aşa că nu renunța tocmai acum!
-Nu e vorba că nu vreau să te ajut.Christine îşi înălță sprâncenele,îndemnându-l să continue.
-Doar că...Ei bine,nu ştiu cum să ți-o spun...
-Continuă,zise ea.Deşi ştia că nu l-ar putea opri,dacă ar hotărî să plece,continua să-l țină strâns de guler.
-Spune ce ai de spus!
-Nu am carnet de conducere,aici,în California.
-Oh...exclamă Christine,dându-i drumul.Şi eu conduc cu carnetul luat în Iowa.
Îşi aminti că el îi spusese că locuise înainte în Colorado.
-Nu ai carnet pentru toate statele? El clătină din cap.
-Vezi,spuse ea gânditoare,trebuia să ai grijă să nu-ți expire.Totuşi,deşi nu sfătuiesc pe nimeni să încalce legea,nu cred că ar fi o problemă,dacă ai conduce câteva mile,ca să aduci camionul până aici.Te duc eu şi chiar mâine poți depune cerere,pentru eliberarea unui carnet aici,în California.
-Nu prea cred.Christine se încruntă.
-Acum ce mai e?
Ochii lui o priveau chinuiți,iar vocea lui fu doar o şoaptă,când îi spuse:
-Nu pot conduce şi gata!Acum o privea provocator,cu bărbia ridicată.
-Oh...în clipa aceea pricepu.Nu era de mirare că se simțea jenat.
-Înțeleg,ți s-a luat carnetul.El clătină din cap.
-Ți s-a suspendat? El clătină iar din cap,cu şi mai piuită putere.
-Ce,crezi că-s un criminal?

-Ce-ar fi să-mi spui tu despre ce e vorba,ca să nu ne mai pierdem timpul cu întrebările?
Bear o privi în ochi,dându-şi seama că,pentru prima oară în viața lui,era mai mult decât jenat...îi era ruşine...
-Dacă vrei neapărat să ştii care-i adevărul...Nu ştiu să conduc!
-Poftim? murmură ea.Glumeşti!El privea în gol şi Christine îşi dădu seama că spunea adevărul.
-Iartă-mă,Bear.Nu am ştiut...
-Ei,acum ştii.Ea îi luă mâna în mâna ei.
-Ai vreo fobie,sau ceva în genul ăsta?
-Nu,deloc,răspunse el,părând de data asta exasperat.Când am împlinit şaisprezece ani,eram la internat.Nu aveam maşină...Şi nu se dădeau lecții de şofat.Aşa că mi-am zis că o să învăț să conduc,după ce o să intru la colegiu.Dar până să ajung acolo,mă obişnuisem cu transportul în comun.M-am implicat în mişcarea ecologică şi nu am mai avut chef să sporesc şi eu poluarea,aşa că nu am învățat niciodată să conduc.
-Nu regreți?
-La drept vorbind,până acum câteva clipe eram foarte mulțumit că lucrurile stăteau aşa cum stau.Dar acum...da,regret că n-am învățat.Îmi pare rău că nu pot aduce camionul cu tine.Îmi pare rău că nu pot căra materialele şi donațiile.
Părea trist.Ea clătină din cap şi-i spuse:
-Hei,aş putea să te învăț eu să conduci!
-Poate...Dar asta n-o să-ți fie de nici un ajutor azi.Ea ridică din umeri.
-Poate că mă poate ajuta cineva de la firma respectivă.Sau l-aş putea ruga pe Percy.Auzind ultimele cuvinte,ochii lui Bear deveniră sticloşi.Fusese destul de umilitor să-i spună lui Christine că nu ştie să conducă,dar nu putea îndura ca dobitocul ăla să afle şi să se simtă superior.Asta nu!
-Aici nu avem telefon,zise el.Ai uitat?
-Aşa e...Christine plecă singură,hotărâtă ca măcar să rezolve problema actelor.În felul ăsta,camionul era donat,înainte ca proprietarul să se poată răzgândi.
Bob fu amabil şi aduse camionul,iar ea îl duse după aceea înapoi,să-şi ia propria maşină.În tot timpul ăsta,Bear rămăsese în casă,dar când se întoarse,Christine îl găsi la volanul camionului,privind „drăcoveniile” de la bord.Ea urcă în cabină şi se uită la el.
-Ei,ce părere ai? Acum,aparține proiectului nostru.Totul e semnat şi parafat.
-E grozav,zise el cu un ton detaşat.
-Are cinci viteze,îl informă ea.

-Ştiu,mai zise el,privind belicos schimbătorul de viteze,Christine ridică din umeri.
-E mai uşor să înveţi pe un model automat,dar oricum trebuie să înveţi cum funcţionează şi transmisia manuală.El încuviinţă,dar fără prea mare convingere.
-Maşina mea are tot cinci viteze şi e manuală.E foarte uşor manevrabilă.Cred că ţi-ar fi mai uşor să conduci o maşină mică şi abia apoi să treci la camion.
-S-ar putea să ai dreptate.Ochii ei îl priviră cu uimire.Era ceva nou pentru ei să fie de acord asupra unui lucru.Lui Christine i se păru de bun augur.
-Ei bine,zise ea,când ai vrea să începi?
-Ce?! întrebă el,de parcă îi auzea glasul pentru prima oară.
-Ţi-aş putea da prima lecţie în seara asta.El privi cerul.
-Soarele stă să apună.Cred că ar trebui să începem ziua,pe lumină.
-Mai e o oră până să apună soarele.Şi apoi,cu programul meu de lucru,o să am zi liberă tocmai sâmbătă şi atunci o să avem de lucru la casă.Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.Bear o privi.De ce dracu' trebuia să fie atât de eficientă? De ce nu amâna şi ea câteva lucruri acolo,ca toată lumea.El avea nevoie de ceva timp să se mai gândească,să se mai pregătească sufleteşte.
-Ce atâta grabă? întrebă.
-Sigur,nu e nici o grabă,dar mi-am zis că,cu cât îţi iei mai repede carnetul,cu atât mai bine.Aşa o să poţi aduce materialele,atunci când ne sunt oferite.Peste câteva săptămâni se renovează o clădire,în centru.Am înţeles că se pot lua materiale ca marmură spartă,tablă pentru acoperiş.Le dau ca să scape de ele.Eu sunt obligată să stau la lucru,aşa că o să ratăm ocazia.Bear îşi dădea seama că îl şantajează.
Citise şi el ştirea şi nu ar fi vrut să piardă ocazia de a face rost,gratuit,de materiale,de care avea atâta nevoie pentru renovarea casei.
-Am putea începe acum,zise el hotărât,dar fără pic de entuziasm.Numai că nu avem permisiunea municipalităţii să ieşim pe stradă.
Se simţea fericit că fusese salvat de o problemă,ce nu ţinea de voinţa lui.
Christine,însă,ridică din umeri.
-Nici nu e nevoie să mergem pe stradă.Avem o alternativă la fel de bună...

CAPITOLUL 7

-Un cimitir?! Zău aşa,Christine!În timp ce ea intra pe poarta metalică,pe chipul lui era întipărită o expresie ce arăta limpede că era de-a dreptul şocat.
-Ce Dumnezeu,doar nu te aşteptai să mă pot concentra asupra lecţiei de condus într-un cimitir.
-De ce nu? Gândeşte-te şi tu.Unde ai putea fi mai în siguranţă?

Aici nu există trafic.Uite,nu se vede nici o maşină.E linişte şi nu ne deranjează nimeni.Nu sunt polițişti,nu sunt semafoare,e perfect!
-Dar pietrele de mormânt? Locul era plin...Ea chicoti.
-Nici o problemă.O să rămânem pe aleea asfaltată care străbate cimitirul.
Îl bătu pe umăr liniştitor.
-Uite,eu am venit de câteva ori aici ca să mă pot gândi.Crede-mă,într-un loc ca ăsta,îți poți stabili prioritățile cât ai bate din palme.Christine răsuci cheia şi coborî din maşină.Cu paşi iuți o ocoli şi deschise portiera lui.
-Dă-te jos acum.Schimbăm locurile.El rămase nemişcat o clipă,privind-o de jos.
-Nu ştiu ce să zic...Nu mi se pare în regulă.
-Nu cred că cineva aici o să se supere.El coborî greoi.Fără tragere de inimă,ocoli maşina prin față,având grijă să nu citească numele săpate pe piatră.Pe cât îi era posibil,nu voia să deranjeze pe nimeni.După ce se aşeză în spatele volanului,ei încercă să se concentreze asupra butoanelor,manetelor şi indicatoarelor.
-Parcă ar fi carliga unui avion de vânătoare,bombăni el.Apoi îşi trase centura de siguranță şi ascultă clinchetul metalic,pe care îl scoase dispozitivul de închidere.
Christine îi lăsă timp să privească,să atingă,să se obişnuiască.Deodată el întoarse brusc capul şi o privi drept în ochi cu multă seriozitate.
-Cred că ştiu cât de mult înseamnă maşina asta pentru tine.Ea ridică din umeri.
-Îmi place.Cuta dintre sprâncenele lui se adânci.
-E scumpă şi pentru tine înseamnă foarte mult.
-Ei bine,adevărul e că,începu ea pe un ton confidențial,încă mai plătesc rate.
El clătină din cap.
-Ce-ar fi să închiriem o maşină pentru lecțiile.astea.Sau,şi mai bine,hai să căutăm un simulator.
-Apreciez grija ta,dar hai să fim cinstiți,Malone,cauți o scuză...
Maxilarul lui se încleşta.Îi fusese teamă că o să se ajungă aici.Ea nu era omul care să arunce insinuarea că ar fi laş şi apoi să se retragă.
-Aşa e,zise el cu o voce încordată.
-Bine,spuse ea cu o voce calmă şi liniştitoare.S-o luăm încet,cu ce e mai simplu.
El înghiți cu greu şi se agăță de volan.Asta urma să-i placă la fel de mult ca şi un abces la o măsea.Ea îi vorbi despre schimbătorul de viteze,îi arătă ambreiajul şi pedala de frână.Pentru a evita confuziile,ea nu îi arătă decât comenzile de care avea nevoie pentru prima lecție.El apăsă ambreiajul,simțindu-se neîndemânatic, de ca şi cum picioarele lui ar fi fost prea mari pentru pedalele acelea.Cu o răsucire a cheii,motorul prinse viață.El apucă schimbătorul de viteze.Christine îşi făcu mâna căuş,peste mâna lui,ținând-o strâns,ghidându-l cu blândețe.

-Acum ridică piciorul de pe ambreiaj şi apasă acceleraţia.Vocea ei era joasă şi gingaşă.
-Uşurel...Uşurel...Maşina o porni încet înainte.Atenţia lui fu captată de aleea străjuită de copaci,ce i se deschidea în faţă şi uită de picioare.Când trase schimbătorul de viteze,maşina săltă şi,instinctiv,el apăsă pe frână,făcând micuţul *BMW* roşu aproape să se proptească în bot.Cauciucurile scrâşniră şi motorul se opri.Bear aşteptă până când bătăile inimii lui se apropiară de normal.
-Bine! exclamă el trăgând adânc aer în piept.Sunt gata!
Reporni motorul şi aşteptă până îl simţi funcţionând ritmic.Băgă în viteza întâi.
Fălcile i se încleştară.Lăsa uşor pedala ambreiajului şi apăsa,cu mare grijă,pe acceleraţie.O clipă nu se întâmplă nimic.Christine îşi strânse pumnii şi îşi aşeză mâinile în poală.Maşina se încorda ca un animal ţinut în frâu.
-Mai dă-i puţină benzină,spuse ea calmă.Bear fusese atât de concentrat asupra ambreiajului,încât abia dacă apăsase pe acceleraţie.Ea întinse mâna şi-i bătu uşor genunchiul drept,
-Apasă încetişorEl o ascultă şi porni înainte.
-Vezi? zise ea încurajator.Ne deplasăm înainte!El urmări acul ce indica viteza.
-Păi,mergem cu treizeci de kilometri la oră...Maşina gemu.
-Treci într-a doua,îi sugeră ea.El o privi cu ochii larg deschişi şi cu mintea blocată.Ea recunoştea panica,când o vedea,de aceea clătină din cap şi spuse:
-Apasă ambreiajul.Apoi îi ghidă mâna spre schimbătorul de viteze,trăgându-l înapoi,în viteza a doua.
-Acum,micşorează presiunea pe ambreiaj.Maşina se poticni.
-Nu atât de repede! îl avertiză Christine.Micşorează presiunea încetişor.Apasă pe acceleraţie.E bine!Pe măsură ce viteza creştea,adrenalina urca şi ea.
-Drumul...începu el cu o voce gâtuită.E o răscruce în faţă...se înfundă.
Bear privea cu ochi holbaţi capătul drumului,de parcă era capătul lumii.
-Da,zise ea hotărâtă.Trebuie să coteşti.
-În ce parte?
Bear încerca să-şi stăpânească panica ce-i răzbătea în glas,dar tot ce vedea înaintea lui era un cavou imens de piatră.
-În ce parte vrei tu,şopti ea neliniştită.Bear aşteptă prea mult,până se hotărî.Lui Christine i se tăie răsuflarea,căci continuau să înainteze neabătut spre capătul în formă de T al aleii,drept spre zidul cenuşiu de piatră.
-Coteşte,strigă ea.El răsuci volanul spre dreapta şi maşina făcu un viraj strâns.O roată ieşi de pe alee şi se afundă în iarba moale.Bear redresa maşina şi răsuci iar volanul spre dreapta.Umărul lui se izbi de geam,când maşina trecu peste

marginea aleii,îndreptându-se spre o piatră înaltă,pe care era săpat: *„Odihnească-se în pace”*.Christine se agăță de scaun.
-Trage volanul în stânga,zise ea.Uşurel!Roțile de pe dreapta coborâră de pe alee.
Cuprins de panică,Bear îşi ridică mâna dreaptă şi îşi făcu semnul crucii.
-Iartă-mă,Doamne.Christine prinse volanul cu mâna stângă.Şi,în câteva fracțiuni de secundă,maşina se afla iar pe centrul aleii,înaintând liniştită în umbra înserării.
-Vezi,zise Christine,răspunde foarte uşor la comenzi,aşa că totul trebuie făcut cu blândețe.Fata a continuat să țină mâna pe volan pentru a-l ghida,până ce încrederea lui a sporit.Apoi,şi-a pus iar mâna în poală.
Au mai exersat oprirea şi pornirea,până când maşina a început să nu mai zvâcnească decât în rare ocazii.De câteva ori,piciorul ei drept se înfipse în podea,fără nici un efect.Era conştientă că nu putea opri maşina,totuşi,uneori instinctul era mai puternic.În timp ce-l învăța să folosească pedalele şi să răsucească simultan volanul,Christine îi arătă şi utilizarea semnalelor luminoase.
Şi,cum nervii lui începeau să se relaxeze,ea îl trecu la viteza a treia.Bear apăsă dur pe accelerație,lăsând urme de cauciucuri pe alee.Spatele maşinii patină de câteva ori,cu mişcările unei cozi de peşte,până când ea opri brusc.
-Scuză-mă,spuse el,privind-o pe Christine rugător.Fata chicoti uşor.
-Aş putea pune pariu că pe aici nu se petrec prea des asemenea lucruri...
El îi zâmbi.
-Se întunecă.Poate ar fi mai bine să iei tu volanul.Opri motorul şi deschise portierele.Când coborî,Bear se scuză,în sinea lui,pentru orice neplăcere,pe care ar fi cauzat-o.Amândoi ocoliră maşina şi se întâlniră la jumătatea drumului.Când Christine trecu pe lângă el,Bear întinse mâna şi o prinse de umăr.
-Hei,spuse el uşor,ca de la un încăpățânat la altul,mulțumesc!Ea zâmbi.
-Eşti un tip bine,Malone.Era mai mult decât atât,dar ea nu i-o spuse.Bear îi zâmbi şi el.
-Îți sunt recunoscător pentru lecție.M-ai făcut să vreau ceva,ce nici măcar nu ştiam că-mi lipseşte.E mult mai bine să ştii...Ea încuviință,mişcată de sinceritatea lui.Nu era genul de om care să ia lucrurile uşor sau superficial.Şi Christine începea să aprecieze fap-tul că era viril,fără să facă pe masculul,sigur de sine,fără să fie infatuat.
-Ei bine,trebuie să recunosc că n-o să uit uşor după-amiaza asta...Chicotiră amândoi şi,o clipă,el o privi drept în ochi.Apoi îşi lăsă capul în jos şi o sărută o dată.Era un sărut cald,tandru,care-i făcu inima să tresară într-un chip plăcut.
Apoi,el îşi îndreptă spatele şi îşi continuă drumul,spre scaunul din dreapta.

Ea rămase locului o clipă,pentru a-şi domoli respirația,înainte de a se aşeza la volan.O luase prin surprindere,dar nu profitase de asta.Iar ea ar fi putut să se apere,dar nu dorise s-o facă.Christine îl conduse acasă,în tăcere,dându-şi seama că nu putea pune înflăcărarea,cu care-i răspunsese la sărutări vineri seara,pe seama berii şi a lunii.Poate că Sarah avusese dreptate când spusese că simte o atracție puternică între ei.În mod cert,între ei,era ceva.Aclim trebuia să se lămurească despre ce era vorba şi ce anume avea de făcut.
Îl lăsă pe Bear lângă acelaşi restaurant,în vecinătatea drumului acoperit de nisip, ce ducea spre casa lui.El o invită la cină,dar ea refuză,ascultându-şi instinctul, care-i spunea să lase întâi lucrurile să se lămurească înlăuntrul ei.

Sâmbăta următoare,Bear era singur,când ea apăru,dis de dimineață,pe şantier.Se salutară şi se apucară de lucru,fiecare în altă parte a casei.Ea se duse sus să văruiască,în vreme ce el aplica straturi subțiri de ipsos pe peretele fals din camera de zi.Câteva ore mai târziu,el veni la capătul scării,strigând-o:
-Hei,Christine,ai un musafir,care te aşteaptă aici!
-Vin!Cine poate fi? Dacă ar fi fost Sarah Chetter,Tony Reyes,Bob Stansky,sau Bill Brosman,sau oricare alt voluntar,Bear nu ar fi chemat-o.Îşi lăsă bidineaua într-o cutie metalică plină cu apă,puşe la loc capacul cutiei cu vopsea şi coborî scările,ştergându-se pe mâini.Când ajunse jos,casa păru pustie.
-Hei,strigă ea.
-Bună ziua,străine,spuse Percy,intrând în cameră,din bucătărie.
Christine îl privi curioasă.
-Nu mă aşteptam să te găsesc aici.Percy stătea în mijlocul camerei de zi,cu mâinile afundate în buzunarele pantalonilor lui eleganți.Cravata stătea largă,pe lângă gulerul apretat al cămăşii încheiate până sus.Ecusonul auriu de pe bluzonul lui marinăresc strălucea în lumina blândă a soarelui,ce străbătea geamul în raze compacte.Ca de obicei,pantofii lui erau nişte mocasini impecabil lustruiți,marca Gucci Christine se pomeni întrebându-se cum se făcea că,de fiecare dată,păreau nou-nouți,fără o dungă,care să trădeze că au mai fost încălțați.Poate că avea grămezi întregi...Nu-l văzuse niciodată încălțat cu altceva.Pantofi semnați de un mare creator...cât de bine i se potriveau...
Îl privi plină de interes cum înainta spre ea,aşezându-şi cu grijă călcâiele pe podea,evitând cutiile cu materiale răspândite peste tot,târându-şi într-un fel aparte,picioarele.Deci asta era explicația! îşi aşeză picioarele cu atâta grijă,atât de strategic,încât unica proțiune de pantof,care era solicitată,era talpa.
-Pari fericită că mă vezi,comentă el.Abia atunci realiză Christine că zâmbea.

Nu se obosi să-i spună că descoperirea secretului pantofilor lui şi nu apariţia lui o făcea să surâdă.
-Bineînţeles.
-Nu prea te-am văzut în ultimul timp,zise el,mutându-se lângă fereastra,ce dădea spre curtea din faţă.
-Stau la lucru foarte mult,răspunse ea,aşezându-se pe prima treaptă a scării.
-Sau aici...Ea ridică din umeri.
-Nu sunt chiar atât de greu de găsit.
-Ce spui? în biroul tău nu eşti niciodată.Ea încuviinţă.
-Pot rezolva mai multe treburi dacă circul prin fabrică.
-Eu detest să umblu prin fabrică,spuse el,apoi tăcu o clipă,bătând din picior.E prea multă murdărie.
-Dacă crezi că acolo e murdar,mă îngrozesc,când mă gândesc ce impresie trebuie să-ţi facă locul ăsta...Christine se întreba de ce venise,dar hotărî să-l lase pe el să i-o spună,atunci când socotea el de cuviinţă.Percy îi aruncă o privire peste umăr şi zise:
-Nu mă-ntreba...Apoi,clătină din cap şi continuă:
-Speram că,până acum,te-ai vindecat de obsesia asta.
-De ce anume să mă vindec?
-De acest avânt filantropic,atât de copilăresc.Ea începu să-şi piardă răbdarea.
-În fond,de ce ai venit aici,Percy?
O bucată de vreme trecu,fără să se întâmple nimic.Apoi,Percy se încruntă,cu ochii aţintiţi pe fereastră.
-Ia te uită,zise el fără grabă.Tipul ăla vânjos e acolo,afară.Duce camionul până la capătul aleii,pe urmă se întoarce...Şi tot aşa...
-Ei şi? Percy o privi,nevenindu-i să creadă.
-Care-i treaba? Nu ştie să conducă?
-Învaţă...
-Ha! exclamă Percy grosolan.E mai tâmpit decât mi-am închipuit!
-Nu e tâmpit deloc! zise Christine cu o voce încordată.
-Când e vorba de gustul omului,nu te tocmeşti.
-Cel puţin,gustul lui nu are nimic în comun cu tocmeala...
-Ce vrei să spui? Christine îşi lăsă capul pe un umăr şi îl privi pe Percy, întrebându-se cum de fusese în stare să-l placă.
-Vreau să spun că te joci oricum,Percy,singura ta preocupare fiind să ajungi în vârf.
-Aşa se face în lumea afacerilor,răspunse el,întorcându-se cu faţa spre ea.

Tu ar trebui s-o ştii mai bine ca oricine.Cum altfel ai ajuns să cunoşti cea mai rapidă ascensiune la *ElectroFirst*?
-Asta crezi tu despre mine? El îşi îndreptă spatele.
-Cine altcineva a mai făcut asemenea salturi,într-un timp atât de scurt?
-Eşti gelos?
-Te admir,îi răspunse el arborând unul dintre zâmbetele lui electrizante.Îmi spun că unul ca mine ar avea ce învăța de la tine,când e vorba de scurtăturile pe care poți ajunge repede în vârf.
-Ai putea încerca să munceşti mai serios...şi mai mult.
-Da,ce să spun...O privi iritat şi continuă:Văd că nu ai de gând să-mi împărtăşeşti nici unul din secretele tale,azi.
-Astea sunt secretele,de care vorbeşti.Chipul lui se înroşi.
-N-o să-ți mai răpesc din prețiosul tău timp...Privi afară,unde se auzea scrâşnetul frânelor.
-Văd că eşti ocupată să construieşti cu maimuțoiul ăla.Aşa că,să trecem direct la subiect.Petrecerea dată de companie avea loc veekend-ul viitor.Cred că ar fi grozav dacă am merge împreună,nu-i aşa?
-Stai,să vedem dacă am înțeles bine.Vrei să apari la petrecerea companiei însoțit de o persoană care,după părerea ta,ți-ar putea favoriza cariera.
El deschise gura cu un aer de prefăcută ofensă:
-Hei,nu cred să-ți pierzi trecerea la bătrânul Montgomery,dacă mergi cu mine la petrecere.Asta-i politica,păpuşico! Fie că-ți place,fie că nu,ştii bine că merge.
-Nu-mi place!Percy zâmbi şi dădu aprobator din cap.
-Şi presupun că preferi să vii cu maimuțoiul ăia,nu? Te aduce cu camionul? O să-şi ia un carnet provizoriu? Ea se aplecă înainte şi-şi cuprinse genunchii cu mâinile.
-Ai înțeles perfect.El se lăsă pe călcâie.Chipul îi era total lipsit de expresie.
-Sper că nu vorbeşti serios.
-Ba poate că da...Până în clipa aceea,nu se prea gândise la petrecere.Puțin îi păsa dacă se ducea singură,sau însoțită.Dar un lucru era sigur; nu avea de gând să meargă cu Percy Dupres.El clătină din cap,fără să creadă ceea ce auzise.
-Dacă mergi la petrecere cu ăla,zise,arătând cu degetul spre aleea din fața casei,o să te faci de râsul întregii companii.Sper că îți dai seama.Ea ridică din umeri.
-O să vedem...Percy se duse spre uşa de la intrare şi o deschise cu un gest brusc.
Se opri doar o clipă,atât cât s-o privească peste umăr şi să-i arunce:
-Ia mai scuteşte-mă! zise el furios şi țâşni pe uşă.Ea îl urmă pe veranda proaspăt reparată şi-l privi cum se îndepărtează prin curtea pustie şi prăfoasă.Pentru o

clipă se imagină turnând nisip în mocasinii lui marca Gucci.Gândul îi aduse un zâmbet poznaş pe buze şi,când Percy aruncă o privire peste umăr,expresia de pe chipul ei păru să-l înfurie.Bear tocmai cobora din camion,când Percy trecu la câţiva paşi de el.
-Sper sincer să te simţi bine la petrecere.Bear ridică dintr-o sprânceană şi se uită la Percy,de parcă era un ţânţar ce-l deranja cu bâzâitul lui.
-Ce petrecere? întrebă el.
Percy suspină,de parcă îşi pierduse răbdarea,tot discutând cu proştii.
-Vorbeam de petrecerea companiei,la care te-a invitat Christine,spuse el arţăgos.
Bear nu prea pricepea ce se petrece,dar un lucru era clar; nu-i plăcea tonul lui Percy şi nici atitudinea lui.Bear îşi înălţă capul şi făcu un pas spre el.Percy făcu un salt spre *Ferrari-ul* său,nedându-şi seama că pietrişul aleii îi lăsa dâre albicioase pe pantofi.*Ferrari-ul* ţâşni de pe alee şi se îndepărtă în josul străzii.
Bear urcă scările verandei,privind-o întrebător pe Christine.
-Ce tot îndruga? Ea zâmbi.
-I-am spus că te-am invitat pe tine să vii cu mine la petrecerea dată,weekend-ul viitor,de către companie.Expresia chipului lui arăta limpede că are rezerve.
-Eşti sigură că vrei asta?
-Da.Era purul adevăr.Cu nimeni altcineva nu şi-ar fi dorit să meargă,decât cu Bear Malone,deşi nu ar fi recunoscut-o nici măcar în sinea ei.
-Ştii,în ceea ce mă priveşte,cred că ar trebui să renunţăm la întrecerea aia stupidă.O privea hotărât,stând cu mâinile în şolduri.
-Nu cred că am dovedit ceva...decât că,probabil,amândoi suntem vinovaţi că ne-am pripit,când am tras anumite concluzii.Aşa că,hai să nu ne mai invităm reciproc să ieşim,te miri unde,doar ca să ne dovedim nouă,sau oricui altcuiva că avem dreptate.Ea îl privi,remarcând onestitatea neprefăcută din adâncul ochilor lui albaştri,
-S-a făcut!El încuviinţă şi porni,ocolind-o,spre uşa de la intrare.
-Bear!El se opri.Stăteau umăr lângă umăr.
-Ca de la un prieten la altul,aş vrea să te rog să mergi cu mine la petrecere.Nu-ţi pot promite că o să ne distrăm,dar putem pleca foarte repede,dacă nu ne simţim bine.Pe buzele lui se aşternu un zâmbet.Ochii îi zâmbeau şi ei,când o privi şi-i spuse:
-La ce oră?

Sâmbăta următoare,seara,Christine îşi parca maşina în faţa falezei abrupte pe care se afla blocul luxos,proprietate a şefului ei,ales de acesta pentru serata

anuală organizată de companie.Bear coborî de pe scaunul pasagerului şi ocoli maşina,pentru a-i deschide fetei portiera.Ea coborî,încuie maşina şi îşi băgă cheile în geanta de seară din piele neagră.Bear o luă de braţ şi o privi din cap până în picioare.Rochia ei fără umeri era elegantă în simplitatea ei,punându-i în valoare umerii catifelaţi şi subliniindu-i silueta impecabilă.

-Arăţi superb..Ea zâmbi,ridicându-şi faţa spre el şi amândoi o porniră de-a lungul trotuarului.

-Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.Bear îşi purta,cu o graţie naturală, Costumul închis la culoare,încheiat la două rânduri.

De după coltşi de pe trotuar,se apropiau alte perechi.Christine observă că,deşi înfăţişarea lui Bear nu era atât de impecabilă,ca a unora dintre directorii de la *ElectroFirst*,era însă mult mai irezistibilă.Toate femeile,pe lângă care trecea,îi aruncau priviri admirative.Aşa,urcând scările,erau o pereche minunată,trupul lui puternic,cu umeri laţi,vânjoşi,contra-stând cu trupul ei feminin,cu rotunjimi aţâţătoare.

-Bine ai venit,Christine!R.C.Montgomery,care stătea în pragul uşii îi luă mâna în mâna lui şi i-o mângâie cu afecţiune.

-Mă bucur atât de tare că ai venit.

-Vă mulţumesc,domnule Montgomery.

-R.C,zise el emfatic.Trebuie să-mi spui R.C.Sper să nu fie nevoie să-ţi reamintesc întruna! Montgomery era un bărbat înalt,distins,ce se apropia de şaizeci de ani.Stătea,ca de obicei,drept,iar ochii lui negri o priveau,scrutând-o făţiş.

-R.C,repetă ea ascultătoare,aş vrea să ţi-l prezint pe Bear Malone.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile,privindu-se în ochi şi măsurându-se o clipă unul pe celălalt.

-Încântat să vă cunosc,domnule Malone.Hai,intraţi!

R.C.făcu un gest larg cu mâna dreaptă şi cei doi intrară într-un hol etajat.O garderobieră în uniformă luă haina neagră de caşmir,pe care Christine o ţinea pe mână şi îi conduse spre un salon imens,cu un perete întreg de sticlă,ce dădea spre Pacific.În încăpere era lume multă şi Christine recunoscu chipuri familiare de la *ElectroFirst* şi de la companiile asociate.Bear acceptă două cupe de şampanie oferite de un chelner şi îi dădu una lui Christine,care îşi salută cunoştinţele,trecând de la un grup la altul,incluzându-l şi pe Bear în conversaţie.

Cei doi îşi croiră drum spre fereastră,unde rămaseră o clipă,înmărmuriţi în faţa minunatei privelişti.

-E ora care-mi place cel mai mult,îi spuse ea lui Bear.

Privirăultimele raze ale soarelui,ce apunea în spatele vastei întinderi de apă cu o alunecare lină,în vreme ce în jurul lor răsuna zvonul conversațiilor.
-Bear Malone! Tu eşti?!
Amândoi se întoarseră spre cel ce vorbise,un bărbat cu aspect juvenil şi cu un zâmbet prietenos.Bear îl privi atent câteva secunde.
-Să te ajut puțin,zise bărbatul.Am fost împreună la câteva ore facultative de istoria artei.Ochii lui Bear se luminară.
-Jake Mackey?
-Exact!Bărbatul părea teribil de încântat că Bear îl recunoscuse.
-Stai aşa,vreau să te prezint soției mele.Iubito,vino aici,spuse el unei brunete înalte,ce se afla lângă el.Iubito,el e Bear Malone.Ți-am vorbit despre el,mai ții minte? Unul dintre cei mai buni jucători de fotbal pe care l-a avut UCLA vreodată! Femeia îi întinse mâna:
-Janis Mackey.Bear îi strânse mâna şi o prezentă pe Christine.
-Mamă,m-am uitat spre fereastră şi am văzut umerii ăştia ce-mi luau soarele şi,poc,mi-a picat fisa,trebuie să fie Bear Malone,mi-am zis.Ce mai faci voinicule?
-Minunat.Dar tu?
-Splendid! Mă ocup de publicitate acum,aşa că eu şi Janis ne-am mutat aici cu copiii.Facem un studiu pentru *ElectroFirst,*aşa că Montgomery ne-a trimis o invitație.Tu te mai ocupi de prelucrarea lemnului? Bear încuviință.
-Oarecum...Jake îşi trecu un braț în jurul umerilor soției lui.
-Ar trebui să vezi ce iese din mâinile lui.E-n stare să sculpteze în lemn cu un fierăstrău cu lanț...
-Chiar aşa? întrebă Janis,zâmbind.Christine îşi ridică privirea spre Bear şi-l întrebă:
-E adevărat? La colțurile ochilor lui Bear apărură mici riduri când îşi coborî privirea spre chipul ei uimit.
-Adu-mi aminte să-ți arăt sculpturile mele odată.
-Aşa o să fac,răspunse ea.
-Spune-mi,lucrezi pentru *ElectroFirst*? întrebă Jake,privind spre Bear.
Acesta clătină din cap.
-Nu.Christine lucrează acolo.
-Am auzit că,după colegiu,ai trecut la profesionişti,zise Jake.Bear încuviință.
-Am jucat la Broncos o vreme,până mi-am nenorocit genunchii.
Christine holbă ochii.Nu-i vorbise niciodată despre anii de colegiu,sau despre ceea ce făcuse după.Nu era greu să ghiceşti că Bear jucase fotbal,dar cine şi-ar fi

închipuit că jucase tocmai la Broncos? Era uimită să constate că nu ştia mare lucru despre bărbatul acesta.
-Şi acum,cu ce te ocupi? întreba Jake.
-Fac un lucru absolut minunat.
-Serios?
-Eu şi Christine suntem implicaţi într-un proiect de voluntariat în Santa Cruz; refacerea caselor în ruină şi transformarea lor în locuinţe familiale accesibile.
-Vorbeşti serios? Jake şi Janis se priviră plini de interes.
-Trebuie să ai cunoştinţe de specialitate,ca să participi? Bear se uită la Christine.
-Vorbiţi cu cea care se ocupă de recrutări.Christine le zâmbi.
-Căutăm oameni care să-şi doneze timpul şi efortul pentru a ne ajuta la munca fizică,sau la obţinerea donaţiilor.Nu e nevoie de cunoştinţe speciale.
-Am fi dispuşi să vă ajutăm,zise Janis.Cum putem lua legătura cu voi?
-Mă puteţi suna acasă,sau îmi puteţi lăsa un mesaj la *ElectroFirst*,îi răspunse Christine şi scoase o carte de vizită din geantă,întinzându-i-o lui Janis.
-Minunat! exclamă Jake.Apoi,îşi privi ceasul şi se încruntă.Hei,îmi pare rău că trebuie să plecăm,dar locuim în San Jose şi avem o fată nouă,care stă cu copiii, aşa că ar fi mai bine s-o pornim la drum! Se întoarse apoi spre Christine şi-i spuse:
-O să te căutăm.
-Splendid! zise ea.În partea cealaltă a camerei îl văzu pe Percy,discutând aprins cu Montgomery.I se păruse că-l vede,la un moment dat,gesticulând în direcţia ei,dar nu era sigură.Lângă Percy stătea secretara lui,înaltă şi blondă,ce părea singură şi neglijată.Lui Christine îi fu milă de fată.Ştia cât de neatent putea fi Percy în calitate de cavaler.Se întoarse şi-l privi pe Bear.
-Nu mi-ai spus că ai fost la UCLA,sau că ai jucat fotbal la Broncos.
El ridică din umeri.
-Ţi-am spus că nu am stat mult într-un loc...
-Dar nu mi-ai spus de ce.El ridică iar din umeri.Nu prea eşti lăudăros din fire, nu-i aşa?
-Nu,răspunse el cu simplitate.E important să trăieşti în prezent.Lucrul de care sunt mândru e munca pe care o facem pentru proiectul nostru.
-Şi eu...Lui Christine îi plăcură cuvintele lui şi,mai ales,aprecia felul în care el o includea întotdeauna,când pomenea de proiect,spunând mereu „noi” şi nu „eu” deşi el era singurul care lucra acolo cu normă întreagă.
-Ştii,zise ea,lăsându-şi capul pe un umăr şi privindu-l în ochi,nu cred că gustările astea or să-ţi ţină multă vreme de foame.

Şi privi spre tava plină cu antreruri complicate,aranjate savant.
-Nu?
-Nu uita că te-am văzut devorând o pizza întreagă în chip de gustare de după-amiază.
-Aici ai dreptate.Deci ce propui? Ea se aplecă spre el şi îi şopti pe un ton confidențial:
-S-o ştergem de aici şi să mergem să mâncăm ceva ca lumea.
-S-a făcut!Îşi croiră drum printre invitați,căutând gazda; dar le fu imposibil să dea de el.În hol,fata în casă îi întinse lui Christine haina.Bear fu cel care o luă şi o ajută să se îmbrace.Tocmai atunci apăru Montgomery.
-Plecați aşa repede? Christine întoarse capul spre el.
-Îți mulțumim,R.C.Ne-am simțit minunat,dar trebuie să mai mergem undeva.
Se aşternu o scurtă tăcere,înainte ca R.C.să spună:
-Înțeleg perfect,draga mea.Mă bucur că ați putut veni.Mi-a făcut plăcere să vă cunosc,domnule Malone.Odată ajunşi afară,Christine respiră adânc briza dinspre ocean.Montgomery spusese exact ceea ce ar fi trebuit să spună,dar ea simțea că nu fusese absolut sincer.Încercă să nu se mai gândească la asta.Montgomery era tipul de şef care-şi făcea cunoscute părerile.Dacă era vreo problemă,nu o să întârzie să afle.Deocamdată,restul serii avea să-l petreacă singură cu Bear Malone şi voia să se bucure din plin de această ocazie,fără ca nelinişti străine
să-i umbrească plăcerea.Bear şi Christine mergeau acum pe trotuar,braț la braț,cu entuziasmul unor adolescenți,care ar fi aflat că nu fac orele de după-amiază.
-Unde ai vrea să mergem? întrebă ea,după ce se aşeză în spatele volanului.
-Acasă,James,răspunse el într-un hohot de râs.
-Da,domnule.Christine porni motorul şi demară spre acea vagă destinație.Puteau să se hotărască mai târziu,după ce s-ar fi îndepărtat îndeajuns de apartamentul lui Montgomery.Îi plăcea că Bear putea glumi pe seama faptului că ea era cea care îl conducea pe el.
-N-o să fii tu mereu tu şoferul trupei.
-Nu?
-O să-mi iau examenul în câteva săptămâni.
-Ar fi cazul să mai iei vreo câteva lecții.
-Bill Brosman a venit pe şantier de câteva opri săptămâna trecută şi am mai condus de colo până colo,câte o oră.
-Grozav,exclamă ea.
-Trebuie să-ți mulțumesc că m-ai convins să încep.

-Oh,nu-mi mulțumi,spuse ea ridicând din umeri.Puteai învăța oricând.
-Nu ştiu din ce pricină,dar mă mulțumeam cu transportul în comun şi cu drumurile făcute prin bunăvoința altora,până să te cunosc pe tine.
-Dar am venit eu şi te-am adus pe calea tentației şi a materialismului,glumi ea.
-Nu,ai avut dreptate.Trebuie să ştiu să conduc.Presupun că am avut mereu prieteni dispuşi să conducă,aşa că eu am tot amânat.Dar,dacă cumva apare vreo urgență,e absolut necesar să fiu în stare să conduc.
-Şi asta cu acte în regulă,adăugă ea chicotind.Când opri în parcarea familiară a micuțului restaurant,Christine se întoarse spre Bear şi-i zise:
-Trebuie să-mi spui unde ai vrea să cinăm.El aruncă o privire spre ceasul electronic de la bordul maşinii.Era trecut de ora nouă.
-Am o propunere,spuse el.Ai putea s-o iei în jos pe alee,până acasă la mine şi eu o să pregătesc un „*pui a la Malone”*...
-Nu crezi că o să mă împotmolesc în nisip? El clătină din cap.
-Nu,terasamentul e destul de solid.Apoi,îi aruncă o privire plină de regret de ca şi cum se scuza şi continuă:
-Până acum nu te-am lăsat să mă duci până acasă pentru că...ei bine,m-am gândit că te-ai putea înfuria,dacă-ți murdăreşti maşina.Asta,însă,înainte să te cunosc mai bine...Ea încuviință.
-Pe vremea când credeai că sunt o mironosiță?
El râse uşor în lumina slabă din interiorul maşinii.
-Da,pe vremea aia...
-Cred că amândoi suntem la fel de vinovați.Amândoi am judecat după aparențe.
Treptat,între ei,lucrurile se schimbaseră.S-ar fi zis că zidurile se prăbuşeau.
-Poate ar fi trebuit s-o luăm de la început.S-a făcut?
-S-a făcut! îi zâmbi el,minunându-se cât de mult se schimbaseră sentimentele lui față de ea.Îl impresiona mintea ei deschisă şi puternicul ei simț de fair play.
De-a lungul zilelor,părerile lor se schimbaseră,de la dezaprobarea fățişă la respectul ascuns şi apoi la admirație...
-Pui a la Malone,zici? spuse ea cu aerul că încearcă să-şi cântărească cu prudență opțiunile.
-E o rețetă care a luat cândva un premiu întâi,zise el cu o voce joasă,aţâţătoare.
-Să nu-mi spui că,în trecutul tău secret,ai fost vreun bucătar renumit în întreaga lume!
-Nu,nu eu.Asta vine din trecutul surorii mele,dar ea m-a învățat să prepar rețeta ei secretă.
-Atunci,trebuie să încerc.

-S-a făcut!

CAPITOLUL 8

Christine îşi conduse maşina pe aleea îngustă,până la casa lui Bear,aflată chiar pe plajă,şi o parcă în garajul pentru o singură maşină,lipit de o construcţie mică, evident una din dependinţele casei.

-Ce-i ăsta? întrebă ea,arătând spre uşă.

-E un atelier.Ea privi cu atenţie înscrisul de pe uşă şi-l citi cu glas tare:

Deschis când sunt acasă.Se întoarse spre Bear,privindu-l curioasă şi-l întrebă:

-Aşa îţi conduci tu afacerea? El ridică din umeri.

-Era casa mamei mele.Avea un mic magazin de artă,făcut din atelier.Clienţii erau mai ales prieteni,care veneau la plajă.Glumeau mereu pe seama orelor ei de lucru.Dacă treceau pe aici şi mama era acasă,magazinul era deschis,dacă nu era acasă,totul era ferecat şi ea zicea că e închis...Pe chipul lui se aşternu tristeţea.

-După câte înţeleg era o persoană încântătoare,zise ea blând.

El o privi,în lumina slabă.

-Într-adevăr.Îşi spuse că mamei lui i-ar fi plăcut Christine.I-ar fi admirat spiritul, înflăcărarea şi bunătatea.Bear se întoarse şi Christine îl urmă pe scări.El descuie, aprinse lumina şi îi deschise uşa larg,invitând-o să intre.Ea păşi înăuntru şi privi în jur.Casa era micuţă,simplă şi curată,dar dădea impresia că ar fi fost proiectată la scară mult mai mare,cu tava-nele ei boltite şi ferestrele enorme,ce dădeau spre ocean.Christine străbătu parterul.Peste tot se vedea mâna de artist.Chiar şi mobila din camera de zi şi din sufragerie erau lucrate manual.

-Ai sculptat asta cu...un fierăstrău cu lanţ? întrebă ea,trecându-şi degetele peste tăblia sculptată a mesei.El încuviinţă fără grabă,părând aproape îndurerat.

-Mama a insistat să i-o aduc aici.Christine îşi plimbă mâna peste trunchiurile de copaci scobite şi lucioase,ce formau spătarele scaunelor.Îţi dădeau o senzaţie de soliditate şi de căldură,ca şi cel care le făcuse.Îşi ridică ochii spre el şi-i zise:

-Sunt făcute să înfrunte timpul.El încuviinţă.*”Făcută să înfrunte timpul”* fusese prima propoziţie ce-i venise în minte întâia oară,când o văzuse în uşa casei,pe care o recon-struiau.Acum,când o cunoştea mai bine,ştia că vorbele i se potriveau perfect.Bear îi arătă micuţa cameră de oaspeţi de la parter şi mansarda, unde dormea şi unde privea marea,de pe balcon.O conduse şi pe ea,prin uşile duble,jn balcon.

-E atât de frumos aici,zise ea.

-Şi e izolat.Lumea se plimbă pe plajă,dar nu-i deranjează deloc pe cei ce locuiesc aici.

-Mi-ar plăcea să ies şi eu puțin,spuse Christine.
-După ce mâncăm,te scot la o plimbare.Ea îşi privi rochia de gală şi remarcă:
-S-ar zice că nu sunt niciodată îmbrăcată cum trebuie pentru o plimbare pe plajă.
-Până pregătesc eu masa,tu te poți schimba,dacă vrei.Eu oricum nu am de gând să gătesc în costumul meu la trei ace.Când sunt în bucătărie,mă murdăresc cumplit.
-Ai ceva,care să mi se potrivească? întrebă ea,deşi ar fi băgat mâna în foc că blugii lui nu s-ar fi potrivit defel.
-Sora mea şi-a lăsat nişte haine în dulapul din dormitorul de jos şi are cam măsura ta.la ce vrei.
-Nu te superi?
-Deloc...deşi,trebuie să recunosc că am admirat toată seara priveliştea.
El îi privi umerii catifelați şi modul savant în care rochia se drapa în jurul corsajului.Poate că nu ar mai fi fost atât de tentat s-o atingă,dacă ea ar fi purtat ceva mai puțin ațâțător.
-Mulțumesc!Nu era o impresie,Christine roşise cu adevărat! Şi Bear îşi spuse iar că ea nu era chiar atât de versată,pe cât părea...La capătul scărilor,se despărțiră.
Ea porni spre camera de oaspeți,el spre bucătărie.
În dulap găsi o pereche de blugi bărbăteşti şi o cămaşă,cu câteva numere mai mare,dar pe care o putea îmbrăca foarte bine.Găsi,într-un sertar,o pereche de şosete şi,pe jos,o pereche de tenişi,care îi erau o idee prea mari.Când intră în bucătărie,el stătea cu spatele spre ea.Purta blugi şi un tricou,peste care îşi pusese un imens şorț de bucătărie.
-Mmm,miroase grozav! zise ea,apropiindu-se.Îl privi cum adaugă sosul de vin alb,suc de lămâie şi smântână peste pieptul de pui ce sfârâia într-o cratiță.
-Trebuie să juri că n-o să dezvălui nimănui,ceea ce ai văzut aici.
-Ăsta-i secretul,nu?
-Nu tocmai.Rețeta a fost publicată în revista de pe raftul ăla de colo.Vrei un pahar de vin?
-Da,mulțumesc.Christine luă revista şi o frunzări.
-Hei,am găsit-o!Veni iar lângă el,în vreme ce el îi turna un pahar de vin,din sticla din care turnase în cratiță.Bear îi întinse paharul cu picior şi ea luă o înghițitură.
-E foarte bun.
-Sora mea spune că,dacă vinul e destul de bun pentru a fi băut,atunci e şi destul de bun pentru a găti cu el.
-Văd că nu foloseşti cantitățile exacte.El încuviință.

-Nici sora mea n-o face.Niciodată nu obții exact acelaşi lucru de două ori.
-Presupun că asta face ca totul să fie mai interesant.
-Văd că ai înțeles.Bear se întoarse spre aragaz şi luă capacul unei cratițe.
Christine ridică revista,deschisă la pagina pe care se afla fotografia unei perechi zâmbitoare.
-E sora ta? El confirmă.
-Da,e Annie cu soțul ei,Taylor.
-Ce pereche frumoasă!Christine puse la loc revista şi,ținând încă în mână paharul cu vin,se duse să se uite la fotografiile atârnate pe peretele de lângă masă.
-În fotografia asta trebuie să fie tot ei.Bear se întoarse,aruncând o privire peste umăr.
-Da,sunt ei cu Bryan,băiețelul,pe care l-au adoptat.Acum fac formele pentru a adopta alți doi copii.
-Probabil sunt nişte oameni minunați.
-Data viitoare,când or să mai vină în vizită,trebuie să-i cunoşti.Cred că o să te simți bine cu ei şi sunt sigur că o să le placi.Ea veni iar lângă el.Acum,Bear pregătea salata.
-Dă-mi voie să te ajut.El clătină din cap.
-Lasă,o să te ocupi tu de toate,când o să vin eu la tine acasă.
-Vrei să spui în apartamentul meu,îl corectă ea.Şi crede-mă,nu e deloc la fel de intim şi de primitor ca această căsuță.
-Nu prea ai timp pentru tine,nu-i aşa? Ea clătină din cap:
-Sunt mereu prea ocupată...
-Cred că greşeşti.Bear îşi spuse că arăta mult mai fericită aici,decât la petrecerea lui Montgomery.
-Poate o să țin seama de asta într-o bună zi.
-E şi ăsta un început,zise el,ducând platourile aburinde pe masă.E timpul să mâncăm.Se aşezară şi ciocniră,toastând pentru succesul proiectului,la care țineau amândoi.Christine încercă să protesteze,când el îi puse în farfurie o porție enormă,apoi gustă şi exclamă imediat:
-E minunat! Nu-i de mirare că soara ta a câştigat un concurs cu rețeta asta.Îmi place enorm!
-O să-i spun că ți-a plăcut.Christine se întreba,dacă vorbea serios,dacă după terminarea casei,la care lucrau,aveau să se mai vadă.Păruseră a fi atât de nepotriviți şi amândoi erau,fiecare în felul său,atât de încăpățânați.Erau atâtea lucruri pe care le ştia,despre trecutul lui,poate chiar şi mai multe decât îşi

imaginase vreodată
-Ştii,începu ea,având o diplomă în artă,mă surprinde că nu lucrezi într-un muzeu,sau în publicitate,ca prietenul tău,Jake.
-Am încercat să lucrez în domeniul comerțului cu obiecte de artă,dar nu m-a satisfăcut.
-O mulțime de oameni nu sunt satisfăcuți de munca,pe care o fac,de la nouă la cinci,dar ea îi ajută să-şi plătească notele de plată...El ridică din umeri.
-Mi se pare că avem o viață tare scurtă pe acest pământ.Pentru mine e important să fac ceea ce simt eu că merită.
-Nu oricine îşi poate permite luxul ăsta.El o privi o clipă.
-Te rog să nu mă înțelegi greşit,dar nu socotesc că ăsta e un lux.Pentru mine e o necesitate,pe care,în decursul anilor,am început s-o simt.Christine îşi puse paharul pe masă.
-O să-mi spui că nu e treaba mea,dar sunt curioasă...Cum reuşeşti să faci muncă voluntară şi să-ți întreții şi casa asta?
-Am investiții.Unele rămase de-la mama,altele făcute de mine,pe vremea când aveam un salariu mare.Nu mai sunt interesat de cursa nebună pentru bogăție şi poziție socială.Nevoile mele sunt,în fond,foarte modeste.
-Nu oricine are această opțiune.
-Mi-aş fi dorit s-o poată avea toată lumea.Dacă m-aş hotărî să-mi iau o slujbă retribuită,atunci ar trebuie să fie una care să merite.Dar,în acelaşi timp,nu tânjesc după prea multe lucruri.
-Nici eu la drept vorbind...Sprâncenele lui se ridicară şi el o privi curios,dar nu scoase nici un cuvânt.Tăcerea se prelungea,îndemnând-o parcă să se explice.
Suspină adânc şi spuse:
-Mă întreb,dacă încă mai crezi că mă cunoşti.El o privi scrutător.
-Asta tu trebuie să-mi spui.Christine se întreba ce anume trebuia să spună,de unde să înceapă.
-Am vrut să fac mai mult,decât să țin o casă,pentru cineva care nici măcar nu ar aprecia asta.Am urmat colegiul cu burse şi am muncit din greu ca să le pot păstra,dar bursele nu au reuşit să acopere toate cheltuielile,aşa că am făcut împrumuturi,încă le mai plătesc,pe lângă ratele pentru maşină,cheltuielile pentru întreținere şi aşa mai departe.Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să lucrez doar la proiect,aşa,ca tine.Bear îşi înălță sprâncenele.
-Serios? Mi-am închipuit că cineva,care a muncit atât să-şi facă o carieră într-un birou,nu s-ar putea lipsi de ceea ce a acumulat.Ea suspină.
-Sinceră să fiu,nici nu ştiu.Probabil sunt una din femeile alea care vor totul...

-Asta înseamnă că vrei şi un soţ şi copii.Ea ridică din umeri.
-Nici asta nu aş şti să-ți spun.Tot ce ştiu e că vreau să fiu o persoană de sine stătătoare,nu doar o prelungire a altcuiva...
-Aşa ca mama ta? Bear avea memorie şi intuiție,îşi zise Christine.
-Da,ca mama...
-Ți-a spus vreodată că viața,pe care o duce,o face nefericită? o întrebă el,pe un ton detaşat,în timp ce-şi tăia carnea.Christine se încruntă,privindu-şi farfuria.
-Ea n-ar face aşa ceva,dar nu văd cum ar putea fi fericită.
Bear îşi ridică privirea şi o studie cu atenție.
-Poate ar trebui s-o întrebi odată...Christine îşi înălță bărbia.
-Poate o s-o fac.Apoi mai pălăvrăgiră o vreme,până îşi terminară mâncarea şi duseră farfuriile la chiuvetă.Când isprăviră,el se uită la ea şi o întrebă:
-Putem trece la desert?
-După o masă atât de copioasă? Nici nu mă gândesc!
-Atunci,facem o plimbare pe plajă? Ea încuviință plină de entuziasm.
-Dar cu o condiție,mai zise el.
-Care? El râse cu poftă.
-De data asta,nu ne mai udăm.
-S-a făcut!Bear îi dădu o jachetă şi ea începu să râdă când şi-o puse şi văzu că atârnă până la genunchi.
-O să-ți țină de cald,zise el cu un zâmbet larg,în timp ce-şi trăgea peste cap un tricou cu glugă.După ce fură gata,el o cuprinse cu brațul pe după umeri şi o porniră spre plajă.Noaptea îşi întinsese negura peste nisipul plajei.Apa clipocea la câțiva paşi.Îi simțeau pulsul sub tălpi,îi auzeau susurul pe nisip,dar n-o puteau zări prin aburul diafan.Li se părea că sunt unicii oameni,pe toată întinderea plajei,singuri,departe de restul lumii.Se plimbară mult timp fără să-şi vorbească, cufundați în gânduri.Când se întoarseră,s-o pornească înapoi,încetiniră pasul, nevrând parcă ca seara aceasta să se sfârşească.După o vreme,Bear se opri.
-Am ajuns.Ea privi în jur.Erau învăluiți în negură.
-De unde ştii? întrebă ea,întorcându-şi fața spre el.
-Casa este spre est.Poți avea încredere în ceea ce-ți spun.
-Am încredere,spuse ea simplu,privindu-l în ochi.Stăteau foarte aproape unul de celălalt,iar privirea lui părea că e o mângâiere,o atingere.
-Mă-ntreb,zise el încetişor,ce s-ar întâmpla dacă...îşi lăsă capul în jos spre ea, pentru a o adulmeca,pentru a simți aroma dulce a pielii ei şi atingerea catifelată a obrazului ei,lipit de al lui.Simțea o asemenea tandrețe! Nici nu-şi imaginase că-i era dat să-i poată dărui unei femei o asemenea căldură.

Ea îl îmbrăţişa,căutând parcă apropierea lui.Dacă el i-ar fi cerut mai mult,poate că ea s-ar fi răzvrătit,dar blândeţea lui o paraliza.
Când ea i se cuibări la piept,gura lui coborî spre gura ei şi el îi simţi genele zbătându-se.Senzaţiile o străbăteau asemenea aripilor negurii ce-i împresura.
De săptămâni se simţea atrasă de el,dar sentimentele pe care le nutrea faţă de el erau încă neclare.O speria cât de mult îi lipsea,de câte ori ajungea pe şantier şi nu-l găsea acolo.Undeva,pe parcursul zilelor ce se scurseseră de când îl cunoştea,Bear ajunsese să însemne foarte mult pentru ea.Şi ea se împotrivise.Se împotrivise sentimentelor.Christine nu voia să-l dorească aşa cum îl dorea,dar îi părea că acum e inutil să reziste.Se socotise o persoană prea practică,pentru a visa,dar descoperise că nimeni nu e chiar atât de practic.Îşi spusese fără încetare că sentimentele faţă de el erau ilogice,dar la fel era atracţia,care acum devenise de neîndurat.Se strânse lângă el,înlănţuindu-l cu braţele.Petrecuseră ore nesfârşite împreună,luptând îm-potriva dorinţei,pe care fiecare încercase să şi-o înăbuşe,până când aceasta devenise prea puternică,pentru a mai fi ignorată.
Ea îi rosti numele,într-un geamăt neputincios,ca o recunoaştere a capitulării.
Vocea ei îl izbi.În clipa aceea înţelese cât de mult o costa să se lase pradă unei dorinţe,pe care o negase atâta timp.Gura lui se mişcă,flămândă,peste gura ei,într-un sărut fierbinte,frenetic.
Doar el putea aprinde focul unui dor atât de mistuitor.Mâinile ei îi îmbrăţişau spasmodic spa-tele,apoi degetele ei se încurcară în părul lui bogat,trăgându-i capul mai aproape de ea.Christine ar fi vrut ca sărutul lor să nu se mai sfârşească.Ea,la rândul ei,îl înnebunea pe Bear.Crezuse că-i poate rezista,dacă o înfrunta,dacă o critica şi o provoca.Dar nimic nu ieşise aşa cum plănuise.Ratase totul.O dorea,aşa cum nu mai dorise în viaţa lui nici o altă femeie.
Sărutările lor deveniră mai cotropitoare,iar el le savura pe îndelete dulceaţa.
Dorise de atâtea ori să facă asta,să înlăture toate opreliştile şi să-i ia faţa în mâini şi să-i sărute gura,aşa cum visase atât de des.
Bear îşi dădea seama că şi ea îl doreşte cu aceeaşi ardoare cu care o dorea şi el.
Fu tentat s-o ducă în casă,sau s-o iubească chiar acolo,pe nisip,înainte ca ea să se poată răzgândi.Dar el îi cerea mai mult.Voia ca ea să i se dăruiască în deplină cunoştinţă de cauză.Nu voia ca ochii ei să-l poată privi acuzator,nici ca vina să-i co-tropească sufletul.Tot ceea ce făceau,sau nu făceau împreună,trebuia decis de amândoi,împărtăşit de amândoi.Cu un geamăt,el îşi smulse buzele de pe buzele ei.Îi privi chipul îmbujorat,ochii pe jumătate închişi.
-Şi tu vrei? o întrebă el,gâfâind.Ea încuviinţă încet,încleştându-şi degetele pe umerii lui.

-Trebuie s-o aud din gura ta.Ea înghiți cu greutate nodul,ce i se pusese în gât.
-Am...nevoie de tine,Bear.Te doresc.Avea să se gândească mai târziu la consecințele sentimentelor ei...
El îi cuprinse mâna cu palma lui şi o porniră împreună,prin nisip,spre casă.Fără un cuvânt,intrară în camera de zi cufundată în întuneric.Apoi,el o conduse sus,la mansardă.Aici,Bear aprinse numai veioza de pe noptieră.Apoi se întoarse spre ea,cu ochii înceţoşaţi de dorință.O privi cum îşi lasă brațele în jos,dând drumul jachetei mult prea mari,ce alunecă şi căzu pe jos.Ea făcu un pas spre el,în vreme ce,cu degete nervoase,îşi descheia nasturii cămăşii,pe care o purta.
Cu câteva zile în urmă,i-ar fi fost teamă de asta.Ar fi evitat cu orice preț să fie pusă într-o asemenea situație,aşa cum evitase orice legătură romantică.Dar acum,prețul i se părea prea mare.Voia să trăiască,să descopere,să dea şi să primească.Şi dacă trebuia să plătească cu inima ei,poate chiar cu o inimă frântă,ei bine,era dispusă s-o facă.Îşi dădu seama că,înainte de a merge mai departe,era datoare să-i spună adevărul,oricât de ciudat şi de dureros ar fi fost.
-Bear,şopti ea gâtuită.Trebuie să-ți spun ceva...Privirea lui se întunecă şi el rămase aşa,cu simțurile treze,gata să perceapă orice nuanță.
Spera cu toată puterea că ea nu avea de gând să-i spună adio.
-Ce? spuse el,nerăbdător să pună capăt,cât mai curând şi cu orice risc,chinului.
Ea înghiți cu greutate.
-Ştii...ştii cât de neîndemânatic te-ai simțit la volan...
El se încruntă.Cum putea vorbi despre aşa ceva într-un asemenea moment?! Apoi observă că buzele ei tremurau şi simți cât era de tulburată.
-Ce e? o întrebă.
-Ei bine,sunt lucruri la care...Şi eu sunt la fel de nepricepută...El clipi părând surprins.Apoi privirea lui deveni mai tandră şi el îşi desfăcu brațele.
-Vino aici.Ea se lăsă îmbrățişată.Aşa se simțea în deplină siguranță.El îi atinse bărbia şi,delicat,i-o ridică,până o putu privi drept în ochi.Îi zâmbi şi-i spuse:
-Nu sunt sigur că sunt calificat să-ți fiu instructor.Colțurile buzelor ei se arcuiră.
-Eşti singurul cu care aş vrea să învăț...El o strânse la piept,simțind o tandrețe cople-şitoare,cum nu mai simțise nicicând.Dorea atât de tare s-o atingă,încât degetele îl dureau,dar şi mai mult dorea să fie răbdător cu ea,să dea mai mult decât să primească,dorea să trezească în ea bucuria,pe care dragostea trupească o putea aduce.Bănuia că,în viața acestei femei,nu fuseseră multe bucurii.
Inima îi bătu să-i spargă pieptul,când el îşi plimbă mâinile prin părul ei.Apoi degetele lui îi coborâră pe spate,mişcându-se în cercuri uşoare,până când o simți relaxându-se.Încet o duse mai departe.

În vreme ce-i săruta fața,degetele lui începură să-i descheie nasturii de la cămaşă.Când mâinile lui atinseră plinătatea sânilor ei,Christine simți că i se taie respirația.Mâinile lui se opriră,apoi continuară să descheie nasturii,unul dte unul.Nu voia să se grăbească,să guste,să se lase cuprins de senzațiile pe care i le putea trezi fetei.Bear îi dădu jos cămaşa şi o lăsă să cadă pe podea.
Christine purta un sutien fără bretele,din dantelă,care mai mult dezvăluia,decât ascundea.Cu o mişcare rapidă,el îl desfăcu şi îl lăsă să cadă.
Buzele lui vagabondară pe gâtul ei,oprindu-se în locul,unde îi palpita pulsul.
Aroma dulce a pielii ei îi lua mințile.Pielea ei era mătăsoasă şi fermă.O simți tremurând uşor,când îi desfăcu cureaua blugilor şi îşi strecură degetele înăuntru.
Ea stătu nemişcată,cu trupul pârjolit de do-rință,dar încă încordată din pricina reticenței,încet,degetele lui îi atinseră şoldurile,eliberând-o şi de celelalte haine,care îi căzură la picioare.
În clipa aceea,când stătea în fața lui,goală,vulnerabilă şi încrezătoare,Bear se simți,de parcă el îşi începea inițierea.Îi apucă degetele şi i le aduse spre buzele lui.Îi sărută fiecare deget.Apoi îi întoarse mâinile şi îi sărută palmele şi încheieturile.Ea îşi trecu degetele prin părul lui,trăgindu-l mai aproape.Îi sărută buzele,apoi îi duse capul spre sânii ei.Cu un suspin ea îşi încolăci brațele în jurul lui,invitându-l să exploreze.El îşi plimbă limba în cercuri aţâţătoare,până când ea gemu.O simți tremurând şi o cuprinse pe după talie,în vreme ce ea se unduia în ritmul atingerilor lui.Cu un braț petrecut în jurul ei,Bear dădu la o parte cuvertura şip aşeză în pat.Grăbit,îşi smulse hainele şi se aşeza lângă ea.Când o atinse,îşi dădu seama că-i tremurau mâinile.Se strădui să se calmeze puțin.Nu-şi putea îngădui să-şi piardă controlul.Voia să-i ofere întâi ei plăcerea.
Degetele lui o mângâiară aţâţător,senzual,tre-zindu-f senzații nebănuite.Pe când îi atingea trupul,Bear simțea cum tensiunea creşte,până când ea se lipi de el,murmurându-i numele.O stârnea cu multă pricepere,fără grabă,cu tandrețe.
Trupul ei se arcui,când senzațiile deveniră tot mai puternice,ridicând-o undeva, sus.El îi şopti cuvinte liniştitoare,pline de iubire.Ea îl ascultă,dar cuvintele veneau parcă de departe,ajungând la ea ca un ecou.
Buzele lui se mişcau peste pielea ei,gustând-o,pipăind-o.Ea îi rosti numele,într-un geamăt disperat,care-l făcu pe Bear să-şi simtă emoțiile prinse într-un vârtej frenetic.Îmboldit de abandonul ei total,se aşeză peste ea.O pătrunse cu blândețe, ştiind că,foarte curând,nu se va mai putea controla.Ea se încorda doar o clipă, apoi el începu să se mişte,la început încet,până când ea intră în ritmul impus de el.Gâfâind,Christine se agăța de el,cu ochii pe jumătate închişi,până când el o conduse spre prima culme a plăcerii.

Simți că i se taie respirația şi ochii i se deschiseră larg,plini de uimire.
Abia atunci el se lăsă în voia cadenței,după care tânjeau amândoi,ridicându-se sus,tot mai sus,până când amândoi simțiră că plutesc pe un alt tărâm.
Puțin mai târziu,Christine zăcea întinsă lângă Bear,simțindu-se amețită.Se încolăci în jurul lui,cu capul pe umărul lui şi cu genunchiul trecut peste trupul lui.Se simțea împlinită,întreagă.Aceasta era strălucirea pe care o cântaseră poeții,pe care pictorii o zugrăviseră pe pânză,iar muzicienii o puseseră pe note.
Cu pleoapele închise,ea adormi în brațele lui,visând fericită.
A doua zi dimineața,Christine se strecură afară din pat şi se duse să facă un duş.După câteva clipe uşa se deschise şi Bear intră sub duş,lângă ea.
-Te deranjează? întrebă el alene,cu ochii pe jumătate închişi.Ea îşi simți obrajii în flăcări.Faptul că stătea goală,în fața lui,în lumina soarelui care-i scălda trupul în razele ce străbăteau prin fereastră,i se părea de o îndrăzneală fără egal.
Noaptea trecută stătuse lângă el în întuneric.
-Nu,răspunse ea,reuşind să-şi stăpânească glasul,care,dimineața,îi era uşor răguşit.Bear îi zâmbi plin de înțelegere.Îşi dădea seama că e jenată şi timidă.O luă în brațe,ştiind din instinct că ea prefera să fie îmbrățişată,nu privită.
-Te simți bine? o întrebă el cu blândețe.Expresia chipului ei se îndulci.Era nebună după el şi era greu să n-o arate.Nu ar fi vrut ca el să creadă că era atât de proastă încât,dacă fă-cuseră dragoste,să se transforme deodată într-o femeie crampon.
-Mai mult decât bine,Malone,îi răspunse ea.El începu să se relaxeze,când percepu ironia din glasul ei.Era clar că se simțea bine,de vreme ce-şi recăpătase vioiciunea.
-Dar tu! întrebă ea cu o voce provocatoare.
-Bine,răspunse Bear fără grabă,legănând-o în brațele-i puternice,sub jetul de apă al duşului.Mă cam dor toate şi sunt cam slăbit,dar în rest...
-Zău? îl întrerupse ea curioasă.
-Ce copil lacom!Ea îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui şi-i aduse fața lângă fața ei.
-Aş putea pune pariu că nu sunt singura...El chicoti...
-Sigur că nu eşti...O oră mai târziu,el țâşni din pat şi-şi îmbrăcă blugii.Aruncă o privire peste umăr,spre Christine.Capul ei se odihnea pe pernă,cu părul ciufulit, răsfirat asemeni unui nimb în jurul chipului,îşi ținea cearceaful tras până la subsuori.Bear o sărută pe vârful nasului.
-O să pregătesc masa,până tu te îmbraci.Ea încuviință.Bear înțelegea că nu i-ar fi fost uşor să se îmbrace în fața lui,aşa că îi oferea puțină intimitate.

Şi asta o bucura,căci avea nevoie de puțin timp,ca să se reculeagă.
-Pa! îi spuse ea dulce,când el ieşea din cameră,închizând uşa în urma lui.
-Pa! strigă el de pe scară.În timp ce-şi îmbrăca hainele,ea îşi dădu seama că nu mai era aceeaşi persoană din ziua precedentă.Acum se simțea împlinită.Nu-şi ima-ginase că o altă ființă i-ar putea da un asemenea sentiment de împlinire.Îşi închipuise că totul poate fi atins,dacă ai țeluri şi dacă munceşti din greu.Ceea ce trăia azi era un lucru nou pentru ea.Stătu câteva clipe pe balcon,privind noua zi,scânteind în valuri.
Nu ştia exact când se îndrăgostise de Bear Malone,dar în adâncul sufletului ştia că n-o să mai fie niciodată aceeaşi.Încă nu ştia cum anume acesta avea să-i schimbe viața.Ceea ce ştia era j că nu avea de gând să se agate de el,să-l tragă după ea.Bear o iubise,îi dezvăluise un univers nou,dar asta nu însemna că îl putea înlănțui.Şi nici nu avea de gând să-l urmeze peste tot,gudurându-se ca un cățeluş.El o eliberase din chingile ce o încorsetaseră,de când se ştia.O parte din ea ar fi vrut să nu-l mai părăsească niciodată,dar cealaltă parte încă mai iubea independența.

A doua zi,la lucru,Christine discuta cu secretara ei,când Montgomery îi transmise c-o aşteaptă cât mai curând posibil.Christine se duse imediat şi fu invitată în biroul lui.
-Bună dimineața! Am înțeles că vrei să mă vezi...Şi văzând că el ridică din sprâncene,adăugă: R.C...
-Ia loc! îi spuse el,indicându-i fotoliul de piele,ce se afla în fața biroului lui imens.Christine ar fi preferat să stea în picioare,să poată face câțiva paşi,căci îşi simțea nervii încordați.Montgomery nu obişnuia să convoace pe cineva,în biroul lui,aşa,pe nepusă masă,şi Christine simțea o oarecare tensiune.Se aşează pe unul din fotolii.
-Cafea? întrebă el.
-Nu,mulțumesc.Christine încercă să zâmbească,dar avea senzația că muşchii feței uitaseră cum s-o facă.Montgomery îşi turnă o ceaşcă de cafea şi adăugă cu generozitate frişca.Christine simțea cum încordarea îi înfiorează şira spinării,
când el veni să se aşeze lângă ea,pe celălalt fotoliu,în loc să se întoarcă în spatele biroului.R.C.îşi sorbi cafeaua în tăcere.Apoi se ridică,privind-o țintă în ochi.
-Spune-mi,te-ai simțit bine la petrecere,Christine? Ea clipi.
-Sigur că da.
-Ai plecat atât de repede,zise el cu un ton detaşat.

-Sper că nu te-ai supărat.
R.C.Îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului,îna-inte de a-i răspunde.
-Adevărul e că am fost uluit.Nu prea ai discutat cu oaspeţii şi m-am întrebat de ce.Ieri am primit un telefon de mulțumire din partea domnului Mackey,cu care ai stat mai tot timpul.
-E unul dintre asociații tăi în probleme publicitare,spuse ea simțind că i se pune un nod în gât.A înghiți cu greu,apoi aşteptă ca Montgomery să continue.
-Părea foarte impresionat de tine,aşa cum suntem cu toții...zise el şi făcu o scurtă pauză.Totuşi,entuziasmul lui nu era stârnit de *ElectroFirst*,aşa cum m-aş fi aşteptat...Ochii i se îngustară,apoi el continuă: în mod ciudat,e vorba de un proiect,pe care s-ar părea că-l conduci tu.
-Elaborez orare pentru voluntari în cadrul unui proiect civic,confirmă ea.
R.C.Încuviință fără grabă.
-Unul dintre clienții noştri de bază te-a căutat după ce ai plecat.
-Îmi pare rău că nu l-am întâlnit.El mai luă o înghițitură de cafea şi îşi aşeză cana pe farfurioară cu un clinchet destul de puternic.
-S-ar putea spune că te dedici cu mai mult devotament acelui proiect civic,decât firmei noastre.
-Sunt devotată companiei!
-Te cred,Christine.Simt că am avut inspirație; când am hotărât să-ți îndrum cariera.Dar acum discutăm o problemă de implicare.Deşi participarea la opere de caritate se reflectă pozitiv asupra firmei noastre,mi s-a adus la cunoştință că ai folosit timpul de lucru ca să soliciți donații din partea unora dintre partenerii noştri.O clipă,buzele ei se depărtară.Cu ochii minții îl vedea pe Percy,la petrecere,arătând spre ea,din celălalt capăt al camerei.Îşi drese glasul şi încercă să-şi concentreze atenția doar asupra prezentului.Se străduí să nu ridice glasul şi să-şi impună un ton egal.Ultimul lucru,pe care l-ar fi dorit,ar fi fost ca vorbele ei să pară defensive.
-Cred că din condică se poate vedea că lucrez peste program patru seri din cinci.
Proiectul,în care sunt implicată nu-mi iroseşte nimic din timpul meu de lucru.
-Nu te critic,Christine,dar trebuie să încerci să vezi lucrurile din punctul nostru de vedere.Am înțeles că,adesea,la sfârşitul unei convorbiri cu unii dintre furnizori,sau clienți,faci câte o aluzie la donații.Dacă ai fi rămas la petrecere,ai fi putut discuta direct,cu cei ce mi-au relatat,în treacăt,faptele,l-ai fi putut asigura că,în fond,lucrezi pentru *ElectroFirst.*
-Înțeleg.Christine începea să se întrebe dacă Mont-gomery o s-o ierte vreodată că a plecat aşa de repede de la petrecere.Ce Dumnezeu!

Nu fusese decât o petrecere şi nimic mai mult! Sau poate se înşela?
-Ştiu că ai intenţii bune,zise el pe un ton mai blând.Dar pentru cineva ca tine,cu un asemenea talent,pentru cineva cu un potenţial,ca al tău,cariera ar trebui să fie pe primul loc.Vezi tu,când eşti cadru de conducere şi te implici într-un proiect civic,lumea se aşteaptă să-ţi asumi un rol administrativ.Adevăraţii profesionişti găsesc arareori timpul liber necesar pentru dirijarea unui asemenea proiect.
Energiile lor se concentrează asupra carierei.Este unul din secretele oamenilor de succes.Uneori e nevoie să te dai la o parte,Christine.R.C.îşi înălţă sprâncenele şi o privi drept în ochi.
-Uneori e nevoie,pur şi simplu,să spui nu,continuă el.
„Ce original”,îşi zise ea.Dar avea senzaţia că-şi aude bătăile inimii.
-Îmi sugerezi s-o las mai moale? El îşi puse ceaşca şi farfurioara pe birou.
-Te sfătuiesc să faci chiar mai mult...Şi,dacă eşti pe atât de înţeleaptă,pe cât cred eu că eşti,o să-ţi dai,seama că sfatul meu e,de obicei,mai puternic decât o sugestie,Christine.Mesajul era limpede.Ori renunţă la proiect,ori...

CAPITOLUL 9

Joia următoare sosi mai devreme la şedinţa consiliului ce urma să treacă în revistă progresele obţinute în proiectul privind renovarea caselor abandonate.
Aruncă o privire în camera de consiliu.Primarul şi membrii consiliului erau deja acolo.Bear închise la loc uşa şi începu să străbată,în lung şi-n lat,coridorul.Era prea agitat ca să poată intra.Toată săptămâna nu avusese nici o veste de la Christine.Se aşteptase ca ea să treacă pe la şantier măcar o singură dată,să lucreze,sau să vadă cum înaintau lucrările sau...doar ca să-l vadă pe el.După tot ce fusese între ei în weekend-ul trecut,nu se aşteptase ca ea să se ascundă de el,dar începea să-şi dea seama că exact asta făcea Christine.
Încercase la tot felul de ore s-o găsească la telefon,acasă,dar nu vorbise decât cu afurisitul ăla de robot telefonic.În disperare de cauză o sunase la serviciu,dar ea nu-i răspunsese la nici unul din mesaje.
Se duse spre uşa de la intrare şi privi strada,în sus şi-n jos,căutând maşinuţa ei roşie şi blestemă,căci n-o vedea nicăieri.Dacă nu venea la şedinţă,era hotărât să ia un taxi şi să se ducă direct la ea acasă.O să găsească el un mijloc să intre.
Deodată îl cuprinse un val de panică şi inima începu să-i bată mai repede.Dacă avusese un accident? Poate chiar acum zăcea în maşina ei făcută praf.Poate era rănită şi nici măcar nu putea striga după ajutor! Şi dacă...
-Domnule Malone! îi întrerupse o voce şirul gândurilor,Bear!
Se întoarse şi se pomeni faţă în faţă cu primarul.

-Am vrea să începem,deşi domnişoara Brighton nu a ajuns încă.
-Păi...uh...vin imediat...Primarul făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre sala de consiliu.Bear mai aruncă o ultimă privire în lungul străzii,înainte de a-l urma.
La cinci minute,după începerea şedinţei,uşa se deschise larg şi toţi ochii se întoarseră s-o vadă pe Christine.Avea faţa îmbujorată şi părul ciufulit de vânt.
Ochii ei făcură roată în jurul mesei,oprindu-se o clipă asupra chipului lui Bear.
Dar totul nu dură decât o secundă,după care privirea ei trecu mai departe.
În acel moment,din felul în care-l privise,Bear simţi că nu era în ordine ceva.
Nici nu mai fu nevoie s-o vadă alegând un scaun liber,aflat la o oarecare distanţă de el.O privi o clipă.Poate că tot ceea ce se petrecuse între ei,momentele de intimitate savurate împreună,bucuria,iubirea,poate că toate astea se adăugaseră unei relaţii care,pentru ea,nu era nimic mai mult decât o întâlnire întâmplătoare.
Nu,nu putea fi aşa,îşi spuse.Cum putea fi o femeie atât de rece cu primul ei amant? Era clar că o femeie,care aşteptase să treacă bine de douăzeci de ani,
pentru a avea prima legătură carnală,nu putea să fie atât de distantă,cum era Christine acum.În nici un caz o fată atât de sensibilă şi de idealistă ca Christine Brighton!Inima i se strânse.Părea atât de inaccesibilă,de rece,de îndepărtată.
Doar roşeaţa din obraji putea trăda că,înlăuntrul ei,lucrurile stăteau altfel.
Privind-o cu atenţie,el observă că mâinile îi tremurau,când deschise dosarul din faţa ei.Primarul îşi aşeză palmele,cu zgomot pe masă.
-Aş vrea să repet ceea ce am spus la începutul şedinţei şi să le mulţumesc lui Bear şi lui Christine,pentru contribuţia adusă.Spunând acestea,primarul începu să aplaude,imitat pe dată,de cei trei consilieri municipali.Cu un aer jenat,
Christine îşi coborî privirea pe dosarul aflat în faţa ei.Primarul zâmbi celor aflaţi în jurul mesei şi continuă:
-Am ştiut întotdeauna că Bear e un meseriaş fără egal,dar nu vă pot spune cât de tare m-a impresionat priceperea lui Christine,când e vorba să solicite donaţii de orice fel! A reuşit chiar să obţină un camion pentru transportul materialelor.
În vreme ce consilierii îşi manifestau aprobarea,primarul o privi ţintă pe Christine şi-i spuse:
-Aş vrea ca tu să te ocupi de strângerea fondurilor,pentru viitoarea mea campanie electorală.Ea nu-şi ridică privirea şi clătină uşor din cap,ca şi cum nu-l lua în serios.
-Nu glumesc,Christine! insistă primarul.Nu mi-aş fi imaginat niciodată că ai putea obţine o donaţie de la bătrânul Jim Carsteen.Din câte ştiu eu,nu a dat niciodată nimic nimănui.Trebuie să ne spui care e secretul tău.Cum reuşeşti să faci attţia oameni să se intereseze de cauza noastră?

Christine se agită pe scaun şi îşi drese glasul.
-Slujba mea mă ajută.Am avut ocazia să stabilesc relaţii cu furnizorii din zonă.
Vocea ei părea normală,dar evita să-i privească pe ceilalţi în ochi.
-Pe noi asta ne depăşeşte,zise primarul,apoi îşi deschise dosarul şi-şi privi hârtiile prin ochelari.Acum,dacă sunteţi amabili să vă uitaţi pe tabelele de cheltuieli,o să observaţi că încă ne înscriem în suma alocată,datorită unor subvenţii federale şi unor generoase donaţii în bani.Are cineva vreo problemă legată de buget,pe care ar dori s-o discutăm acum?
Nimeni nu scoase nici un cuvânt.Bear o urmărea pe Christine.Aproape că-i simţea anxietatea.
-În cazul acesta,începu primarul,privind-o pe Christine,cu talentul tău de a recruta grupe de voluntari şi cu tine Bear,care te pricepi aşa bine să construieşti case,în calitate de şef de şantier,cred că putem finaliza proiectul în...să zicem câteva luni,nu-i aşa?
Spunând acestea,primarul îşi ridică sprâncenele argintii şi îi privi pe rând,când pe unul,când pe celălalt.Se aşternu tăcerea,o tăcere care păru prea lungă,până ce Bear spuse,într-un târziu:
-Cred că aţi apreciat just.Primarul încuviinţă,bucuros că primise aprobarea lui Bear şi imediat toţi ochii se întoarseră spre Christine,pentru a afla şi opinia ei.
Privirea ei făcu ocolul mesei,evitând să fixeze chipurile celor prezenţi şi,mai ales chipul lui Bear,până se aşeză,în sfârşit,pe suprafaţa lucioasă a mesei de mahon.Trăgând adânc aer în piept,ea îşi adună întregul curaj şi bâigui:
-Eu...trebuie să discut cu voi despre asta...La început se aşternu tăcerea.
-În ultimul timp lucrurile s-au complicat la slujbă şi nu cred că...pot continua să supraveghez acest proiect...
Primarul încercă să protesteze,dar Christine îi tăie vorba şi zise grăbită:
-Sigur,aş vrea să mai contribui,uneori.O să vă ajut cu tot ce pot.Dar trebuie să vă spun că nu cred că mai puteţi conta pe mine pentru a coopta voluntari sau a obţine donaţii.
-Ei bine,spuse primarul buimăcit,cred că vorbesc în numele tuturor,când îţi spun că nu vrem să renunţăm la rolul tău determinant în acest proiect.Tu ai reuşit să imprimi lucrurilor un ritm adecvat.De ce,când aveam o asemenea echipă de aşi,ar trebui să schimbăm ceva?
Ceilalţi i se alăturară,protestând şi ei.Toţi vorbiră,în afară de Bear,care rămăsese la locul lui,tăcut şi abătut.Primarul întinse mâna şi atinse braţul lui Christine.
-Eşti liberă să faci cum doreşti.Dacă vrei,poţi să-ţi asumi exact atâta răspundere câtă crezi că eşti în stare să-ţi asumi.De bună seamă lucrurile or să se mai

liniştească.Aşa se întâmplă de obicei.Nu avem nimic împotrivă dacă vrei să mai cedezi din sarcinile cu care te-ai împovărat.Poate că te putem ajuta noi,până când o să-ți fie limpede ce anume...
-Te rog,îl întrerupse Christine.Ar fi necinstit din partea mea să vă las să credeți că problema mea este temporară.De dragul proiectului,vă sugerez să găsiți pe cineva,care să mă înlocuiască.
-Pentru că ştim cât de mult înseamnă proiectul ăsta pentru tine,o consolă primarul,o să considerăm înlocuirea ta temporară,în cazul că o să găsim pe altcineva...Nu mai e mult până la sărbătorile de iarnă şi nu ştiu dacă o să găsim pe cineva,care să se descurce la fel de bine ca tine.Christine închise o clipă ochii,apoi spuse:
-Dacă situația mea o să se schimbe,o să fac tot ce pot,dar,deocamdată,trebuie să găsiți urgent pe cineva.Şedința se sfârşi într-o tăcere grea.Nimeni nu părea să aibă ceva de spus.Christine îşi adună lucrurile şi se grăbi să ajungă în locul unde-şi parcase maşina.Tocurile ei țăcăneau ritmic pe caldarâmul străzii,când deodată,din spate,se auzi o voce,care o făcu să tresară:
-Nu aş vrea să te inoportunez,când ai un program atât de încărcat,dar am câteva întrebări,care au rămas fără răspuns.
Bătăile inimii ei se accelerară atât de tare,încât avea impresia că îi bubuie în timpane.În adâncul sufletului ştiuse că n-o să poată evita o discuție între patru ochi cu Bear,dar pentru o clipă,după ce reuşise să fugă din clădirea primăriei spre maşină,se gândise că poate o să reuşească să ajungă acasă,înainte ca el s-o poată opri.Se întoarse încet spre el.
-Trebuie să...Se opri la jumătatea frazei,căci el o prinse de cot şi o obligă să se răsucească.
-Vorbim în maşină,îi spuse el cu o voce încordată,luând-o de braț şi trăgând-o după el.Christine deschise gura,gata să protesteze,dar o închise,când îşi dădu seama că nu avea rost să reziste.El nu ar fi lăsat-o să plece,fără o explicație.În vreme ce-şi descuia maşina,privi parcarea,acum aproape goală.Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să se dea în spectacol.Se strecură în spatele volanului şi închise portiera,în cele câteva secunde,cât îi trebuiră lui Bear să înconjoare maşina,ei îi trecu prin cap să încuie portierele şi să plece.Dar nu putea face asta...Nu bărbatului pe care îl iubea.Aşa că rămase acolo,privind îndurerată pe geam.Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să aibă o legătură cu un bărbat cu care colabora atât de strâns.Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să iubească un bărbat atât de diferit de ea.Ar fi trebuit să ştie toate astea,dar lăsase logica şi prudența deoparte şi se îndrăgostise nebuneşte de Bear Malone.Când el se aşeză pe

scaunul pasagerului,ea îşi crispa mâinile pe volan şi se prăbuşi înainte,cu fruntea sprijinită pe mâini.
-Aş...aş prefera să nu discut acum despre asta.
-Nu? exclamă el cu amărăciune.De vreme ce nu-mi răspunzi la mesaje,nu cred că am de ales,nu-i aşa? Christine suspină.
-Cred că ar trebui să aşteptăm,până o să putem discuta cu calm.
-Dar sunt calm!Ea ar fi vrut să urle că nu e calmă,că,acum,când se îndrăgostise fără speranță de un bărbat,care avea s-o urască,nu mai putea avea nici o clipă de linişte.
-Nu,mai bine nu,murmură ea.Ar fi vrut să păstreze vie amintirea clipelor petrecute în brațele lui,şi nu s-o distrugă cu vorbe aspre.Dar Bear păru că nu auzise cuvintele ei de protest.
-Înainte de toate aş vrea să ştiu de ce laşi baltă proiectul.
-Nu-l las deloc baltă,pur şr simplu...
-Lasă subtilitățile verbale,Christine.Păstrea-ză-le pentru băieți ca Percy.Eu îți cer un răspuns limpede!
-Bine.Christine îşi înălță capul şi şi-l sprijini de spătarul scaunului.
-La serviciu am unele probleme.Fapt e că nu mai pot acorda proiectului nici timp,nici efort,ca în trecut.
-Adică activitatea de la *ElectroFirst* este într-o asemenea fierbere?
Tonul vocii lui o făcu să înțeleagă că el nu credea o iotă din tot ce-i spusese ea.
-Într-un anumit sens...
-Eu sunt de vină? întrebă el cu un glas încordat.E vorba de noi?
Christine îi simțea privirea gata s-o străpungă,simțea focul acuzator din ochii lui. Într-un târziu,reuşi să se întoarcă şi să-l privească în față.Văzu pe chipul lui furia şi frustrarea şi ceva ce-i tăie răsuflarea.Bear părea rănit.În ochii lui sălăşuia durerea mistuitoare a omului respins de ființa iubită.Christine înțelese ce voia el. Voia să ştie dacă ea îl respingea pe el,sau proiectul.Dacă regreta clipa năvalnică, când se lăsase pradă emoțiilor clocotitoare şi făcuse dragoste cu el şi singura ei cale ar fi fost să părăsească proiectul.Întinse mâna şi îi atinse brațul.Bear continua s-o fixeze cu privirea şi,ignorând gestul ei,aştepta răspunsul.
-Decizia mea privind proiectul nu are nimic de-a face cu noi.E vorba de o problemă strict profesională şi ține de libertatea pe care o am pentru a mă dedica altor obligații.Ochii ei îi cerşeau,parcă,înțelegerea,dar expresia lui rămase neschimbată.
-Mi-ai spune....dacă nu ai vrea să mă mai vezi niciodată?
Bear îşi dădu seama că prezența lui ar fi putut-o intimida.

Poate că ea încerca să rupă legătura lor într-un fel,care să nu-i stârnească lui furia.Cu inima strânsă îşi dădu seama că purtarea lui,faptul că,practic,o răpise în parcare,obligând-o să-l ia în maşină,şi o bombardase cu întrebări închizitoriale nu ar fi făcut decât să-i dea lui Christine noi motive valabile pentru a evita o confruntare,îşi luă ochii de la ea şi privi pe geam.Dacă aşa stăteau lucrurile-şi încerca să creadă că aşa era-trebuia să obţină imediat de la ea un răspuns răspicat.Faptele vorbeau mai răspicat,decât cuvintele,îşi spuse.Dacă ea îl iubea,o să vină spre el.Dacă nu,ei bine,era momentul să înfrunte adevărul.

Bear nu ar fi putut spune cu exactitate când anume se îndrăgostise de ea.Ironia acestei constatări îl făcu să clatine din cap.Era foarte posibil să se fi îndrăgostit din prima zi când o văzuse întâia oară intrând în casă.Ceea ce ştia cu siguranţă era că,la un moment dat,îşi pierduse capul pentru femeia asta.Cu ea cunoscuse întreaga gamă de sentimente.De la suspiciune,la enervare,de la iritare la toleranţă,apoi la respect,afecţiune,pasiune...şi dragoste.

Cu inima sfâşiată de o durere cumplită,Bear îşi dori să fi fost în stare să-şi domine sentimentele,înainte ca acestea să fi devenit atât de adânci.Cu un suspin, recunoscu în sinea lui că era prea târziu acum să mai aibă regrete.

Bear,te rog,nu fi atât de deprimat.Vocea ei îi păru o şoaptă tânguitoare.

-Lasă-mi puţin timp să-mi lămuresc lucrurile.Bear o privi,simţind că temerile lui cele mai cumplite se confirmau.În vocea ei recunoscuse o oarecare doză de milă, ca şi când voia să-l pără-sească pe neobservate.Ironia era că îşi putea aminti cum spusese şi ei,în trecut,altora,exact aceleaşi cuvinte.Furia,revolta dispăruseră.

Căldura din ochii ei le înăbuşise.Întinse mâinile şi îi cuprinse faţa în palme,încă o dată,poate pentru ultima oară.O sărută cu tandreţe şi reuşi chiar să surâdă uşor.

-Ai grijă de tine,Christine.Înghiţi cu greutate şi îi dădu drumul.Întinse mâna spre clanţă şi îşi propti umărul în portieră.”*Coboară acum,îşi spuse,înainte să înrăutăţeşti lucrurile”.*

-Bear...întinse mâna să-l oprească,dar era prea târziu,el coborâse deja şi acum închidea portiera.

-O să mă întorc,continuă ea.

-Ştii unde să mă găseşti.Şi,cu aceste cuvinte,trânti portiera şi dispăru în negura groasă,ce învăluia crepusculul.Ea rămase nemişcată o vreme,urându-l pe R.C. Montgomery,urând ambiţia care o adusese aici,urându-se pe sine pentru că-şi distrusese viitorul alături de singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.În fond, care erau priorităţile ei? se întrebă.Cu obrajii scăldaţi în lacrimi,îşi izbi cu disperare palmele de volan.

În următoarele săptămâni,Christine îşi dedică tot timpul firmei *ElectroFirst.*
Sosea înaintea celorlalţi şi pleca după ei.Încă mai organiza şi mai programa echipele de lucru pentru proiect,dar telefoanele le dădea în pauza de masă,de la telefoanele publice din restaurante.Încă mai solicita donaţii,dar niciodată de la furnizorii firmei sau de de la companiile care făceau afaceri cu *ElectroFirst.*
De câteva ori pe săptămână mergea pe şantier şi lucra până noaptea târziu, singură,punând tapet,vopsind pardoseala de scânduri.Erau operaţii pe care visase întotdeauna să le facă.Într-o seară,când lucra în casa renovată,auzi cheia învârtindu-se în broasca uşii de la intrare.Christine se ascunse în coridorul slab luminat,cu inima bătând să-i spargă pieptul.Prin faţa ochilor îi treceau scene cumplite din filmele de groază,pe care le văzuse.În casă intră Bear şi închise uşa în urma lui.
-Oh,Slavă Domnului,tu erai!
-Aşteptai pe cineva? întrebă el cu o voce îndepărtată,continuând să rămână în întuneric.
-Nu aşteptam pe nimeni.De asta m-am şi speriat.
-Îmi pare rău.Christine ar fi vrut să alerge spre el să-l strângă în braţe şi să-i spună ce dor îi fusese şi că se gândise întruna la el.Dar răceala din glasul lui şi graba cu care el intră în cealaltă cameră,fără să-i spună un cuvânt,o făcură să-şi înfrâneze pornirea.La scurt timp,Christine plecă,dându-şi seama că îi era prea greu să stea atât de aproape de el,fără ca totuşi să-l simtă alături.Stânjeneala dintre ei era de nesuportat.După acest episod,Christine nu se mai duse pe şantier, dar,câteva zile mai târziu,vorbi la telefon cu Sarah şi îi fu cu neputinţă să-şi înfrângă dorinţa de a întreba de Bear.
-Ce mai face? întrebă ea,sigură că n-o să fie obligată să-i dea explicaţii prietenei ei.
-Tu ce crezi? replică Sarah acră.Nu crezi că ţi-ai putea găsi puţin timp să mai vii şi tu la muncă? Dezaprobarea din vocea ei era foarte evidentă.
-Nu ştiu când o să fiu liberă,Sarah.
-Ar fi cazul să te mai gândeşti şi la noi,umilii truditori.Deşi trebuie să recunosc că am făcut destule şi fără tine.
-Îţi mulţumesc.E plăcut să vezi că ţi se simte lipsa...
Deodată în vocea lui Sarah nu se mai simţi nici un pic de voioşie,când zise:
-Chiar ţi-o simţim.

A doua zi,Christine primi un telefon de la asistentul lui R.C.Montgomery.
-R.C.doreşte să te vadă în biroul lui.

-Vin imediat,răspunse Christine politicoasă,întrebându-se de ce era convocată atât de grabnic.Montgomery o salută plin de bunăvoință şi-i spuse că „*băieții de la departamente”* erau foarte impresionați de activitatea ei din ultimul timp.
-Ştiam eu că pot conta pe tine şi că o să iei hotărârile cele mai bune,îi zise el zâmbindu-i prietenos.Christine îşi coborî privirea,socotind că n-ar fi înțelept ca şeful ei să vadă enervarea pe care remarca lui i-o aprinsese în ochi.
-Recunosc întotdeauna un om făcut pentru a fi conducător! Şi tu,draga mea,ai stofă.Montgomery făcu o pauză teatrală,apoi continuă:
-De aceea sunt foarte bucuros să te informez că sediul nostru central de la New York te solicită acolo,pentru un post important.Christine holbă ochii înmărmurită.
-Serios? Montgomery păru mulțumit de reacția ei.
-Nu e oare ăsta visul oricărui funcționar tânăr în ascensiune?
-Presupun că da...spuse Christine,dându-şi seama că visele ei din ultima vreme fuseseră populate de chipul lui Bear Malone.
-Trebuie să recunosc că nu pari atât de încântată pe cât m-aş fi aşteptat,spuse R.C.pe un ton dezaprobator.Poate că ar trebui să adaug că salariul îți va creşte cu o treime.Ea îşi ridică ochii spre el.
-Nu-i vorba de asta,dar mă simt bine aici.Gândul că ar trebui să mă mut mă nelinişteşte.Bărbatul îi zâmbi cu căldură.
-Înțeleg de ce eziți să ne părăseşti.Noi te-am format,te-am îndrumat,te-am pregătit,dar e timpul să zbori din cuib.Două lucruri îi erau acum foarte clare.
Montgomery presupusese că ea se referise la firmă,când,de fapt,ea se referise la Santa Cruz.Şi,în plus,el nu-i oferise numai o avansare,ci fusese şi convins că ea avea să accepte.Cât de puțin o cunoştea!
Înainte ca ea să-i poată explica cum stăteau lucrurile,Montgomery continuă:
-Cine ştie,Christine,poate că o să te poți muta înapoi aici,pentru a-mi prelua postul,când o să ies la pensie,peste vreo zece ani...Lui Christine i se strânse inima.Zece ani departe de Santa Cruz i se păreau o viață de om.
-Am nevoie de puțin timp să mă gândesc.
-Gândeşte-te oricât doreşti,dar înainte fă-ți bagajul şi pregăteşte-te de plecare, chicoti el.Era o glumă,Christine.
-Oh,sigur,zise ea şi se ridică,nesigură pe picioare.Niciodată nu puteai şti când Montgomery făcea o glumă.Oricum,era sigură că el intenționa foarte serios s-o vadă plecată la New York,până la sfârşitul anului.Christine reuşi să zâmbească, când dădu mâna cu R.C.şi-i ceru permisiunea să se retragă.Halal glumă!

Restul zilei,Christine îl petrecu în spatele biroului,privind pe fereastră,prea zăpăcită pentru a putea lucra.Abia când secretara ei băgă capul pe uşă şi-i spuse „*noapte bună*”,îşi aminti că în seara aceea avea o întâlnire cu Bill Brosman.
Ajunse la Bernardo's înaintea lui Bill.Alese un loc,de unde putea supraveghea uşa,întrebându-se ce anume era atât de important,încât îl determinase pe Brosman să-i telefoneze în urmă cu câteva zile şi să insiste atât de mult pentru această întâlnire.La şase şi un sfert,Bill dădu buzna pe uşă.Când o zări pe Christine îi făcu cu mâna şi se grăbi să-şi croiască drum până la ea.Îşi strânseră mâinile,îşi zâmbiră şi comandară vin.
-O să trec direct la subiect,Christine.Recent am avut o discuție cu contabilii şi cu bancherul meu şi ei sunt de părere că ar trebui să mă extind într-o altă direcție.
Aşa că acum am buzunarele pline de parale şi capul plin de idei noi.Mă întrebam dacă ai fi dispusă să mă asculți.Ea încuviință.
-Sigur!
-Ei bine,am studiat piața şi am constatat că renovarea caselor e o activitate de mare viitor.Mulți cumpără pentru a construi pe terenurile respective.Apoi,adesea îşi dau seama că e mai economicos să renoveze,decât să demoleze şi să construiască din temelii.Nu dispun nici de timpul necesar,nici de oamenii potriviți,pentru a asigura conducerea unei asemenea firme,dar m-am gândit la tine şi la Bear,pentru că un asemenea proiect are nevoie de oameni deosebiți,
oameni capabili să vadă ce potențial are o anumită casă şi să scoată din ea tot ce se poate scoate.Tu ştii deja cum să pregăteşti echipele pentru un asemenea gen de activitate.Cred că tu şi cu Bear ați putea fi o echipă de milioane,tu cu talentul tău organizatoric,Bear cu priceperea lui de constructor şi cu atenția pentru detaliu,care vă caracterizează pe amândoi.Bill ridică mâna,când Christine deschise gura să vorbească.
-Stai! înainte să spui ceva,lasă-mă să te asigur că,dacă voi doi hotărâți să lucrați pentru mine,o să aveți destul timp şi pentru proiectul vostru civic,de vreme ce chiar voi o să vă stabiliți orele de lucru.Nu-ți cer decât să te gândeşti la ceea ce ți-am spus şi să-mi dai un răspuns.
-Cu Bear ai vorbit?
-Încă nu.M-am gândit să discut întâi cu tine.Având o carieră sigură,mi-am spus că tu o să fii cea care are cel mai mult de pierdut,dacă accepți.Dar dă-mi voie să te asigur,Christine,cererea e imensă.Nici nu-ți pot spune câte asemenea propuneri sunt refuzate de companiile noastre de construcții într-un an.Până acum nu eram pregătiți pentru aşa ceva şi,când *Brosman Construction* face ceva, face bine.Noi nu ne apucăm de o treabă ca s-o facem de mântuială.

De aceea am nevoie de voi doi pentru afacerea asta.Christine simți adrenalina pulsându-i în trup,în vreme ce se gândea la toate posibilitățile ce i se deschideau. Era o propunere,care o intriga.În vreme ce avansarea de la *ElectroFirst* o lăsa rece,perspectiva de a conduce un serviciu pentru Bill Brosman o încânta.Şi ideea de a lucra alături de Bear,speranța că-şi vor putea rezolva toate problemele, posibilitatea de a construi,împreună cu el,ceva durabil îi dădea avânt.
În acelaşi timp un fior de spaimă îi străbătu şira spinării.Ar fi urmat să renuțe la o perspectivă sigură,pentru a se arunca cu capul înainte în necunoscut.
-O să mă gândesc,serios,zise ea.Bill dădu din cap şi-i zâmbi.
-Da,gândeşte-te şi vezi ce anume ți-ai dori să faci.Pe urmă vorbeşte cu Bear,dacă vrei.Un lucru,însă,trebuie să ştii...Christine îşi înclină capul şi îl privi pe Bil! cu atenție.
-Care anume?
-Am nevoie de amândoi pentru slujba asta.E o afacere condiționată,ca să zic aşa.
-Ca să zici aşa...repetă ea.În fond,ea nici măcar nu ştia dacă Bear Malone mai vorbea cu ea.

CAPITOLUL 10

Pe când conducea încet spre aeroport,Christine îşi spuse că viața ei era ca vremea din California,o lungă secetă întrerupta de răvărsarea ploii.Se ducea acasă pentru sărbători,cu mintea preocupată,nu de una,ci de două noi oportunități,când atâta timp nu avusese nici una,şi cu inima mistuită de dragoste,când atâta vreme în viața ei nu existase nici o iubire.
La aeroport,pe Christine o întâmpină tatăl ei,iar zilele următoare le petrecu în vârtejul ultimelor cumpărături şi al vizitelor rudelor.În după-amiaza plecării,ea şi mama ei stăteau singure în casă,punând la loc ornamentele pentru pomul de Crăciun.
-Tu ai ceva pe suflet,Christine.Mă-ntreb dacă ai de gând să-mi spui despre ce e vorba.Christine îşi ridică sprâncenele,privind uimită ochii senini ai mamei ei şi suspină.N-ar fi ştiut de unde să înceapă,dar,aşa cum se întâmpla de obicei,mama îi venise în ajutor.
-Trebuie să iau nişte hotărâri.Simt că-mi pierd mințile.Pe buzele mamei ei se aşternu un zâmbet abia schițat.
-E vorba de slujbă?
Christine încuviință şi începu să-i povestească despre avansare şi despre propunerea lui Bill,sfârşind cu ceea ce era mai important: ea şi Bear Malone trebuiau să se ocupe împreună de punerea pe picioare a noii afaceri.

-Şi ai putea lucra cu acest...Bear?
-M-aş putea şi mărita cu el,mamă.Această recunoaştere făţişă n-o miră deloc pe Christine.Ba chiar zâmbi,amintindu-şi cum se jucase de-a v-aţi ascunselea cu Bear,când se cunoscuseră.Până să-şi dea seama,îi şi povestise mamei ei toate evenimentele ce defineau relaţia lor
-Am impresia că bărbatul ăsta înseamnă mult pentru tine.
-Prea mult...răspunse Christine în şoaptă.
-Prea mult?
-Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să-mi pierd identitatea,să-mi pierd libertatea,să uit cine sunt...Vocea lui Christine devenea tot mai puternică,pe măsură ce rostea cuvintele.N-aş suporta să trăiesc în umbra şi la cheremul altcuiva.
-Aşa cum,după părerea ta,am trăit eu,în umbra şi la cheremul tatălui tău?
Christine privi chipul mamei ei.Îi văzuse de atâtea ori expresia răbdătoare şi inteligentă,numai că,de data asta,întrezărea şi o imensă înţelepciune.
-Păi,eu...ştii,am crezut că ai renunţat la tot pentru mine şi pentru tata.
Ultimul lucru,pe care l-ar fi dorit Christine era să rănească sentimentele mamei ei,dar poate că era timpul să discute pe faţă.Suspină,îşi coborî ochii spre mâini şi zise:
-Mi s-a părut că tu n-ai avut o viaţă a ta,nici timp pentru visurile tale,că nu te-ai realizat.
-Greşeşti,zise mama ei calmă.De când mă ştiu am visat să am o căsnicie reuşită, un soţ,care să mă iubească şi un copil reuşit,care să ajungă un adult fericit.
-Aici nu prea ţi-am dat satisfacţie...Mama ei zâmbi blând.
-Asta cam aşa e,dar eu vreau să te văd fericită.Nu ţi-am dat eu voie să-ţi alegi singură drumul?
-Da,da,încă de când eram mică.Mama puse deoparte aranjamentul de Crăciun, pe care îl împachetase deja.
-Atunci de ce nu poţi concepe că şi eu am făcut alegerile,pe care le-am dorit,că mi-am urmat visurile şi am realizat ceea ce am sperat.Christine clipi de câteva ori şi ridică din umeri.
-Nu...nu ştiu.Probabil că am presupus...
-Ai presupus că,întrucât stăteam acasă,în loc să bat ţara-n lung şi-n lat îmbrăcată într-un costum impecabil şi cu o servietă vârâtă sub braţ,nu aveam cum să fiu o femeie împlinită? o întrebă mama ei,arcuindu-şi cu indignare sprâncenele.
Christine chicoti,când şi-o imagină pe mama ei,băţoasă,cu servieta sub braţ.
-N-ai mai fi fost tu,mamă!
-Asta vreau să spun şi eu!

-Iartă-mă.Nu a fost deloc cinstit față de tine să trag concluzii atât de pripite.
-Te-am iertat,spuse mama ei şi ochii ei o priviră cu tandrețe.Acum,că am înțeles ce e cu viața mea,ce putem face pentru viața ta?
Christine clătină din cap.
-Încă nu ai auzit partea cea mai rea...
-Ce-ar fi să mi-o spui?
-Cred sincer că sunt îndrăgostită nebuneşte de Bear Malone,iar el mă consideră o mironosiță însetată de putere,care nu are decât un țel: să devină bogată şi faimoasă.
-Dacă Bear e aşa cum mi l-ai descris mai devreme,înseamnă că până acum te cunoaşte destul de bine,ca să nu creadă asta.Christine se gândi la clipele petrecute împreună cu el şi încuviință încet.
-Ai dreptate.Dar totul s-a schimbat când am refuzat să mă mai ocup de proiect.
Bear bănuieşte că am făcut-o din pricina slujbei mele,dar nu reuşeşte să priceapă de ce.Îşi închipuie,probabil,că ar trebui să renunț la cariera mea şi să lucrez permanent,ca el,la renovarea caselor.
-Şi ar fi o idee chiar atât de proastă?
-Mamă,e o idee grozavă,pentru oameni ca el,care au un venit.Eu însă,am cheltuieli lunare,trebuie să rambursez împrumutul pentru colegiu,aşa că nu pot renunța la un salariu bun,aşa,cât ai bate din palme!
-Ai putea să-ți renegociezi împrumutul pentru studii şi să-ți reduci cheltuielile celelalte.În plus,eu şi tata te putem ajuta.Christine zâmbi.
-Ai dreptate ca întotdeauna şi îți mulțumesc pentru propunere.Dar sunt sigură că o să mă descurc singură.Poate că sunt încăpățânată,dar pentru mine înseamnă enorm să pot rezolva totul prin propriile-mi forțe.Zicând acestea,ea îşi întoarse privirea spre fereastră şi rămase privind fulgii mari de zăpadă,ce cădeau lin.
-Ce altceva te mai frământă,draga mea?
-E vorba de Bear.Eu țin atât de mult la el şi el are o părere atât de proastă despre mine! E dureros.
-S-ar zice că voi doi ați început cu stângul,dar nu cred că cineva poate petrece atâta timp cu fiica mea,fără să-şi dea seama ce om deosebit e!
-Nu eşti obiectivă!
-Poate...zise mama ei,ridicând din umeri.
-Ei bine,mă bucur că eşti părtinitoare! Uneori sunt atât de speriată! Orice hotărâre aş lua,ştiu c-o să-mi schimb viața...pentru totdeauna.
-Atunci,fă ceea ce am făcut eu.Ascultă-ți inima.
Află ce anume îți înflăcărează imaginația şi îşi descătuşează energia,ce anume îți

dă o stare de beatitudine şi alege! Aşa nu poți greşi.
Ochii lui Christine deveniră mai calzi.
-E un sfat bun,mamă.Pierduse timp prețios judecându-şi greşit mama şi îşi dădu seama că făcea acelaşi lucru,judecându-l greşit pe bărbatul pe care îl iubea.Era timpul să îndrepte lucrurile.Mama îşi privi fiica adânc în ochi şi-i zise:
-Să-mi spui şi mie cum s-au aranjat lucrurile.
-Sigur,mamă! Şi-ți mulțumesc!

Când se întoarse la Santa Cruz,primul drum pe care îl făcu Christine,fu la service-ul auto din apropierea casei ei.Pentru a mia oară,de cum o văzu,patronul se aplecă peste tejghea şi o întrebă:
-Spune-mi,când ai să-mi vinzi bijuteria asta de maşinuță?
Pe chip i se aşternu un surâs prietenos.Între ei era deja un joc obişnuit şi el se aştepta s-o audă refuzându-l iar.Dar,de data asta,ea îşi înălță bărbia şi-l întrebă:
-Cât mi-ai da pe ea?
-Păi...începu el,apoi făcu o scurtă pauză,înainte de a continua.Doar nu vorbeşti serios!Fata ridică din umeri.
-Poți să ştii? E mândria şi bucuria mea,dar fă-mi o ofertă generoasă,promite-mi că o să ai grijă de ea şi că o să-i asiguri un cămin cald şi,cine ştie,poate cădem la învoială.El holbă ochii şi ocoli tejgheaua,pentru a o apuca de cot.În drum spre uşă,strigă peste umăr:
-Jimmy,ocupă-te tu de clienți! Eu sunt ocupat!
După negocieri îndelungi,Christine părăsi garajul cu un cec apreciabil în buzunar,dar fără *BMW*.Acum stătea la volanul unei mici furgonete pe care patronul i-o oferise în schimb.O asigurase că e în perfectă stare,în ciuda celor peste o sută şaizeci de kilometri,pe care îi avea la bord.Sigur,nu era o maşină de performanță,dar,deocamdată,era exact ce-i trebuia.Christine îşi spuse că,după ce avea să plătească ratele împrumutului luat când îşi luase *BMW*-ul,o să-i mai rămână ceva bani,cu care să se descurce o vreme.
Se duse acasă,despachetă şi îşi puse o pereche de blugi.Pe robotul telefonic avea câteva mesaje de la voluntari,care o rugau să le telefoneze urgent,dar nu era nici un mesaj de la omul de la care sperase cel mai mult să găsească unul.
Christine privi în jur,văzându-şi apartamentul cu alți ochi.Acum observa cât era de rece şi de impersonal.Întotdeauna îşi închipuise că se pricepe să decoreze o casă,dar îşi folosise apartamentul doar ca să doarmă,să se spele şi să-şi schimbe hainele.Rămase locului,privind țintă telefonul.Şi-ar fi dorit să-l vadă pe Bear mai mult decât orice şi,dacă-l suna acum,putea vorbi imediat cu el.

Cedă tentației de a-l suna pe dată.Bătu din picior în vreme ce lăsă telefonul să sune lung,de cel puțin zece ori.Suspinând,închise,într-un târziu.Nici nu era de mirare,îşi spuse,că Bear nu avea robot telefonic.

Simțindu-se prea agitată,pentru a rămâne închisă în apartamentul ei chiar pentru încă un minut,Christine se hotărî să iasă.Poate că o să se oprească la casa de pe plajă a lui Bear,sau să treacă pe la şantier,să vadă cum avansau lucrările.Era obosită,dar era prea obosită,ca să poată dormi.

Se simți deodată cuprinsă de o energie ciudată.Era o agitație născută din prea lungul timp în care neglijase odihna,o agitație izvorâtă din prea îndelungata cântărire a deciziilor,din spaima în fața viitorului incert.Ajunsese la un punct,la care prefera să ia o hotărâre impulsivă,decât să mai rămână pradă acestei cumplite indecizii.Se urcă în vechea furgonetă şi porni motorul.Din obişnuință, se îndreptă spre *ElectroFirst.*Evident,întreprinderea era pustie sâmbătă seara.

Lipsită de agitația camioanelor şi a maşinilor şi de prezența oamenilor,părea aridă şi mohorâtă.Pentru prima oară,Christine îşi vedea locul de muncă cu un ochi obiectiv.În negura înserării îi păru un loc trist pentru a-şi petrece cei mai frumoşi ani din viață,un loc izolat de restul lumii.Îşi dădu seama că nu-şi privea viitorul,ci trecutul.

Fără să se gândească,îşi ascultă impulsul şi îşi conduse maşina până acasă la Bear.Se duse la uşă,ştiind,chiar înainte de a bate,că el nu era acasă.Acolo unde se afla el,era întotdeauna agitație,zgomot,energie şi vitalitate.Casa,însă,părea goală şi întunecată,fără prezența lui,la fel cum îşi simțea şi ea viața,de când el dispăruse.Christine se uită la ceas.La ora asta ar fi trebuit să fie acasă.

Răcoarea,pe care crepusculul o aducea cu sine,o făcu să tremure.Poate că Bear era încă pe şantier,îşi zise ea şi se îndreptă spre furgonetă.

Când trase maşina în fața casei fu uluită.Aleea şi strada erau pline de maşini.În fața uşi de la intrare stăteau câțiva oameni şi toate luminile din toate camerele erau aprinse.S-ar fi zis că tocmai se încingea o petrecere.

Chiar dacă ar fi vrut,acum nu mai putea pleca.Curiozitatea era prea mare.Încă înainte de a ajunge în dreptul portalului,Christine simți aroma burgerilor ce sfârâiau pe grătar şi a sosului de chili,ce fierbea pe aragaz.Ea recunoscu voluntarii din echipele de lucru şi pe donatorii locali.Când intră,primarul îi luă jacheta,spunându-i:

-Bine ai venit,Christine! Nu am cuvinte să-ți spun cât de îndatorați îți suntem pentru refacerea acestei case.În curând,ea va fi căminul unei fericite familii, formate din cinci membri.

-Minunat! exclamă ea,în vreme ce el îi strângea,cu vigoare,mâna.

-Ia şi tu nişte aperitive! îi spuse primarul,înainte de a se întoarce şi a saluta un cuplu,ce sosise în urma ei.Christine o găsi pe Sarah în bucătărie.
-Nu ştiam că e o petrecere aici,spuse ea.
-Ideea ne-a venit în ultima clipă! Te-am sunat în fiecare zi şi ți-am lăsat mesaje. Nu ştiu cum să dau de tine în Iowa.
-Nu-i nimic,răspunse Christine.Apoi,incapabilă să mai poarte o conversație politicoasă,pentru a ajunge la ceea ce o interesa,o întrebă pe Sarah:
-Unde e Bear? Sarah zâmbi cu subânțeles.
-S-a dus cu maşina până la magazinul din colț să ia nişte cârnăciori.
Nevenindu-i să creadă ceea ce auzea,Christine repetă:
-S-a dus cu maşina,aici?
Sarah încuviință,ca şi cum nu era mare scofală.
-Cine s-a dus cu el? întrebă Christine încercând să pară cât mai puțin interesată. Se întreba dacă Bear venise la petrecere cu o prietenă.
-S-a dus singur.
-Trebuie să se fi dus cineva cu el! Dacă îl prinde poliția? L-ar aresta pentru că a condus fără car...
-Nu-i nevoie să-mi spui tocmai mie cum sună legea,zis Sarah,privind-o amuzată. Şi apoi,Bear şi-a luat carnetul săptămâna trecută.
-Oh...Christine îşi lăsă capul în jos.Avea senzația că pierduse multe.
-A trecut o bucată de vreme,de când n-ai mai dat pe aici...
Sarah îşi privea prietena cu un aer interogativ.
-Mi-a fost dor de voi toți,zise Christine,privind cu nesaț ferestrele noi, strălucitoare,şi obloanele proaspăt vopsite.Cred că ați făcut multe în lipsa mea.
-Ba bine că nu!Am terminat casa,am organizat o petrecere,Bear şi-a luat carnetul de conducere şi şi-a cumpărat o maşină...
-O maşină? Bear Malone şi-a cumpărat o maşină?
Nu putea crede că ea şi Sarah vorbeau de acelaşi Bear.
-Acum are dreptul să conducă,de ce să nu-şi ia şi maşină?
Christine clătină din cap.
-Am fost prea mult departe de voi...Sarah o bătu pe spate liniştitor,iar ea îşi ridică ochii şi-şi privi prietena drept în față.
-Trebuie să-mi spui ceva,înainte ca el să se întoarcă.
-Întreabă-mă,zâmbi Sarah poznaş,şi,poate că o să-ți răspund,poate că nu...
-Ba o să-mi răspunzi! zise Christine apucând cu mâna câteva şuvițe din părul negru al lui Sarah.Bear a venit cu cineva la petrecere?
Sarah privi chipul întunecat,încruntat al prietenei ei şi-i răspunse:

-Nu vreau să te torturez.Nu,a venit singur.
-În ultimul timp,ți s-a părut...fericit? întrebă Christine,încercând să afle dacă Bear era la fel de exuberant ca oamenii aflați aici,dacă măcar se gândise la ea, dacă-i fusese dor de ea.Sarah clătină din cap şi-i răspunse:
-Un bun avocat ştie când să-şi țină gura.N-o să mă vezi repetând ceea ce mi-a ajuns la urechi,îți propun să te duci până la magazin ca să vezi cu ochii tăi.
Christine îşi îndreptă spatele.
-Sigur,de ce nu?
Câteva minute mai târziu,îşi parca maşina în fața magazinului.În curând avea să se închidă,aşa că nu erau decât vreo şase maşini parcate în apropiere.Christine le privi,încercând s-o descopere pe cea care ar fi ales-o Bear,dar nu reuşi.
În clipa aceea,auzi uşile deschizându-se şi,când îşi ridică privirea,îl zări pe Bear ieşind din magazin.I se tăie respirația,când îl văzu atât de aproape de ea.Îi fusese chiar mai dor de el,decât îşi imaginase.Era atât de chipeş în blugii lui mulați şi cu tricoul acela roşu-aprins.Ar fi vrut să fugă spre el să-l îmbrățişeze,dar rămase acolo,paralizată,neputându-şi lua ochii de la el.
El o zări cu coada ochiului,când trecu chiar pe lângă ea şi-şi întoarse spatele pentru a se apleca să aşeze pe banchetă un pachet de băcănie,într-o maşină neagră,decapotabilă,parcată chiar lângă ea.Era destul de aproape,încât ea ar fi putut întinde mâna să-i atingă spatele,dar mâinile ei rămâneau inerte în poală.O clipă,el îngheță,apoi se întoarse încet,pentru a o privi prin parbriz.
-Christine?
-Da,încuviință ea.Bear părea uluit.
-Nu mă aşteptam să te văd aici! exclamă el,în vreme ce cerceta cu privirea furgoneta ei maron.Şi,în nici un caz,într-o asemenea maşină! Sprâncenele i se împreunară,când continuă: Maşina ta e la reparat?
-Acum...asta e maşina mea...El o privi nevenindu-i să creadă.
-Ți-ai accidentat *BMW*-ul?
-L-am vândut.Mai exact l-am schimbat cu maşina asta.Bărbatul izbucni în râs.
-Nu ți se potriveşte deloc,Christine!
-Deocamdată,e foarte bună.Apoi,ea îşi mută privirea spre maşina sport cu două locuri şi-l întrebă:
-Şi asta ce e?
-Oh...uh...am cumpărat-o după ce mi-am luat carnetul,săptămâna trecută, răspunse el cu un aer timid,jenat.
-E foarte frumoasă.
-A fost o afacere bună,adăugă el defensiv.Colțurile gurii ei se arcuiră.

-Şi e foarte practică.Maşina avea două locuri minuscule,un acoperiş din prelată şi un portbagaj în care abia i-ar fi încăput cutia cu scule,vă despre valiză nici nu putea fi vorba...El ridică din umeri.
-Presupun că ți-ai închipuit că o să-mi cumpăr o maşină...urâtă şi practică..
-Ca asta? întrebă Christine,lovind cu palma volanul minifurgonetei ei hărțuite.O maşină cu experiență,parcă aşa o numea fostul ei proprietar...
-Da,ceva în genul ăsta...
-La drept vorbind mă mir,în primul rând,că ți-ai luat maşină,deşi nu văd de ce n-ai fi făcut-o.Ea îşi înălță sprâncenele şi în ochi i se aprinse o luminiță jucăuşă.
-Şi ce dacă o să fi acuzat că ți-ai cunpărat o maşină de mironosiță? întrebă ea retoric.Întotdeauna am zis că fiecare are dreptul să conducă maşina care-i place...Eu aşa am făcut mereu...Bear îşi privi maşina elegantă,sofisticată.
-Adevărul este,zise el,că maşina asta îmi amintea de tine.
-Oh,îți mulțumesc! zise ea pe un ton sec.
-Zău,spuse el sincer.Îmi amintea de tine,când conduceai cu vântul jucându-ți în plete.Ştiu că nu am ales ceva practic,dar,atunci,nu am putut rezista.
Amândoi râseră de ironia acestei mărturisiri.
-E bine,încheie Bear,suntem o pereche grozavă,nu-i aşa?
Ochii lor se întâlniră,iar înserarea îi învălui cu negura ei tot mai adâncă.
-Oare? întrebă Christine,într-un târziu.Bear îşi lăsă ochii în pământ,apoi îi înălță iar spre ea şi,ridicând din umeri,zise:
-E o petrecere,nu departe de aici.Ai vrea să mergi cu mine? Ea încuviință.
-Cu multă plăcere.Bear îi zâmbi cu căldură.Era un început.În sufletul ei se înfiripă o undă de speranță.
-Ia-o tu înainte.Porniră şi,odată ajunşi,Christine parcă în spatele lui.Îi venea greu să şi-l închipuie conducându-şi propria maşină.Îşi aminti prima lui lecție de condus,în cimitir.Câte se schimbaseră de atunci!
Bear luă punga sub braț şi deschise portiera furgonetei ei.Când o ajută să coboare îi strânse mâna în mâna lui,când traversă aleea,el îşi îndreptă brațul, trăgând-o mai aproape.În vreme ce intrau în casa,pe care amândoi o transformaseră într-atât,ea se întrebă dacă sentimentele lui față de ea mai erau atât de puternice.În timpul cât ei fuseseră plecați,sosise şi Bill Brosman.Când îi zări,se repezi spre ei.Bear îi întinse punga lui Sarah,când auzi vocea lui Bill.
-Doamne,cât mă bucur că vă văd pe amândoi!
Christine strânse pumnii,sperând că Bill n-o să facă nici o aluzie la propunerea, pe care i-o făcuse ei.Toate la timpul lor,îşi spuse ea,încercând să-i transmită,din priviri un mesaj mut.

-V-ați gândit cumva la modesta noastră afacere.Bear îl privi,fără să priceapă.
-Despre ce vorbeşti? Inima lui Christin tresări.”*Halal telepatie*”,îşi spuse.
Bill se uită uimit la Bear.
-Christine ți-a spus? Ea îi aruncă o privire tăioasă.
-Abia m-am întors din lowa.Încă nu am avut timp să discutăm.
Bill păru ruşinat.Îl luase gura pe dinainte şi abia acum îşi dădea seama.
-Oh,se bâlbâi ei,nu e nici o grabă...Numai că am crezut că...
Se întrerupse,îl bătu pe Bear pe umăr şi mai zise:
-O să fim o echipă de milioane! O afacere condiționată...Chicoti nervos,dându-şi seama că înrăutățea şi mai tare lucrurile şi se grăbi să-şi ia rămas bun.
-Ei,trebuie s-o şterg.Sunați-mă voi când credeți...Bill îşi înhață jacheta,pe care o atârnase de un cui şi se grăbi spre uşă,în vreme ce Bear se întoarse spre Christine şi o întrebă:
-Ce a vrut să spună?
-N-am putea discuta...între patru ochi? Bear luă două beri,îi dădu ei una şi o conduse spre curtea din spate.Îi arătă o băncuță de lemn,pe care el o făcuse,şi ea se aşeză.
-Vrei ceva de mâncare? o întrebă el.
-Nu,mulțumesc.Se simțea prea nervoasă ca să poată mânca.
-Deci,începu Bear,aşezându-se lângă ea,despre ce vorbea Brosman?
-Mai bine nu spunea nimic!Aş fi preferat ca azi să ne gândim numai la petrecerea organizată de voi.Casa a ieşit minunat! Ai făcut o treabă excelentă.
-Îți mulțumesc,zise el,privindu-i chipul luminat doar de bolta înstelată.De ce eviți să-mi spui ce anume voia Brosman?
Christine suspină.Bear n-o să se lase,până când ea n-o să-i spună tot,aşa că se hotărî s-o facă.El o ascultă tăcut cu un aer detaşat.
-Să vedem dacă am înțeles exact,spuse el,când ea termină.Ne vrea pe amândoi...
-Da.
-La asta se referea când vorbea despre o afacere condiționată? întrebă el şi,în vocea lui,Christine crezu că percepe o undă de îngrijorare.Ori acceptăm amândoi,ori propunerea cade,aşa e? Ea încuviință.
-Eu aşa am înțeles.
-Pricep...Bear îşi dădu capul pe spate şi-şi ridică ochii spre puzderia de stele.
-Deci,zise el,te-ai întors şi m-ai căutat ca să poți perfecta obținerea unui post promițător.
-Nu,e mult mai mult decât atât...El îşi luă ochii de la cerul înstelat şi o privi pe Christine drept în ochi.

-Dar nu e destul,mă tem...Sperase şi se rugase săptămîmi în şir ca ea să se întoarcă la el.Când o văzuse în fața magazinului,inima îi sărise.Crezuse că ea se întorsese pentru el şi sperase că totul o să se aranjeze.Fusese fericit şi norocul îi surâdea.Acum,nu simțea decât o imensă dezamăgire.Nu se întorsese decât ca să facă o afacere bună.Chipul ei fu străbătut de un val de panică.

-Bear,nu te purta aşa! Eşti liber să hotărăşti singur,dacă acepți,sau nu,propunerea lui Brosman.Eu am venit aici doar ca să te văd pe tine!

-Cum de nu! exclamă el cu amărăciune.Ei bine,iubito,trebuie să mă gândesc bine.Nu-ți pot da un răspus acum.Oricum,nu conta pe mine.

Bear se ridicase deja şi acum pornea spre casă.Christine rămase acolo,profund rănită.Ca de obicei,îşi alesese prost momentul,îşi spuse nehotărâtă.Îşi luă capul între mâini.Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel,se gândi ea.Dacă Bill Brosman şi-ar fi ținut gura!clătină din cap.Nu,probabil că nu s-ar fi schimbat nimic, deşi,poate că da...I se părea că ea şi Bear erau mereu victimele confuziilor.

Acum n-ar mai fi suportat petrecerea,nu cu chipul brăzdat de lacrimi şi cu inima frântă.De aceea,ocoli casa şi ieşi în stradă.Tocmai se suise în maşină,când auzi un ciocănit în geamul din dreapta.

-Cine e? întrebă ea.

-Brosman,veni răspunsul.Pot discuta o clipă cu tine?

Ea deschise portiera şi Bill Brosman se aşeză pe locul pasagerului.

-Cum a mers,după ce am plecat eu? întrebă el nervos.Christine clătină din cap.

-Bear nu e interesat de ofertă.

-Îmi pare rău,dacă am stricat totul.Mi s-a părut că ar fi fost un aranjament perfect pentru voi doi.Poate că,dacă îl asigur că...

-Mă tem că refuzul lui mi se datorează mai mult mie decât ție.Mă tem că o ofertă,care ne include pe mine şi pe Bear,nu intră în discuție.Ai putea să-l convingi,dacă renunți la mine.Din pricina obiecțiilor lui în ceea ce mă priveşte... vocea i se frânse şi ochii i se umplură de lacrimi,mă tem că trebuie să găsesc altă soluție.

-Vrei să-ți părăseşti slujba şi să conduci noul meu departament? întrebă el sprinten.Christine se gândi o clipă.S-ar fi zis că nu le poate avea pe toate,dar oricum se hotărâse să nu se mai întoarcă la *ElectroFirst* cu nici un preț.De aceea încuviință încet.

-Da.

-Atunci,postul e al tău.Desigur,aş vrea să-l iau şi pe Bear,dacă o să se răzgândească.Crezi că ar ajuta la ceva,dacă aş vorbi chiar eu cu Bear? întrebă el cu blândețe.

-Vrei să-ți spun adevărul? întrebă ea şi el încuviință.Cred că ai înrăutăți lucrurile.Bill o bătu prieteneşte pe umăr.
-Îmi pare rău,fetițo,nu am vrut să încurc în asemenea hal ițele.
-Tu nu ai avut nici o vină,Bill.Oamenii,care lucrează împreună trebuie să se respecte,să aibă încredere unii în ceilalți.Mai bine că ne-am dat seama acum...
Dar inima ei nu credea nimic din toate astea.

Christine dădu un preaviz de două săptămâni la *ElectroFirst.*Montgomery fu atât de dezamăgit de hotărârea ei,încât îi acordă restul de concediu neefectuat şi îi îngădui să plece după o săptămână.Trecuse mult de când nu mai avusese câteva zile libere,în care să facă tot ce-şi dorea.Aşa că se hotărî să se ducă la plajă.
Era atât de plăcut să mergi prin nisip,să simți briza oceanului ciufulindu-ți părul,să auzi deasupra capului strigătele pescăruşilor şi să inhalezi aerul sărat.
Christine se oprea să adune gunoaie uitate pe plajă şi le arunca în coşurile de pe țărm.Uneori,privea casele aşezate pe faleză,sau chiar pe plajă,întrebându-se dacă oamenii ce locuiau acolo era fericiți,sau disperați.Merse mult şi,când simți că nu mai poate îndura crampele din picioare se opri şi pentru a-şi trage sufletul şi privi în jur.Inima îi tresări,când îl văzu pe Bear aşezat într-un şezlong.
Atunci îşi dădu seama că,de la început,dorise să ajungă aici,poate fără să vrea,mânată de subconştient.Nu putea fi sigură,dacă el o văzuse,sau nu.O parte din ea ar fi dorit să se întoarcă şi s-o ia la fugă,dar ea refuză s-o asculte.În ultima lună îşi schimbase viața şi era mai bine să renunțe la unele lucruri şi să-şi asume anumite riscuri.Poate că venise vremea să lase deoparte mândria şi să înfrunte situația,deşi putea pierde mai mult decât oricând.
Christine îl privea atent,pe când se îndrepta fără grabă spre el.Părea atât de obosit,atât de abătut.Se opri la marginea pontonului din fața casei lui şi amândoi se priviră o bună bucată de vreme.Într-un târziu,Christine ciocăni în balustrada de lemn,întrebând:
-E cineva acasă?
-Cine e? întrebă el cu o voce calmă.Ea ridică un pahar de plastic,pe care îl găsise pe plajă.
-Un vecin,care a venit să împrumute o ceaşcă de...de ce-o fi,dacă eşti atât de bun să i-o oferi.
-O!cred că putem găsi chiar ceva mai bun...Bear se ridică şi-i întinse mâna.Ochii ei se umplură de lacrimi,când îşi aşeză mâna în mâna lui.El o trase şi o cuprinse în brațe.Statură aşa o vreme,strâns îmbrățişați,în timp ce pe obrajii ei continuau să şiroiască lacrimile.

Bear o duse în casă şi luând-o de bărbie îi ridică faţa spre el.
-Mi-a fost aşa de dor de tine,murmură el.Fără tine,viaţa mea este un iad.
-Şi a mea.Trebuie să-ţi spun câteva lucruri.El încuviinţă.
-Şi eu.Christine îşi înăbuşi spaima şi începu:
-Te iubesc,Bear Malone...aşa s-a întâmplat să fie...Orice crezi tu despre mine,eu te iubesc! Ochii lui deveniră mai tandri şi pe buze i se aşternu un zâmbet cald.
-Şi eu te iubesc,Christine.
-Chiar mă iubeşti?
Şi,ca să i-o dovedească,el îi sărută buzele.Fu un sărut mistuitor,tumultuos.Când se întoarse înapoi,o privi cu dragoste,în ochi şi-i zise:
-În ultimele două ore i-am spus,de nu ştiu câte ori,afurisitului tău de robot telefonic cât de mult te iubesc şi ce prosteşte m-am purtat în seara aceea.Visam atâtea pentru noi,încât iar m-am pripit să trag concluzii.Îmi pare rău,am greşit.
Oferta lui Bill nu are nici un cusur,doar că eu voiam să cred că te-ai întors numai pentru mine.Vocea lui deveni nerăbdătoare,când adăugă: Nu-ţi verifici niciodată mesajele?
-În ultimul timp,nu,răspunse ea,cuprinzându-l cu braţele pe după gât.Dar poţi fi sigur că mesajele astea o să le ascult la infinit.
-N-o să fie nevoie.O să ţi le repet eu,până când o să te plictiseşti de ele.
-Nu cred s-apucăm ziua aia...Cred că te-aş asculta,spunându-mi că mă iubeşti zi de zi,câte zile oi avea,fără să mă plictisesc vreodată ascultându-te.
El o privi în ochi cu seriozitate.
-Dacă iese cum vreau eu,o să-ţi testez teoria.
-Serios? îl necăji ea,frecându-şi nasul de gâtul lui.El îi ridică bărbia,ca s-o poată privi în ochi.
-Mi-ai cerut să fiu partenerul tău de afaceri.M-am gândit mult la propunerea ta.
Şi,cum ea încercă să protesteze,el îi acoperi gura.
-Sss...Lasă-mă să-ţi fac şi eu o propunere! Christine îşi ridică sprâncenele,gata să-l asculte.
-Vreau să-mi fii parteneră şi în viaţă.Îţi cer să te măriţi cu mine,Christine.Ce ai de spus? Bucuria lumină chipul fetei.
-Da! Da! strigă ea îmbrăţişându-l cu ardoare.El o îndepărtă puţin şi o privi cu intensitate.
-O să clădim un parteneriat,care să înfrunte timpul...bazat pe respect,încredere, dragoste.Ea îi zâmbi.
-S-a făcut! El râse cu poftă.
-Spune-i lui Brosman că acceptăm oferta lui condiţionată,dacă mai e valabilă...

Atât reuşi să spună,înainte ca ea să-i strivească gura cu un sărut pătimaş.
Afacerile nu contau acum.Ceea ce conta era că ea,Christine,avea ceea ce-şi dorise...pentru tot restul vieții.

SFARSIT